

Bà Tùng Long

Lầu Tỉnh Mộng

Chương 1

TÔ CHÚC THU BÍ MẬT

Trời mưa tầm tã cả tuần nay không ngớt. Mùa đông ở cố đô thật buồn bã. Trên đường Nam Giao, có một ngôi nhà cũ kỹ gần sụp đổ, như không còn chịu đựng được với những trận mưa liên tiếp nặng hột.

Ngôi nhà cũ kỹ này có một cái tên hết sức thơ mộng mà quanh đó người ta thường gọi là Lầu Tỉnh Mộng của bà Hoàng.

Có lẽ ngôi nhà đã được cất lên cách nay non một thế kỷ nên lối kiến trúc đã xưa, tường đã xiêu, vách đã ngã. Chỉ còn một gian giữa là còn đứng vững. Vách rêu đen vì mưa gió, mái chéch vì thời gian, đã làm cho khách qua đường thấy cả một cảnh tang thương ảm đạm.

Quanh nhà là mảnh vườn um tùm rộng hai mẫu đất trồng đủ các cây ăn quả mà nhiều nhất là chuối. Mỗi năm các cây lớn đều bị đốn để làm củi chụm, thành ra khu vườn có vẻ xơ xác.

Vườn rộng như vậy mà không người chăm sóc nên các thứ cỏ dại tha hồ mọc, chim chóc tha hồ làm tổ, càng khiến cho cảnh tiêu điều thêm rõ rệt. Chủ nhân ngôi nhà ấy là bà Hoàng, có bốn cô con gái và một cậu con trai.

Bà góa chồng khi cô con gái út mới lên tám tuổi.

Bà Hoàng mới ngoài năm mươi tuổi, nhưng có lẽ sự nghèo khó thiếu thốn đã làm cho bà già yếu trước tuổi nhiều. Trên khuôn mặt nhăn nheo của bà, người ta chỉ còn nhận được ở đôi mắt sự sắc sảo của một sắc đẹp tàn tạ. Tuy nghèo xơ nghèo xác, nhưng cách ăn mặc của bà vẫn còn cái vẻ của một mệnh phụ đài các.

Suốt ngày bà mặc một cái áo dài màu tím và chòang một cái khăn nhiễu vì bà rất sợ lạnh.

Bốn cô con gái của bà là Mỹ Kim, Lan Chi, Bích Ngọc, Bích Diệp.

Mỹ Kim năm nay đã hai mươi sáu tuổi, Lan Chi hai mươi bốn, Bích Ngọc hai mươi hai còn Bích Diệp mới mười tám tuổi.

Bốn cô đều mảnh khảnh, yếu điệu, da trắng, tóc đen, ai trông thấy cũng đều phải khen là đẹp. Nhưng tính tình của bốn nàng thì lại ít giống nhau.

Mỹ Kim đài các và thích làm dáng, mặc dù sống trong cảnh sa sút thiếu thốn nhưng vẫn thích ăn sung mặc sướng, lại hay gắt gỏng, ích kỷ.

Lan Chi không đẹp hơn chị nhưng lại hiền lành và suốt ngày chỉ ham mê đọc sách, ngoài ra không thiết gì nữa.

Bích Ngọc là con người thực tế, hiểu tình cảnh của gia đình nên đã giúp cho bà Hoàng nhiều công việc nhất.

Bích Diệp suốt ngày chỉ hút thuốc và mơ mộng nhìn làn khói để giết thời giờ. Bích Diệp không hề than thân trách phận, không thấy gia đình mình đang sống là khổ.

Còn người con trai lớn của bà Hoàng là cậu Tùng hiện đang học bên Pháp.

Tuy nhiên bà Hoàng vẫn lo chạy vạy cho con học, bà đặt cả hy vọng của đời bà trong sự nghiệp của Tùng sau này.

Ngoài trời mưa gió tầm tã, quanh ngọn lửa hồng của lò sưởi, bà Hoàng nằm trên chiếc ghế xích đu, mắt đăm đăm nhìn qua khung cửa kính mờ nước.

Bà bỗng thở dài...

Mỹ Kim, Lan Chi, và Bích Diệp ngồi quây quần trên bộ ván.

Mỹ Kim nói:

- Trời mưa như thế này, tối nay chắc em Bích Ngọc không thể về được, mẹ nhỉ?

Bà Hoàng nghe hỏi, liền nói như vừa tỉnh một cơn mộng:

- Ủ, có lẽ em con ở lại bên thôn Vĩ Dạ, mai mới về được. Chẳng rõ nó có bán được không?

Mỹ Kim nói:

- Trong cảnh này thật con oán ông nội con quá! Tại sao lại bày ra tờ chúc thư lạ lùng, giam hãm mẹ con ta trong cái cảnh nghèo đói thế này?

Bích Diệp nghe chị nói thế liền can:

- Tại sao chị cứ nhắc đến tờ chúc thư làm gì mãi thế? Chúng ta cứ xem như nó không có, được không?

Mỹ Kim giận dữ:

- Coi như không có? Thế chúng ta mang tiếng là con giòng cháu giống để làm gì? Ông nội của chúng ta nổi tiếng giàu có một thời kia mà! Cha ta còn là một quan to của triều đình thế mà ngày hôm nay chúng ta sống dở chết dở như thế này? Thậm chí bữa ăn mỗi ngày chỉ có cơm khoai và canh rau, củi không có tiền mua phải đốn cây mà chụm. Trong lúc đó ở tại văn phòng chường khế, tờ di chúc vẫn còn nằm im lìm trong ngăn tủ, cấm đoán chúng ta, không cho chúng ta cái quyền đòi hỏi đến hạnh phúc của mình, cho đến cả sự ăn mặc.

Bà Hoàng thở dài:

- Mỹ Kim, con nói làm chi lắm lời? Mẹ đã nói rõ cho các con nghe về tờ di chúc ấy rồi. Các con không nên tiết lộ ra ngoài, chúng ta sẽ mất quyền hưởng thụ nó, con ạ.

Bích Diệp nhắc:

- Mẹ có kể cho chúng con nghe về tờ di chúc ấy, con còn nhớ hình như ông nội con sau khi chết có để lại cho mẹ con ta một số gia tài là mười triệu đồng với điều kiện lạ lùng là mẹ con ta phải dọn về ở suốt đời trong ngôi nhà sụp đổ này mà ông đặt cho cái tên là Lầu Tinh Mộng. Còn cái gia tài kia chỉ được phép chia ra khi nào bốn chị em con có một người đi lấy chồng. Người đi lấy chồng sẽ lãnh một phần sáu số gia tài ấy trong ngày đám cưới, số tiền còn lại cũng sẽ chia ngay trong ngày ấy cho mẹ, ba chị em con và anh Tùng. Có phải thế không mẹ?

Bà Hoàng nói:

- Ủ, thì mẹ nghe nói thế đó. Từ ngày dọn về ở ngôi nhà này, thật mẹ con ta đã sống lam lũ như một kẻ thường dân.

Mỹ Kim hét:

- Còn khổ hơn bọn thường dân nữa!

Bà Hoàng khoát tay tỏ ý bảo Mỹ Kim đừng nói nữa, nhưng Mỹ Kim vẫn không chịu làm thinh:

- Mười triệu đồng đem chôn trong nhà chường khế, còn chúng con cả bốn chị em chỉ có một cái áo dài để mặc chung khi đi ra ngoài. Đồ đạc có cái gì quý giá thì bán lần hồi mà ăn... Vậy mà thiên hạ ai cũng ca tụng ông nội là người nhân đức, khôn ngoan...

Mỹ Kim vừa nói đến đây thì người tớ già tay ôm bó củi, đẩy cửa bước vào. Trong nhà chỉ còn một người đầy tớ già là ông Đánh. Ông Đánh ở với bà Hoàng đã trên ba mươi năm nay. Ông thật là một người đầy tớ trung hậu, mấy năm sau ông thấy cảnh nhà bà Hoàng sa sút không đủ tiền trả công, ông liền tình nguyện ở không lương.

Tất cả công việc trong nhà ông đều làm cả. Không có ông Đánh, có lẽ bà Hoàng phải bó tay chịu đói. Vì ông Đánh mỗi ngày đón chuôi đem bàn lấy

tiền mua các vật dụng trong nhà.

Những lúc rảnh ông còn rọc lá chuối bán. Ông đốn cây làm củi chụm. Ông đi mua gạo, mắm muối cho những bữa ăn.

Ông không bao giờ than cực hay quạu quọ. Trái cây trong vườn, bà Hoàng và các cô gái đâu có dám ăn, mặc dù họ thèm hết sức. Trái cây ông Đánh hái sẵn, mỗi sáng có bạn hàng đến tận nhà mua.

Thỉnh thoảng ông Đánh nhín lại vài trái cam cho Mỹ Kim vì Mỹ Kim hay đau yếu. Còn bà Hoàng, bà không dám nghĩ đến chuyện tắm rửa. Với bà, cái mặc có lẽ cần hơn cái ăn. Bà rất sợ người ngoài nhìn thấy cái nghèo của bà. Àu ồ bà luôn luôn tươm tất. Mỗi năm bà cũng ráng sắm cho các cô con gái những bộ đồ hoặc những hộp son phấn.

Các cô gái của bà đều đẹp, nhưng Mỹ Kim đã quá hai mươi lăm mùa xuân mà chưa hề có ai để ý đến.

Lẽ rất dễ hiểu là bà Hoàng nghèo. Cái ngôi nhà sụp đổ của bà chứng minh cho gia thế bà, mặc dù bà cố tình che giấu.

Bà che giấu rất khéo mà cũng không qua được cặp mắt soi mói của người đời.

Như nếu có một cuộc lễ ở đế đô thì trong bốn cô gái chỉ một cô được đi dự, vì họ chỉ có được một cái áo gấm, một cái kiềng và hai chiếc vòng để cùng đeo chung mà thôi.

Cứ thế họ thay phiên nhau để đi ra ngoài trong các ngày lễ lớn hoặc ngày kỵ Ở nhà thờ Tổ.

Còn nếu có khách đến nhà, một cô phải tránh mặt để lo việc bếp núc. Khách có bảo thì bà Hoàng bảo con gái đi về quê coi gặt, hoặc đi thăm bạn vắng. Cơm mỗi bữa chỉ là cơm ghé bắp, ghé khoai, nhưng chén bát thì toàn đồ quý giá.

Trong nhà vẫn có trà tàu ngon để đãi khách, mặc dù mẹ con hằng ngày vẫn

cứ uống nước lã mà thôi.

Thuốc hút thì chỉ toàn là thuốc Cẩm Lệ.

Ông Đánh vẫn lễ phép, thưa gửi, khấp nép như thuở bà Hoàng còn là một thiếu phụ trẻ đẹp xa hoa.

Cách ăn mặc của ông Đánh cũng riêng biệt. Ông vẫn mặc chiếc áo màu xanh, chiếc áo tứ thân của những nhà nô bộc nhà quý phái. Đi ra ngoài ông vẫn đội cái nón chóp quai tua và chân đi đôi dép da.

Người ta lấy làm lạ tại sao ông Đánh lại chịu sống trong cái cảnh nghèo nàn của bà Hoàng mà không thay chủ khác.

Có lẽ ông Đánh cũng như bà Hoàng, hy vọng vào tờ chúc thư bí mật để một ngày gần đây thấy cảnh phục hồi trong nhà chăng?

Ông Đánh biết rõ ông Hoàng Hồng Phước, chủ nhân ngôi nhà lầu ấy. Những lúc rỗi rảnh ông thường kể cho Bích Ngọc nghe. Vì trong bốn người ông chỉ thương Bích Ngọc nhất. Bích Ngọc không hề đài các như ba cô kia. Bích Ngọc thường giúp ông Đánh rọc lá chuối, bó lại từng xấp, tĩa các quày chuối ra từng nải, hoặc hái trái cây ngoài vườn.

Bích Ngọc lại vui vẻ, chịu thương chịu khó, suốt ngày lại cứ lo vá mạng áo quần cho mẹ và các chị. Nhưng cái nghèo là cái cơ cực. Vá mạng mãi mà quần áo vẫn không lành.

Ông Đánh thường kể cho Bích Ngọc nghe:

- Cụ Hoàng Hồng Phước nhà ta là một người hết sức nhân từ, nhưng sau vì hoàn cảnh xã hội mà thành ra người cứng rắn. Cô Bích Ngọc có hiểu tại sao mà các cô phải chịu sự cực khổ ngày hôm nay không? Đức ông nhà ta đâu phải người tàn ác. Sự người khó đưa người ta vào vòng cực khổ là lẽ dĩ nhiên. Vậy mà đức ông cứ bỏ mặc bà và các cô sống trong cảnh nghèo nàn, mặc dù đức ông còn có cả một số tiền lớn trong tay.

Bích Ngọc nói:

- Chắc là ông nội tôi sợ con cháu ngồi trên đồng tiền, đâm ra xa xỉ rồi hư thân, mất nết chứ gì?

Ông Đảnh nói:

- Cô nói nghe ra cũng có lý, nhưng sự thật không phải như vậy. Đức ông sở dĩ có thái độ đến như cay nghiệt đối với các cô bây giờ là vì đức ông đã phải trả giá một bài học, một bài học hết sức đau đớn, hết sức mất mặt, mà nguyên nhân là tại đồng tiền xáo trộn ở bên trong. Cái tiếng sang trọng và giàu có của đức ông ở chốn đế đô này thì còn ai là không biết. Gòai ông Hoàng Phi là đức thân sinh ra các cô, đức ông còn có ba người con gái nữa. Dĩ nhiên con nhà cảnh vàng là ngọc, có người nào là không quốc sắc thiên hương.

Đức ông đã giàu sang, mà các cô con gái lại toàn là người đẹp đẽ, thì làm sao con mắt thiên hạ không đổ tới?

Thế là ba cô đem lại cho đức ông ba ông rể đích đáng, ba ông rể đều là con giòng cháu giồng cả. Nhưng ác nghiệt thay tình đời, người ta vào làm rể nhà đức ông không phải vì hương sắc của các công nương mà chính vì địa vị và gia sản của đức ông.

Nhưng đức ông là người rất nghiêm chỉnh. Nhờ vào đức ông để bước lên nấc thang quyền quý là không được. Thành ra trong các chú rể, chú nào học giỏi thi đậu ra làm quan thì được, còn chú nào muốn nhờ vào thế của đức ông thì không bao giờ.

Chính vì thế mà giữa sui gia có sự xích mích với nhau. Nhưng đức ông là người thoáng đạt, cũng có khi lời này tiếng nọ của người ta lọt vào tai, đức ông chỉ nhích một nụ cười rồi bỏ qua. Cái điều làm cho đức ông bực tức và có sự định đoạt gần như cay nghiệt đối với các cô sau này là về mặt tiền tài kia. Chúng không thể dựa vào đức ông để làm quan được, thì chúng lại dựa vào đức bà để làm tiền. Lòng người đàn bà bao giờ cũng nhẹ nhưng tình thương

con thì vô cùng sâu nặng.

Thế là chúng lợi dụng cái tình mẫu tử ấy mà đục khoét đức bà. Cứ mỗi tháng là chúng cho các công nương về than thở, khóc lóc với mẹ để làm tiền cho chúng. Mà phải chi công việc làm tiền ấy do bọn rể con thì cũng chẳng nói làm gì, đằng này người cầm gốc cho những việc làm ô tiện ấy lại là các ông sui.

Với đồn tiền của các con dâu đem về, lớp thì chúng tậu ruộng làm nhà, lớp thì chúng lo lót cho các con được thuyên bổ. Rồi cả ba ông rể, ông thì làm tri huyện này, ông thì đi hậu bổ tỉnh nọ. Tự nhiên là vợ phải theo chồng, nhưng cái không tự nhiên là chồng không bao giờ nuôi vợ. Và một khi bước chân vào hoạn lộ thì các ông ấy thi nhau mà cờ bạc, hút xách. Cái tai hại hơn hết làm đức ông không ngờ là các công nương cũng được các đáng phu quân tập luyện cho những đức tánh xấu xa ấy. Quan ông hút thì quan bà cũng hút, quan ông cờ bạc thì quan bà cũng cờ bạc, đồng tiền phân bạc lo gì, đã có đức bà ở ngoài này chu toàn cho cả. Một lá thư của một công nương gửi hay một con gái nào đó đích thân về thăm là quan ông mặc sức tiêu xài. Việc ấy cứ kín nhem trôi qua, nếu không gặp việc không may xảy tới, thì đức ông tất không làm sao biết được, và cái thể thái nhân tình cũng không làm sao rõ rệt được. Một hôm đức bà bị bệnh rồi quá vãng và vì điều kiện vệ sinh chung, cuộc tổng táng đức bà phải cử hành một cách hết sức gấp rút đến nỗi các con gái ở tỉnh xa không sao về kịp.

Hòn núi vàng của các cô đã sụp đổ, thì cây ái tình của các cô cũng héo lằn. Đức bà đã quá vãng thì các công nương còn làm tiền vào đâu, mà các cô đã không có tiền thì sự khinh bạc của người bên chồng hiện ra mặt.

Vẻ đẹp của các công nương đã bị khói thuốc phiện ám ảnh, mà lưng túi của các cô lại khô ran, thì còn mong gì được người ta hậu đãi. Thế là từ đó về sau gia đình của các công nương nổi lên không biết bao nhiêu lần sóng gió.

Rồi kết cuộc? Thật là cái kết cuộc quá dở dang, quá bất ngờ. Một cô vì bệnh hoạn, rồi vì thuốc mà từ trần. Một cô vì chồng thua hết tư trang rồi bị đánh đập mà bỏ mạng. Còn một cô nữa thì bị ly dị, phải trở về sống với đức ông với một tấm thân nghiện ngập lại dắt về ba đứa con rách mướp như ăn mày. Đó, nguyên nhân làm cho đức ông đầy đọa đời sống của các cô bây giờ là ở đó.

Thấy tình cảnh điêu đứng của cô con gái út mà đức ông tỉnh ngộ. Té ra người ta lạy lục năn nỉ vào làm rể đức ông là chỉ vì vừa lúa đức ông quá to, túi vàng của đức ông quá lớn.

Aùi tình ư ? Sự thế ư ? Danh dự ư ? Cái đó không có gì quan hệ với người ta cả. Rút được bài học khắc nghiệt ấy rồi, đức ông không còn muốn cho cháu nội của đức ông là các cô đây lại bị tai hại vì đồng tiền. Đức ông muốn các cô có chồng, nhưng người chồng của các cô phải là một người có một quả tim vàng, đầy sự yêu thương kính nể vợ. Mà muốn có được người chồng như thế, các cô phải khoác lên mình một tấm áo rách, tấm áo ấy sẽ làm hiện rõ cái chân giá trị của con người.

Người đi cưới các cô phải là người thành thật đi tìm vợ, người xa lạ với đồng tiền hay người không bị đồng tiền cám dỗ. Người ấy mới xứng đáng là người hưởng gia tài của đức ông , mới xứng đáng là người cháu rể của đức ông và mới là người xứng đáng để các cô gửi thân thể, hạnh phúc của mình. Vậy cô Bích Ngọc ạ, cô đừng thấy cảnh nhà sa sút như ngày hôm nay mà có ý buồn rầu oán thán nhé. Tình đời đen bạc, lòng người tinh ma, nếu không dùng phương pháp ấy để lựa chồng cho các cô thì các cô lại sẽ phải vấp ngã trên đường đời đời như các bà cô trước.

Bích Ngọc nghe ông Đánh nói thế thì chỉ cười :

- Không, tôi đâu có buồn rầu than thở gì đâu. Mà thật ra tôi cũng không biết thế tình trước kia là vậy . Thảo nào mẹ tôi thương bảo nhỏ bọn tôi phải hết

sức giữ gìn bí mật về tờ chúc thư.

Tôi thiết nghĩ, sự cực khổ chỉ luyện cho mình thêm nhiều đức tính, sự nghèo khổ cũng dạy ta hiểu rõ tình đời. Tôi chỉ buồn là mẹ tôi tuổi đã già mà phải sống những ngày thiếu thốn. Người thiếu thốn, người khổ ít mà thấy tội tôi thiếu thốn, lòng mẹ của người càng đau xót nhiều. Ở đời có người mẹ nào ngồi nhìn con đói rách, thua sút thiên hạ mà không rơi lệ thảm ?

Bích Ngọc thật là một đứa con thảo, trái với Mỹ Kim, suốt ngày vào ra than thân trách phận, khiến cho bà Hoàng thêm nẫu ruột, chỉ biết lắc đầu thở dài. Bà mong sao sớm gả chồng cho các cô con gái, hay một trong các cô có ai đi cưới để cảnh nhà bà thấy ngày vui tươi sáng lạn. Nhưng bà mong mãi mà chàng rể tương lai đầy hy vọng ấy vẫn chưa đến, còn cô Mỹ Kim thì đã hai mươi sáu tuổi rồi.

Bà Hoàng cũng hiểu ở trong cảnh bà, kiếm một chàng rể rất khó. Bà nghèo đã đành mà chung quanh đó cũng chẳng có ai khá giả, có chăng chỉ gia đình ông đốc Phủ. Nhưng từ ngày ông Đốc về hưu trí thì ông lên chùa tu, không còn thiết việc nhà cửa gì nữa cả. Bà Đốc quá hiền, để mặc các con muốn sao cũng được. Cậu con trai lớn của bà Đốc là cậu Âm Mạnh phá gần hết nửa gia tài của bà Đốc, mới chịu xin một chân thừa phái ở Phủ Thừa. Cậu Âm Mạnh có hai cô em gái đều có chồng tử tế nên cảnh già của bà Đốc cũng không đến nỗi vất vả.

Cậu Âm Mạnh trước kia, khi Tùng, con trai bà Hoàng còn ở nhà, thì thường qua lại chơi với Tùng, vì hai cậu đều là bạn học cũ từ khi còn học tiểu học. Cậu Âm Mạnh cũng có để ý đến các cô gái con bà Hoàng, nhưng việc cưới một cô trong số các cô ấy thì cậu chưa bao giờ nghĩ đến.

Thế rồi Tùng đi Pháp, Âm Mạnh ít qua nhà bà Hoàng hơn.

Ngôi nhà của bà Hoàng từ ngày Tùng đi Pháp cũng vắng bóng đàn ông.

Còn khách khứa của bà Hoàng thì mỗi ngày mỗi thưa dần. Các cô con gái có

đẹp như tiên sa đi nữa mà ở trong cảnh ấy thì cũng chả ai biết đến.

Có áo quần sang trọng lòe loẹt người ta mới thích đi đây đi đó, chứ cứ áo rách quần xước, lại mang tiếng là ông Hoàng bà chúa thì đi ra chỉ thêm ngượng ngùng với người quen biết.

Mỹ Kim cứ nghĩ thế nên có bao giờ chịu lộ mặt ra ngoài. Mỹ Kim luôn viện lẽ mình bị đau đầu hay ho sốt tiếng, rồi nằm nhà ủ rũ như một người chán đời.

Bao nhiêu việc đi đây đi đó đều trút hết cho Bích Ngọc.

Thậm chí mấy hôm nay trời mưa tầm tã, thành phố Huế đang bị ngập trong cảnh lụt lội, các bạn hàng không đến mua lá chuối, trái cây được, nên tiền đóng gạo cũng hết, mà Mỹ Kim vẫn không rời khỏi cái lò sưởi ấm áp, cái khăn chòang len to ấm.

Kỳ tiền gửi qua Pháp cho Tùng đã đến, bà Hoàng lo đến mất ăn, mất ngủ, Bích Ngọc thấy thế cũng đứng ngồi không yên.

Lan Chi bàn với mẹ bán miếng đất trong thành để lấy tiền xài qua mùa đông, ra xuân trời tốt hãy hay.

Ban đầu bà Hoàng do dự vì đất trong thành là vật có giá cuối cùng của bà, bán nó rồi là hết, sau này túng không còn biết cầm bán cái gì nữa cả. Nhưng Lan Chi, Bích Ngọc nói mãi bà mới bằng lòng.

Bà sai Bích Ngọc về Thanh Thủy, nhờ người cậu họ cùng đi với Bích Ngọc đến thương lượng với người mướn đất bấy lâu nay để bán cho được giá.

Mặc dù trời mưa không ngớt, đường sá lầy lội đến gỏi, Bích Ngọc vẫn phải mang chiếc toi ra đi với vẻ mặt vui tươi.

Bích Ngọc đi rồi, mấy mẹ con xúm quanh lò sưởi, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng không ai nói gì với ai.

Bích Ngọc có hứa với mẹ là nàng sẽ đi hai hôm dù có thể nào cũng ráng đem tin lành về cho mẹ.

Vì thế chiều nay, bà Hoàng đã sống trong cảnh chờ đợi đã hai ngày nên mới thấy sốt ruột.

Bà càng sốt ruột hơn khi thấy Mỹ Kim cứ ra vào ngong ngóng ngoài đường, thỉnh thoảng lại cất tiếng nói vang nhà:

- Gớm, Lan Chi làm gì mà cứ ngồi thừ ra như vậy. Thử nói ra vài câu gì đó cho không khí trong gian phòng dễ thở coi. Sự im lặng tĩnh mịch cũng có thể giết người được. Ngoài trời mưa gió, trong lòng ta cũng mưa gió không ngừng. Than ôi! Cuộc sống cứ thế này kéo dài thì không khéo chưa đến ba mươi tuổi, tóc đã bạc, răng đã long, cái thú trần gian còn gì đáng kể.

Mỹ Kim có một lối nói văn hoa đài các. Nàng mà mở miệng ra là chọn lọc nói sao để cho mọi người để ý, nhưng trong bốn vách tường sụp đổ này còn ai có thời giờ mà để ý tới giọng nói văn chương khách sáo ấy làm gì.

Mỹ Kim nói chán lại ngâm thơ:

- “Đời đáng chán hay không chán?”

Rồi dần từng tiếng, nàng nói:

- Lâu Tinh Mộng !Chà cái tên nghe thật là mộng ảo. Phải lắm chứ! Không tinh mộng sao được? Cứ đối rách thế này thì mộng gì mà không tỉnh!

Bích Diệp nãy giờ ngồi yên nghe chị nói,thấy thế bèn lên tiếng:

- Chị Mỹ Kim ơi! Chị đã sành thơ sao chị không ngâm câu: “Khóc than rên xiết là hèn” hả chị?

Mỹ Kim đã quạu sẵn, nghe em nói thế hét lên:

- Mỗi người mỗi tư tưởng, ai có quyền cấm ai nghĩ theo ý nghĩ của mình?

Lan Chi ôn tồn:

- Chị hãy chịu khó đọc sách cho qua thì giờ có hơn không? Ngồi không sẽ buồn chí, chị ạ!

Mỹ Kim càng giận dữ:

- Ai muốn đọc sách cứ đọc. Tôi không thích đọc sách. Mà đọc làm quái gì?

Việc đòi còn khối chuyện giả dối,nữa là những chuyện trong sách? Lão toét cả... Đọc nhiều càng ngu thì đọc làm gì?

Thấy các con cãi vã, bà Hoàng thở dài, nhắm nghiền đôi mắt mệt nhọc lại. Bà khẽ đưa tay kéo chiếc khăn quàng phủ kín đôi vai. Tiếng thở dài của bà có lẽ đã làm cho các cô gái im lặng.

Mỹ Kim nói:

- Thôi, để chị đi đón Bích Ngọc chứ cứ ngồi mãi thế này, chịu sao nổi?

Mỹ Kim rút chiếc lược trong túi, cái lược không bao giờ rời khỏi nàng, chải lại mái tóc cho nó xòe thêm trên trán, rồi lấy chiếc nón lá đội vào. Mỹ Kim đi ra ngoài.

Mỹ Kim đi rồi, bà Hoàng mắt vẫn nhắm nghiền nói:

- Chẳng biết Bích Ngọc đi thương lượng thế nào mà mãi bây giờ vẫn chưa về, mẹ đâm ra sốt ruột rồi.

Một sự im lặng lan khắp gian phòng lạnh lẽo.

Lầu Tĩnh Mộng

Chương 2

MỘT CUỘC GẶP GỠ LẠ LÙNG

Bích Ngọc lúi thúi lần từng bước dưới làn mưa nặng hạt vì đường lầy lội khó đi. Chân Bích Ngọc phải bằm chặt dưới đất, vì vô ý một chút là có thể trượt ngã ngay.

Ra khỏi con đường Nam Giao, Bích Ngọc đến nhà ga mua vé tàu hỏa đi Thanh Thủy. Vừa lúc tàu chạy tới, rút vội chiếc khăn tay ra lau mặt và vuốt lại mái tóc, Bích Ngọc lật đật đi tìm chỗ ngồi. Hành khách mỗi lúc một đông..

Bích Ngọc ngồi lặng yên, đầu óc để tẩu đầu. Bỗng bên tai nàng có tiếng nói của một người đàn bà:

- Thưa cô, cô làm ơn đỡ hộ cháu bé, tôi còn phải đỡ cháu lớn lên xe.

Bích Ngọc đưa tay đỡ đứa bé. Đó là một bé trai độ sáu tháng, mũm mĩm như

một ông hoàng nhỏ, nhưng ăn mặc như một kẻ ăn mày, rách rưới lại thêm dơ bẩn, chưa tanh mùi sữa, nhưng nó ngộ nghĩnh đáng yêu quá. Bích Ngọc đang buồn, thấy vui ngay trước đôi mắt sáng ngời, cái miệng xinh đẹp của nó. Nó lại cười toe toét, hai tay đưa ra quơ vào mặt Bích Ngọc, Bích Ngọc nựng đứa bé và đùa với nó một cách tự nhiên. Bỗng Bích Ngọc có cảm giác như ai đó đang nhìn mình. Bích Ngọc ngẩng lên liền thấy Âm Mạnh tay khoát chiếc áo mưa thượng hạng đứng ở đầu toa xe kế bên toa xe nàng. Mặt Bích Ngọc nhợt nhạt. Bích Ngọc liền vội trao đứa bé lại cho người đàn bà và quay đi chỗ khác, không muốn cho Âm Mạnh thấy nàng.

Nàng nhìn lại áo quần và không khỏi hổ thẹn. Chiếc áo vân tím đã bạc màu như phô cho mọi người thấy cả sự nghèo nàn của một cô gái. Lại thêm mái tóc của nàng ướt đầm khiến cho khuôn mặt đã không đẹp của nàng lại thêm vẻ u sầu. Bích Ngọc nhìn chiếc quần lãnh dính sát vào da, đầy bùn dơ bám ở hai ống với ánh mắt thất vọng.

Bích Ngọc muốn trốn ngay, để khỏi thấy cặp mắt tò mò của Âm Mạnh đang nhìn dán vào nàng như vừa khinh bỉ vừa mỉa mai.

Tiếng còi xe lửa hú dài báo hiệu xe lửa sắp chạy, làm Bích Ngọc giật mình. Những hành khách đi trễ vội vàng chạy lên xe, tranh nhau tìm chỗ ngồi, cãi lầy ồn ào.

Một người đàn bà quảy hai giỏ gà, chen lên xe, miệng la bai bai:

- Ông bà tránh cho tôi lên xe, xe sắp chạy rồi!

Tiếng bà kêu inh ỏi làm điếc tai nhức óc.

Vừa dịp thiên hạ lên xuống ồn ào, Bích Ngọc vội đứng dậy, xách chiếc túi lá và vội xuống xe, đi nhanh ra khỏi sân ga, không dám ngoái lại. Một hồi còi rút! Xe lửa nặng nề lăn bánh trên đường rầy, Bích Ngọc thấy người nhẹ nhõm.

Trời vẫn mưa nhưng mỗi lúc một thưa hạt dần, Bích Ngọc uốn ngực thở dài một cách khoan khoái, không như bị ngộp trong toa xe lửa, đông nghẹt người. Bích Ngọc hướng về phía Thanh Thủy, vừa đi vừa nói một mình:

- Đây đến Thanh Thủy chỉ độ bảy cây số, bây giờ mới bốn giờ chiều, ta có thể đi bộ còn kịp chán. Ta không thể chịu đựng được cặp mắt mỉa mai của Âm Mạnh. Chàng nhìn cách ăn mặc nghèo nàn của ta với ánh mắt làm sao ấy!

Bích Ngọc lại thở dài, nhớ lại những ngày anh nàng còn ở nhà, Âm Mạnh cũng thường đến chơi và đôi khi nói chuyện với nàng một cách thân mật.

Từ ngày Tùng đi Pháp học, cảnh nhà của bà Hoàng lại càng thêm sa sút, vì Tùng qua Pháp không hợp khí hậu hay sao mà cứ viết thư về báo nay đau mai ốm, bà Hoàng còn món đồ quý giá là lật đặt cầm bán để gửi tiền cho con. Tùng đi hơn ba năm nay. Theo thư Tùng gửi về thì còn hai năm nữa chàng sẽ ra trường. Nhưng khi bà Hoàng hỏi con học ngành nào thì Tùng chỉ bảo học

kỹ sư, mà cũng chẳng cho biết đó là kỹ sư gì.

Tuy vậy, bà Hoàng vẫn hy vọng ở đứa con trai nối nghiệp và không bao giờ tiếc tiền tiếc bạc với con.

Trời đã ngớt mưa nhưng đường sá vì mưa lâu, bùn lầy trơn trượt, Bích Ngọc muốn bước nhanh được.

Mới đó mà trời đã tối, cảnh vật chìm dần trong màn đêm.

Bích Ngọc giật mình lo sợ:

- Ta mới đi được có nửa đường mà trời sắp tối rồi làm sao đến kịp.

Bích Ngọc nhớ trước kia có lần theo một bọn đốn củi đi theo con đường tắt đã đỡ lầy lội mà lại gần, liền rẽ vào con đường ấy.

Trời đã tối, trên con đường vắng không một bóng người.

Mùa đông ở thôn quê là một cảnh chết. Ai ở nhà nấy, ít có kẻ đi ra ngoài.

Chỉ khi nào có việc cần lắm, người ta mới bước chân ra đường.

Mọi người quây quần trong nhà, bên bếp lửa hồng, rang những trà bắp khô và cùng nhau nhai lép lép để quên ngoài trời mưa gió và cũng để giết thì giờ.

Bích Ngọc đi một lúc đến một khoảng vắng, không một nóc nhà. Trước mắt nàng là một bãi tha ma, những ngôi mộ hoang lụp xụp hiện ra đây đó.

Bích Ngọc trở mắt nhìn bãi tha ma một cách hãi hùng.

- Thôi đích thị là ta đi lạc rồi. Hôm trước theo đốn củi, ta không thấy bãi tha ma này?

Bích Ngọc không biết nên đi tiếp hay quay lại. Lúc bấy giờ, hai hàng lệ bỗng chảy dài trên đôi má, Bích Ngọc ăn năn là đã bỏ chiếc xe lửa một cách khờ dại, chỉ vì một

chút lòng tự ái hồ thẹn không nghĩa lý gì. Thật là trẻ con.

Trên các ngôi mộ có những ánh sáng lập lòe nhảy múa, như những bóng ma đuốc. Mắt Bích Ngọc hoa lên. Toàn thân nàng rớn gai ốc. Tuy Bích Ngọc có học về khoa học, thầy có giảng cho Bích Ngọc hiểu rằng những ánh lập lòe ấy không phải ma đuốc như người ta lầm tưởng, mà đó chỉ là chất lân tinh của xương người chết chôn lâu năm, bốc lên gặp dưỡng khí cháy sáng mà thôi.

Khoa học đã nói rõ như thế, nhưng không hiểu tại sao lòng Bích Ngọc cũng cứ sợ phập phồng một nỗi sợ hãi vô căn cứ.

Nhìn trong bóng tối, thấy có một con đường khác ở phía tay trái, Bích Ngọc vội rẽ qua con đường ấy để tránh bãi tha ma.

Vừa đi Bích Ngọc vừa cầu trời khẩn phật sao cho nàng đừng lạc lối nữa.

Vụt nghĩ đến người mẹ đau khổ giờ này đang nằm cạnh lò sưởi nói chuyện nhảm với hai chị vằm Bích Diệp, Bích Ngọc không sao ngăn được dòng lệ. Có lẽ lòng hiếu thảo đã giúp nàng có can đảm đi tiếp chứ hai chân của nàng đã mỏi rã rời. Nhìn về phía trước, Bích Ngọc mừng rỡ hết sức vì vừa thấy

một ngọn đèn. Có lẽ đó là Thanh Thủy! Thanh Thủy rồi. Cái nhà đầu làng Thanh Thủy là nhà ba ba bán quán.

Bích Ngọc trông mau đến quán để nghỉ chân.

Ngọn đèn mỗi lúc mỗi thấy gần hơn! Nàng đã đến trước cổng nhà có ngọn đèn ấy. Thì ra đó không phải là cái quán của bà ba mà là một ngôi nhà ngói cất trên một khoảnh đất cao ráo, nền nhà cao hơn mặt đất độ nửa thước.

Mệt quá, Bích Ngọc không còn biết dự dự là gì. Nàng đến xô cái cổng. Cái cổng chỉ khép. Nàng bước vào trong sân, đến trước căn nhà to rộng, cửa khép, ánh đèn le lói lúc mờ lúc tỏ.

Bích Ngọc đưa tay lên gõ cửa. Gõ đến ba bốn lần mà không ai mở cửa. Bích Ngọc đẩy mạnh cửa. Cánh cửa mở và một cảnh tượng lạ lùng bay ra trước mắt nàng.

Một mâm cơm thịnh soạn, có hai cái chén, hai đôi đũa đặt ngay giữa bàn, bên ngọn đèn dầu hỏa sáng ngời như chờ đợi hai vị khách.

Bụng đói như cào như cào, Bích Ngọc nhìn các món ăn và thố com nóng thơm ngát thềm thường...

Nhưng ngôi nhà này của ai mà không có bóng người nào thế này?

Đây là cảnh thật hay mộng?

Rồi Bích Ngọc lại liên tưởng đến những câu chuyện thần tiên mà nàng đọc trong sách.

Những kẻ ăn ở hiền lành được thần tiên hộ mệnh, khi đói gặp đồ ăn, khi hoạn nạn gặp kẻ cứu vớt. Có lẽ đây là bữa cơm của tiên Phật hóa phép ra cho nàng đỡ đói chăng? Ngôi nhà này có lẽ là ngôi nhà của tiên Phật hóa phép ra cho nàng nghỉ chân qua đêm lúc lạc đường?

Gần bàn ăn có một lò sưởi cháy hồng, nổ lách tách như chào đón Bích Ngọc, và ở bên trái bàn ăn có một cái giường trải sẵn chiếc chiếu hoa.

Bích Ngọc cởi bỏ chiếc toi lá, gieo mình trên giường, duỗi dài hai chân một cách vui sướng.

Gian phòng ấm cúng làm Bích Ngọc nhắm nghiền đôi mắt để tận hưởng phút thần tiên ấy.

Nhưng có lẽ vì quá mệt nhọc, cặp mắt của Bích Ngọc không còn chống chọi lại với giấc ngủ được nữa.

Khi Bích Ngọc tỉnh dậy, nàng nghe trên người có vật gì nặng nề, thì ra đó là một cái mền bông dày ấm, mà ai đó đã đắp cho nàng trong lúc nàng ngủ mê.

Bích Ngọc đưa mắt nhìn khắp phòng, giật mình thấy một người đàn ông ngồi trên chiếc ghế dựa cạnh lò sưởi, lưng dựa về phía nàng, nên nàng không trông rõ mặt.

Trên bàn ăn mâm cơm vẫn còn nguyên.

Bích Ngọc e thẹn khi nghĩ đến người đàn ông lạ đã đắp chăn cho mình.

Bích Ngọc cựa mình ngồi dậy.

Nghe tiếng động, người đàn ông quay lại.

Đó là một người có thân hình cân đối, khuôn mặt rất đẹp, trạc ngoài ba mươi tuổi. Người ấy có một cặp mắt buồn rầu và cái miệng hơi mím như che đậy một tâm sự riêng mà người ngoài không sao hiểu được.

Người đàn ông ấy nhìn Bích Ngọc nói:

- Cô còn mệt cứ nằm nghỉ. Chắc cô đi bộ nhiều nên uể oải.

Giọng nói của người đàn ông trong trẻo như tiếng đàn, và có cái gì êm dịu ấm cúng quá, khiến Bích Ngọc lễ phép nói:

- Tôi thật làm rầy ông quá, đột ngột vào nhà không xin phép, lại đường đột nằm ngủ tại đây. Nhưng chắc ông cũng sẵn lòng tha thứ cho tôi... tôi đi mệt quá.

Người đàn ông ấy nói:

- Cô cứ nằm nghỉ... Lỡ đường thì ai chả thế. Chắc cô về thôn Mỹ Trang.

Bích Ngọc nói:

- Đây là thôn mỹ Trang à? Thế ngôi nhà này là của ông huyện Tích?

Người đàn ông nói:

- Vâng, và huyện Tích là tôi đây.

Bích Ngọc lúc bé thường theo mẹ về Mỹ Trang thăm người di. Nhưng cách đây năm năm, người di chết, Bích Ngọc không có dịp qua lại đây nữa.

Bích Ngọc tự giới thiệu:

- Tôi là Bích Ngọc, con của bà Hoàng Phi. Tôi có việc đi về Thanh Thủy, đáng lẽ đi bằng tàu hỏa, nhưng khi lên xe, người đông quá, thấy choáng váng mặt mày, tôi liền xuống đi bộ, cũng tưởng vài giờ là đến Thanh Thủy, ai ngờ trời mưa đường xấu quá, tôi đi chậm chạp, lại vì muốn đi đường tắt cho mau nên lạc đường về Mỹ Trang mà không hay biết gì cả.

May sao thấy có ngọn đèn nhà ông, tôi lại ngỡ đó là đèn nhà bán quán đầu làng Thanh Thủy. Khi đến gần, thấy ngôi nhà lạ, gõ cửa thấy không có tiếng trả lời, tôi đẩy cửa bước vào, thấy nhà vắng vẻ, rồi vì mệt mà ngủ thiếp đi.

Ông tử tế quá, tôi không biết nói sao để cảm tạ Ông.

Huyện Tích nói:

- Hoá ra cô là con của bà Hoàng! Cô không nên ngại như thế, cũng là chỗ quen biết với nhau cả mà.

Bích Ngọc không hiểu sao khi nghe nàng giới thiệu lai lịch, nét mặt huyện Tích vẫn thản nhiên.

Huyện Tích nói tiếp:

- Tôi được nghe ông tôi kể về đức ông Hồng Phước. Ông tôi thường nói đức ông là người tốt lắm.

Rồi huyện Tích lại hỏi:

- Hình như cô còn có một người anh ruột hiện đang học bên Pháp.

Bích Ngọc nói:

- Dạ, anh Tùng tôi còn ở bên Pháp.

Bích Ngọc nhớ kỹ trước đây theo mẹ về Mỹ Trang thì ngôi nhà này bị bỏ trống, cửa đóng then gài chớ không có người ở, nên hỏi huyện Tích:

- Ông vẫn ở đây luôn chứ?

- Không, tôi mới về Mỹ Trang.

Hai người nói chuyện đến đây thì ở ngoài có tiếng giày đi lộp cộp, rồi một người đàn ông khác bước vào.

Bích Ngọc nhìn thì chẳng phải ai xa lạ, mà chính là Âm Mạnh.

Bích Ngọc cau đôi mày, thở dài:

- Té ra dầm mưa lội gió để trốn tránh Âm Mạnh chỉ là vô ích... Cuộc gặp gỡ lạ lùng thật.

Âm Mạnh thấy Bích Ngọc, không hề tỏ ra kinh ngạc mà vui vẻ chào:

- Xin chào cô. Cô đã đỡ mệt chưa? Lúc nãy thấy cô ngủ ngon lành, chúng tôi không dám động mạnh.

Bích Ngọc đỏ mặt nghĩ đến lúc mình ngủ say, có hai người đàn ông đứng nhìn mình mà mình không hay biết gì cả.

Âm Mạnh quay lại nói với huyện Tích:

- Chắc bạn biết cô Bích Ngọc chứ? Cô Bích Ngọc có đông chị em lắm, mà cô nào cũng vui vẻ đáng yêu cả. Có cô Lan Chi suốt ngày chỉ thích đọc sách. Các cô còn có một người anh đang học bên Pháp. Các cô yêu quý người anh lắm.

Huyện Tích cười vì thấy Âm Mạnh kể về anh em của Bích Ngọc với chàng, làm như thể chàng không biết rõ về gia thế của Bích Ngọc vậy. Nhưng huyện Tích cũng nói:

- Sao anh Tùng lại có phước như thế?

Âm Mạnh nói, giọng có vẻ ganh ghét:

- Phải chi các chị em tôi cũng yêu quý tôi như các cô đây yêu quý anh Tùng, thì tôi đâu đến nỗi phải vác mặt đi xin một chân thừa phái để rồi sớm vác ô đi, tối vác ô về, và ràng buộc mình trong cái đời cạo giấy chán ngắt.

Huyện Tích nói:

- Thôi, anh đã được trong cảnh sung sướng như thế mà còn kêu ca thì thật là được voi đòi tiên quá.

Âm Mạnh xoay câu chuyện qua chiều khác:

- Cũng may anh Tích mới về đây, làm sao có chỗ nghỉ tạm được.

Huyện Tích cũng nói:

- Tôi đi vắng đã lâu, mới về đây hôm qua, gặp cô thật là vạn hạnh.

Nói xong, huyện Tích đứng lên mời:

- Chúng ta dùng cơm kéo trễ. Hôm nay tôi không biết có cô đến nên cho người bếp về từ sớm, các món ăn chỉ là đồ nguội, đồ hộp, cô dùng tạm với

chúng tôi vậy.

Rồi huyện Tích lấy thêm một cái chén và đôi đũa. Âm Mạnh nhắc ghế lại ngồi.

Ba người cùng ngồi vào mâm. Bích Ngọc được huyện Tích và Âm Mạnh săn sóc mời từng món. Nàng chưa bao giờ được chiều chuộng như thế, nên trong lòng thấy vui lạ.

Các món ăn lại lạ miệng, Bích Ngọc ăn ngon lành không khách sáo, khiến huyện Tích rất sung sướng.

Trong khi ăn, huyện Tích hỏi:

- Cô đi đâu mà gặp mưa dọc đường như thế này?

Bích Ngọc thành thật trả lời không dấu giếm gì cả:

- Tôi đi thương lượng bán đất cho mẹ tôi.

Huyện Tích kinh ngạc:

- Cô bao nhiêu tuổi mà đi làm việc ấy?

Bích Ngọc tự nhiên nói:

- Tôi ngoài hai mươi tuổi rồi còn gì? Nếu tôi không đi thương lượng, thì còn ai lo việc ấy được? Mẹ tôi lúc này già yếu lắm rồi, người đâu có đi được, còn chị Mỹ Kim của tôi thì yếu đuối lắm, nay nhưc đầu mai sổ mũi. Chị Lan Chi thì chỉ biết sách vở, chẳng để ý gì đến tiền bạc cả. Em Bích Diệp của tôi thì còn nhỏ.

Huyện Tích nói:

- Cô đừng cho câu hỏi của tôi là tò mò nhé. Cô định đi thương lượng bán đất ở chỗ nào?

Bích Ngọc nói:

- Miếng đất trong thành, gần cửa bắc.

Huyện Tích tỏ vẻ vui mừng:

- Thế cô khỏi cần tìm người mua nữa. Tôi sẽ mua miếng đất đó cho cô. Đi giang hồ lâu nay, mỏi gối, chồn chân rồi, giờ đây tôi định về đóng đô ở đây. Tối nay cô nghỉ lại đây, mai tôi sẽ lái xe đưa cô về Thanh Thủy để gặp người bà con. Tôi sẽ thương lượng với người ấy. Xong, ngày kia tôi sẽ đến “Lầu Tỉnh Mộng” gặp cụ bà và thăm các cô.

Bích Ngọc mừng thầm là đã gặp người bằng lòng mua đất. Theo ý nghĩ của Bích Ngọc, dù có ai cần mua đến đâu mà thấy cảnh bà Hoàng họ cũng sẽ bắt chẹt. Bán đất mà bán vào lúc mưa gió, lụt lội thế này là một điều bất lợi cho người bán rồi.

Âm Mạnh nãy giờ ngồi yên, liền cất tiếng hỏi:

- Cô Mỹ Kim có mạnh không cô?

- Dạ, chị tôi lúc này đã khỏe.

- Thế còn cô Lan Chi, cặp mắt vẫn mơ màng luôn cô nhỉ?

Huyện Tích hỏi:

- Cô Lan Chi có cặp mắt đẹp lắm hay sao?

Ấm Mạnh nói một cách nồng nàn:

- Ô, đẹp lắm!

Bích Ngọc làm thính. Nàng không phải xấu, nhưng với hai chị và em mình, phải chịu thua sút. Bích Ngọc không có đôi má lúm đồng tiền một cách duyên dáng của Mỹ Kim, lại cũng không có đôi mắt mơ mộng như mắt hồ thu trong suốt của Lan Chi mà cũng không có cái miệng như hoa và đôi má phình phính của Bích Diệp.

Nhưng bù lại Bích Ngọc có vẻ đẹp hiền hậu, thơ ngây, đáng yêu và duyên dáng.

Aên xong, huyện Tích đứng lên nói:

- Mời cô ngồi yên. Chúng tôi còn phải đi săn vì dân làng báo là có heo rừng về đây phá phá ghê lắm. Cô cứ khóa cửa mà ngủ, lát nữa chúng tôi về, chúng tôi sẽ vào trong buồng phía sau. Cô cứ yên lòng, không phải ngại gì.

Rồi quay lại Ấm Mạnh, huyện Tích giục:

- Chúng ta đi mau lên, dân làng đã đốt đèn lên kia.

Ấm Mạnh còn đang mặc áo thì giữa đêm vắng, một tiếng chim sáo lạnh lạnh chợt cất lên cao vút, dư âm kéo dài như tiếng hát du dương.

Bích Ngọc lắng tai nghe, không khỏi lấy làm lạ tại sao trong mùa đông lạnh giá lại có tiếng chim sáo, mà chim sáo thì đời nào có tiếng hót hay dường ấy. Nét mặt huyện Tích lúc bấy giờ bỗng đổi từ nghiêm nghị hóa ra buồn ảo não. Huyện Tích vội vã đi lại phía cửa sổ, nhìn ra ngoài, đôi môi mím chặt lại. Cặp mắt mơ màng không còn một tia sáng nào nữa.

Bích Ngọc nhìn huyện Tích chăm chỉ và thắc mắc không hiểu tại sao tiếng sáo ấy lại có thể gây ra cho huyện Tích một nỗi buồn thần kín như vậy.

Tiếng Ấm Mạnh làm huyện Tích giật mình, như thể vừa ra khỏi một cơn mộng:

- Chúng ta đi thôi.

- Chào cô Bích Ngọc, và chúc có một giấc ngủ ngon.

Hai người khoác tay nhau đi ra, vai mang khâu súng trường.

Bích Ngọc đứng lên khóa cửa rồi trở về giường ngồi, vừa suy nghĩ, vừa đưa mắt nhìn khắp gian phòng.

Thật nàng không ngờ đã gặp Ấm Mạnh trong đêm nay, được ngồi gần chàng, được nghe giọng nói ấm cúng của chàng, được nghe giọng nói vừa ngọt ngào vừa say đắm của chàng.

Một niềm vui êm dịu lan khắp lòng nàng... Nếu đời nàng cứ mãi như thế này thì thần tiên biết mấy.

Còn huyện Tích chàng cũng là một thanh niên tuấn tú, hoạt bát, biết cách cư xử và Bích Ngọc thấy rất có cảm tình...

Vài hôm nữa huyện Tích sẽ đến thăm bà Hoàng tại “Lầu Tỉnh Mộng” để

chứng kiến sự sụp đổ của một gia đình quan gia thế phiệt. Chẳng hiểu khi thấy Lâu Tinh Mộng với bộ mặt thật của nó, huyện Tích sẽ có cảm giác như thế nào.

Theo sự tiếp đãi vừa rồi, Bích Ngọc biết huyện Tích không phải là người trọng tiền khinh nghĩa, nhưng cảnh nghèo của bà Hoàng rõ rệt quá, không biết ai có can đảm nhìn cảnh nghèo ấy như cảnh giàu sang phú quý không? Căn phòng khách của huyện Tích ảm cúng, sạch sẽ quá, có lẽ ngôi nhà này còn nhiều phòng khác cũng khang trang như thế này và mảnh vườn chắc là rộng và mát mẻ lắm.

Bích Ngọc thấy mệt, liền nằm xuống và ngủ một giấc ngon lành cho đến sáng.

Mưa đã ngớt từ sáng, ánh thái dương lại lộ ra sau bao ngày âm ỉ Ở các nhà, tiếng giặt áo quần nghe bồm bộp. Người ta lật đặt phơi thóc phơi chiếu. Lũ trẻ vui cười chạy nhảy đuổi bắt bướm bướm, chuồn chuồn trong vườn.

Ngoài đường bùn lầy vẫn còn, nhưng người ta đua nhau đi mua sắm các vật dụng. Các thiếu nữ nụ cười nở trên môi, sung sướng đi dạo chợ, dạo phố.

Các bạn hàng từ những làng xa đã quây những thùng mùng chạy lên tỉnh.

Sau những ngày mưa, cây cối lại xanh một màu tươi đẹp, chim muông vỗ cánh tung trời...

Trong căn phòng ảm thấp, bà Hoàng bắt đầu đã sốt ruột, Bích Ngọc đi đã ba hôm mà vẫn chưa về. Bà đâm ra lo ngại không biết Bích Ngọc có gặp tai nạn gì chẳng. Ôu trong tâm trạng thất vọng và hoàn cảnh của bà Hoàng, làm sao khỏi có những ý nghĩ bi quan được.

Mỹ Kim nóng nảy ra tận ngoài cổng đón chừng từ sáng sớm. Đợi mãi không được Mỹ Kim lại trở vô nhà, vì ánh nắng đã lên cao. Mỹ Kim sợ nắng nên không dám đứng lâu.

Bích Diệp ngồi may nhưng cặp mắt luôn nhìn lên chiếc đồng hồ cũ kỹ treo trên vách tường.

Bà Hoàng thỉnh thoảng lại buông ra những tiếng thở dài não ruột.

Lan Chi nghe những tiếng thở dài củ mẹ mà lòng tê tái. Nàng đưa cặp mắt mơ mộng nhìn ra đường, không dám nhìn mẹ...

Một năm trời nay, Lan Chi thấy lòng cắn rứt, lòng ăn năn hối hận không sao nói được.

Thấy cảnh nhà như thế mà tờ di chúc loại oái oăm là vậy, có đôi lúc, Lan Chi muốn hy sinh để cứu lấy cả gia đình

Lan Chi đẹp hơn các chị em nàng. Mấy lâu nay, trong những lần ra phố mua sách, Lan Chi được một thanh niên theo đuổi. Chàng thanh niên này là một y tá của bệnh viện Huế.

Người chàng không đẹp, tánh tình lại không được thanh nhã. Chàng lại xuất thân trong một gia đình tầm thường, cha chết sớm, mẹ bỏ đi lấy chồng khác.

Người y tá này tên là Lê Cần đem lòng yêu Lan Chi say đắm. Lê Cần vẫn biết Lan Chi không thể yêu chàng, nhưng chàng vẫn bền chí theo đuổi. Biết bà Hoàng túng, Lê Cần muốn lấy tiền lung lạc Lan Chi, nhưng Lê Cần đâu phải những tay công tử giàu có tiền bạc như nước mà hồng làm tối mắt Lan Chi được.

Lê Cần quen với Lan Chi, có lần đã bày tỏ ý muốn xin cưới Lan Chi làm vợ. Lan Chi chỉ làm thinh, vì Lan Chi có bao giờ yêu được một người như Lê Cần, nhưng Lan Chi bỗng nghĩ đến tờ di chúc.

Nếu Lan Chi cho Lê Cần cưới thì tờ di chúc sẽ xuất hiện trong ngày cưới, và cái gia tài to lớn của họ Hoàng sẽ được chia ra, mẹ nàng sẽ không còn phải chịu khổ nữa.

Lan Chi nghĩ ngay đến chuyện nhận lời của Lê Cần.

Thế rồi một hôm, bà Hoàng đau nặng mà không còn tiền để lo thuốc thang, Lan Chi lo sợ, vội vàng chạy đến tìm Lê Cần mượn chàng một số tiền và hứa cùng chàng kết hôn sau khi mẹ khỏi bệnh.

Nhờ số tiền ấy mà bà Hoàng có thuốc uống, có thức ăn để bồi dưỡng và bà đã mạnh.

Lê Cần thúc giục Lan Chi cho chàng đến gặp bà Hoàng để xin làm lễ hỏi.

Lan Chi đành phải đem chuyện Lê Cần ngỏ ý cầu hôn thưa với mẹ. Bà Hoàng hiểu rõ lòng hy sinh của con gái nên ngầm ngúi nhận lời.

Bích Ngọc và Bích Diệp biết chị muốn cứu vớt gia đình ra khỏi cảnh cùng túng nên buồn rầu thương chị. Chỉ có Mỹ Kim là thản nhiên, Mỹ Kim thấy mẹ và hai em tỏ ý thương hại cho Lan Chi thì nói:

- Lan Chi làm như thế cũng phải, chúng ta sung sướng mà nó cũng sung sướng chứ.

Bích Diệp nói:

- Chị đã nghĩ lắm rồi, chị Lan Chi có phải hận người ham sự sung sướng đâu. Chẳng qua là chị nghĩ đến mẹ và chúng ta đây, người như chị có thiết gì hơn là đọc sách.

Mỹ Kim sần sộ:

- Đọc sách cũng phải có tiền mới đọc được chứ! Bộ bụng đói mà đọc được sao?

Bích Ngọc buồn rầu nói:

- Chị nên hiểu rõ chị Lan Chi một chút, hoàn cảnh của chị Lan Chi đáng thương lắm.

Hôm Lê Cần dẫn mẹ đến thăm bà Hoàng, bà Hoàng cùng các con vô cùng thất vọng.

Lê Cần có bộ tịch của một anh dân cày vạm vỡ, còn bà mẹ thì rõ ràng là một kẻ ở chợ, ăn nói bô bô, không biết phép tắc lễ nghĩa.

Thật là cả một sự mâu thuẫn giữa hai đẳng cấp. Mà vấn đề đẳng cấp lúc bấy

giờ còn ghi sâu trong đầu óc của dân Việt, nhất là đầu óc của bà Hoàng, một kẻ sống quen trong hoàn tộc, tuy ngày nay chửi còn ngôi nhà sụp đổ và những bữa cơm rau mắm.

Ngày hôm ấy, Lan Chi cố làm ra vui vẻ để mẹ và mọi người được yên lòng. Bà Hoàng miễn cưỡng nhận lời và hứa trong ba hôm nữa sẽ cho nhà trai nạp đồ sính lễ.

Tối hôm ấy, Bích Ngọc đang ngủ bỗng nghe có tiếng khóc tí tê ở phòng bên. Bích Ngọc rón rén đi qua thấy Lan Chi đang ôm mặt ngồi khóc bên ngọn đèn dầu leo lét.

Bích Ngọc ôm chầm lấy chị:

- Chị buồn lắm phải không? Em hiểu rõ chị không yêu Lê Cần. Chị nhận lời lấy Lê Cần chỉ vì muốn cứu mẹ và bọn em ra khỏi cảnh nghèo. nhưng mà việc đó nó quá sức của chị phải không? Tuổi trẻ ai lại không mơ màng một người yêu cao thượng, một người chồng lý tưởng. Thế mà có một người chồng như Lê Cần, và về sống với một người như anh ta thì chẳng khác nào giết chết một thời son trẻ. Chị không yêu thì thôi, chị còn thì giờ để lấy lại lời hứa, việc gì mà phải khóc?. Chị nín đi, em chết cả ruột gan đây này.

Nói xong, Bích Ngọc cũng khóc. Lan Chi cầm tay em:

- Không, em cứ để chị khóc, chị khóc để chôn sâu đời thơ mộng vào dĩ vãng, để chấp nhận một kiếp sống mới, để thích hợp với một gia đình bình dân và người chồng chị đã kén chọn.

- Ôi! Mĩa mai thay hai chữ “kén chọn” nghe chị nói mà xót xa.

Nhưng Lan Chi vẫn nói, lần này thì cặp mắt nàng ráo hoảnh:

- Không, chị có hy sinh gì đâu. Nàng Kiều ngày xưa bán mình để chuộc cha, sự hy sinh ấy mới là quý giá. Vì nàng Kiều phải trải qua chốn lầu xanh, tắm thân vắn đục với mưa gió, bụi đời, mà nàng không oán hận. Chị có nhận lời lấy Lê Cần rồi thì rồi đây chị sẽ sung sướng tắm thân, có sao đâu?

Bích Ngọc nói:

- Chị nói thế là vì chị thương các em, chị thương mẹ, em hiểu lắm.

Lan Chi thở dài:

- Em hiểu chị là đủ!

Nhưng nói đến đây về mặt Lan Chi lại dàu dàu và nàng thức trắng đêm không sao chợp mắt được.

Hôm sau, thấy Lan Chi mặt mày hốc hác, cặp mắt quầng thâm, bà Hoàng lo sợ hỏi con:

- Con đã không yêu Lê Cần thì con nhẫn lòng làm gì? Mẹ sống trong cảnh khổ cũng quen rồi, vài năm nữa nếu anh con về kịp thì mẹ sẽ được sống trong cảnh an nhà, còn như mẹ mệnh bạc, thì mẹ chết là hết đau khổ.

Lan Chi nghe mẹ nói động đến mối thương tâm, lại khóc...

Bà Hoàng hỏi:

- Sao con khóc. Hay để mẹ cho mời mẹ Lê Cần lại và kiểm lời thoái thác cho con yên lòng?

Lan Chi lo sợ hỏi:

- Không được đâu mẹ, con đã lỡ mượn một số tiền của Lê Cần rồi.

Bà Hoàng đang ngồi bỗng ngã ngay xuống ván, vẻ mặt lợt lạt:

- Con mượn tiền người ta để làm gì?

Lan Chi phải thú thật với mẹ:

- Mấy hôm mẹ đau, không có tiền lo thuốc, lại thêm anh Tùng viết thư về thúc gởi tiền may áo rét, ảnh bảo năm nay ở bên Pháp lạnh lắm, ảnh cồng cả tay chân, không đi đâu được cả. Con nghe nói lo quá, phải mượn của Lê Cần một số tiền để trang trải việc nhà và hứa sẽ...

Bà Hoàng nói giọng thiếu nỡ:

- Số tiền nhiều hay ít con?

- Chỉ có năm trăm thôi.

Bà Hoàng rít lên đầy thất vọng:

- Năm trăm! Trời ơi!

Bà suy nghĩ một lúc vẫn chưa nghĩ ra cách gì để có tiền trả lại cho Lê Cần, thì Bích Diệp nãy giờ ngồi im lặng vụt nói:

- Cái chuồng bò nhà ta trước kia nuôi cả mấy chục con bò, từ ngày nhà ta sa sút, trong chuồng không còn con nào, theo ý con, để cái chuồng bò chả ích gì, hay mẹ bảo ông Đánh kêu xã Lịch lại bán cho họ đỡ về làm nhà? Ông Đánh bảo với con rằng xã Lịch chịu mua cái chuồng bò với giá bảy trăm đồng, vì theo lời ông Đánh thì các cột, kèo và ngói vẫn còn tốt. Với cái chuồng bò ấy người ta có thể làm lại một cái nhà, mẹ ạ.

Bà Hoàng nghe Bích Diệp nói thế liền nhắm nghiền đôi mắt ra chiều suy nghĩ.

Chiều hôm ấy, bà gọi ông Đánh vào và cho ông biết ý định của bà.

Ngày hôm sau người ta rầm rộ đến dỡ chuồng bò và chồng số tiền bảy trăm đồng.

Bà Hoàng liền thân hành đến nhà Lê Cần, giao lại cho Lê Cần số tiền mà Lan Chi đã mượn. Nhưng Lê Cần nhất định không nhận và bảo là không hề cho Lan Chi mượn.

Bà Hoàng phải đem món tiền về và Lan Chi cực lòng đi tìm Lê Cần để giao trả món tiền và lấy lại lời hứa.

Lê Cần nói cay đắng rằng Lan Chi lừa gạt chàng, nhưng rồi trước sự lạnh lùng của Lan Chi, chàng còn biết làm gì hơn nữa là lấy lại số tiền và ôm nỗi thất vọng trong lòng.

Sau câu chuyện ấy, ngày nào Lan Chi cũng ăn năn, hối hận.

Bà Hoàng thiếu thuốc hút ư? Bà Hoàng không có áo ấm ư?

Lan Chi đều bảo đó là do lỗi của nàng.

Mỹ Kim cau có suốt ngày, Lan Chi cũng bảo đó là lỗi của nàng. Lan Chi vui đầu trong sách cổ quên cảnh đau buồn trước mắt. Nhưng quên làm sao được, ngày nào cũng như ngày ấy, cái Lầu Tĩnh Mộng không hề có lấy một tia sáng hạnh phúc, một chân trời rực rỡ. Và những nụ cười nở trên môi chị em Lan Chi cũng mất phần xinh đẹp, mất vẻ trẻ trung. Những nụ cười ấy chỉ là những nụ cười chua chát, mỉa mai và đầy miễn cưỡng mà thôi...

Cánh cửa đột ngột mở rộng... Một luồng gió lạnh ủa vào và Bích Ngọc tay xách chiếc toi lá chạy xô vào gian phòng của bà Hoàng đang nằm. Bà Hoàng giật mình quay lại, trong khi Bích Diệp reo lên:

- Kìa, chị Bích Ngọc, chị làm em hết hồn. Oà, có gì vui không mà mặt mày chị hớn hở như thế?

Bích Ngọc liếc cái toi xuống đất, chạy lại bên mẹ đưa tay vuốt mấy sợi tóc bạc loà xòa của mẹ và nói:

- Mẹ trông con lắm nhỉ? Mọi việc xong cả rồi mẹ ạ, mà câu chuyện dài dòng lắm, dài dòng lắm.

Lan Chi cũng hỏi:

- Việc gì mà vui thế em?

Bích Diệp đứng lên:

- Để em đi gọi chị Mỹ Kim, chị ấy từ sáng đến giờ đứng mãi ngoài vườn đợi chị đó.

Bích Diệp vừa nói xong thì Mỹ Kim ở ngoài cũng chạy vào, thấy Bích Ngọc liền nói:

- Ủa, em đi ngỏ nào mà chị không gặp?

Bích Ngọc nói:

- Vì có nhiều chuyện vui và hay lắm nên em đi băng phía sau cho mau. Em muốn chạy một mạch về nhà, nhưng ngặt nỗi cái coi nó kênh càng quá, mang nó đi mưa thì thú thật, nhưng lúc trời nắng thì không có gì bực bâng.

Lũ trẻ con nó cứ gọi mình là con kênh kênh, phiền lạ.

Mỹ Kim nóng nảy thúc giục:

- Kìa, chuyện gì vui nói mau lên, người ta đang sốt ruột đây, cứ chần chờ mãi.

Lan Chi cũng nói:

- Kìa, em kể đi chứ, sao lại ngồi cười mãi.

Bích Ngọc nhìn mẹ:

- Con đã điều đình cả rồi mẹ ạ, ông huyện Tích ngày mai sẽ đến đây thưa chuyện với mẹ.

Bà Hoàng hỏi:

- Huyện Tích nào thế hả con? Có phải huyện Tích ở Mỹ Trang không? Mấy lâu nay hình như huyện Tích không ở Mỹ Trang nữa kia mà?

- Huyện Tích mới về và sự gặp gỡ của con và ông ấy thật lạ lùng. Con cũng

có gặp cả Âm Mạnh nữa.

Mỹ Kim vội vàng hỏi:

- Em gặp cả Âm Mạnh nữa à?
- Âm Mạnh hỏi thăm em, chị có mạnh không?

- Thế em trả lời ra sao?

- Em nói độ rày chị đã khỏe, em trả lời như thế là được, chị nhỉ? Chứ chẳng lẽ mình đi than đau, than ốm với người lạ hay sao?

Mỹ Kim không bằng lòng:

- Khỏe! Thì cứ nói chị không được mạnh có được không. À, mà huyện Tích người ra sao, cái tên nghe già quá nhỉ.
- Ô, huyện Tích trẻ mà còn đẹp hơn cả Âm Mạnh. Câu chuyện em gặp huyện Tích không khác nào một chuyện thần tiên.

- Kìa, kể mau lên! – các cô đều giục.-Bà Hoàng cũng quay về phía các con chăm chú nghe Bích Ngọc kể.

- Hôm đó em liền ra ga, nhưng khi ngồi trên xe, em bỗng thấy Âm Mạnh đứng nhìn em. Em thì quần áo ướt át, bùn lầy, còn Âm Mạnh ăn mặc sang trọng quá, em buồn quá, không còn đủ can đảm để đi cùng một chuyến xe với Âm Mạnh nữa. Em sinh ra cái cuồng ý là bỏ xuống đi bộ về Thanh Thủy.

Em đi như thế cả mấy tiếng đồng hồ, dưới mưa bụi, nhưng rủi sau em lại đi lạc, tám giờ tối mà còn ở giữa một bãi tha ma.

Mỹ Kim kêu lên:

- Ghê quá! Em làm sao ra khỏi bãi tha ma?
- Thế rồi em đọc kinh cầu nguyện và em thấy trước mặt em là một ngọn đèn, em đi ngay đến thì ra đó là một ngôi nhà đồ sộ. Xô cửa bước vào, em thấy giữa một gian phòng rộng rãi, dưới ngọn đèn dầu để ở trên bàn, một mâm cơm đang chờ hai người.

Nghe đến đây, các cô gái đều dán những cặp mắt đen lánh vào đôi môi của Bích Ngọc.

Bích Ngọc lại nói:

- Em mệt quá, em ngủ thiếp, và khi tỉnh dậy, em đã thấy huyện Tích và Âm Mạnh. Hai người đều có hỏi đến anh Tùng, em liền kể chuyện em định về Thanh Thủy mà lại lạc đến Mỹ Trang. Sau khi nghe lý do em về Thanh Thủy thì huyện Tích bảo là lúc này chàng muốn ở lại để đi săn nên sẵn lòng mua miếng đất ở trong thành, còn về trễ là huyện Tích đưa xe cho con về Thanh

Thủy để gặp cậu nói về điều kiện mua đất. Về Thanh Thủy thương lượng xong hết một ngày, thế là con phải về trễ. Mai huyện Tích và Âm Mạnh sẽ đến đây thăm mẹ và tụi con.

Mỹ Kim reo lên:

- Thật huyện Tích và Âm Mạnh đến đây không?

Vừa nói Mỹ Kim vừa đi đến chiếc gương, sửa lại mái tóc một cách duyên dáng rồi cười với bóng, Mỹ Kim nói:

- Lâu Tỉnh Mộng lâu nay không có khách, ngày mai sẽ được đón hai ông khách quý.

Lan Chi nói:

- Họ có ở lại dùng cơm trưa không?

Cặp mắt Lan Chi bỗng trở nên mơ màng, nàng chợt nhớ lại những lúc Âm Mạnh đến chơi với anh nàng, cặp mắt Âm Mạnh thường nhìn nàng một cách say đắm.

Bích Ngọc như nhớ ra những lời Âm Mạnh đã nói về Lan Chi, liền tươi cười nói:

- À quên, Âm Mạnh có hỏi em về chị và chàng bảo với huyện Tích là chị có đôi mắt đẹp như nước hồ thu.

Lan Chi vợ vẫn hỏi:

- Thế à?

Trong lúc ấy Mỹ Kim cau mày không bằng lòng về câu khen tặng mà Âm Mạnh nói về Lan Chi.

Bà Hoàng nhắc lại câu Lan Chi hỏi Bích Ngọc khi nãy:

- Họ có ở lại dùng cơm trưa không con?

Bích Ngọc nói:

- Có lẽ có chứ. Vì họ Ở tận Mỹ Trang, và công việc thương lượng có lẽ lâu chứ mẹ.

Mỹ Kim nghe thế liền vụt nói:

- Thế thì lần này đến phiên Bích Ngọc lo làm bếp đấy nhé.

Bích Ngọc không thích, nhưng biết lấy cách gì để từ chối bây giờ. Nhà nghèo không có đầy tớ, nên mỗi lần có khách một cô phải tránh mặt để lo nấu nướng. Khách có thấy sự vắng mặt của một cô gái thì bà Hoàng trả lời một cách tự nhiên:

- Cháu đi về thăm quê ngoại. Hoặc “Cháu đi thăm vườn cau dưới Thanh Thủy”.

Mỹ Kim lại nói:

- Ngày mai chúng ta phải sửa soạn để đón tiếp hai ông khách quý. Vái trời nắng ráo để cảnh nhậpsup đồ này bớt vẻ mưa gió dãi dầu.

Bà Hoàng thở ra:

- Còn gì mà đãi khách? Bao nhiêu món ăn để dành như tôm khô, mực khô

đều đem ra ăn hết cả rồi, bây giờ biết lấy gì mà nấu nướng?

Bích Diệp nói:

- Còn hai con gà mái thì đều đang ấp cả, trứng không còn tươi mà gà mẹ thì ốm.

Bích Ngọc nói:

- Thì cũng phải dùng đến hai con gà cuối cùng ấy chứ biết làm sao?! Còn trứng gà lộn thì quý lắm, chúng ta lược đãi khách thì vừa bổ, vừa sang.

Mỹ Kim tuy muốn có khách để khoe nhansắc của mình, nhưng nghe đến chuyện làm hai con gà để đãi khách thì tiếc rẻ:

- Thế là từ đây không còn gà mái để ăn trứng?

Lan Chi nói:

- Khi nào bán đất xong, chúng ta lại mua thả trong vườn ít con gà mái tơ khác, việc ấy không đáng ngại, chị ạ.

Mỹ Kim nói:

- Biết chuyện bán đất có xong không?

Bích Ngọc nói:

- Huyện Tích là người tốt lắm, ăn nói trung hậu và chắc chắn huyện Tích biết rõ cảnh nghèo túng của mẹ con ta, nhưng không có ý gì tỏ vẻ khinh bỉ hay eo sách để mua rẻ cả. Để huyện Tích đến đây chị sẽ thấy lời em nói là không sai. À, huyện Tích bảo là có quen với anh Tùng và ông cụ thân sinh của chàng trước kia lại là bạn rất thân của ông nội chúng ta nữa. Huyện Tích bảo ông nội của chúng ta tốt lắm, trong đời chưa có một người thứ hai nào tốt như ông nội của chúng ta.

Mỹ Kim nghe đến đó dần từng tiếng:

- Tốt lắm? Trong đời chưa có một người thứ hai nào tốt hơn được? Chà tốt lắm chứ? Tốt đến nỗi để cho con cháu sống trong cái Lầu Tỉnh Mộng sụp đổ này đây! Ôi chà!

Lan Chi bực mình:

- Chị lại nói đến chuyện cũ!

Bà Hoàng nói:

- À, bây giờ mẹ nhớ ra rồi. Huyện Tích trước đây làm tri hyện ở Đồng Hới, sau vì mang tai tiếng sau đó với con gái cụ Thượng Đức Minh nên bị cách chức. Từ đó huyện Tích bỏ đi Hà Nội hay là đi đâu xa lắm. Người ta không còn nhắc đến huyện Tích nữa.

Bích Ngọc nghe nói thế liền làm thỉnh ra chiều suy nghĩ. Trong đầu Bích Ngọc, thoáng hiện ra tiếng sáo du dương mà nàng đã nghe được tại ngôi nhà thanh vắng của huyện Tích, giữa đêm khuya, tiếng sáo mà huyện Tích khi nghe được bỗng tái mặt, ánh mắt mất cả những tia sáng.

Bà Hoàng bây giờ mới nhắc lại việc chuẩn bị bữa tiệc đãi khách sắp tới:

- Bích Ngọc! Con ráng làm những món ăn cho ngon nhé.

Bích Ngọc nói:

- Mẹ khỏi lo, nội trong vườn nhà ta cũng đủ các đồ nấu rồi, măng tươi, rau cải, tuy mùa mưa, nhưng ông Đánh chịu khó săn sóc nên không đến nỗi bị chết hết đâu.

Còn chút ít bột đường, con bảo ông Đánh đi đổi trứng gà, con làm ít ổ bánh bông lan để làm món tráng miệng ngon chán. Mỹ Kim nuốt nước miếng một cách ngon lành:

- Làm nhiều nhiều luôn thể, bấy lâu nay chúng ta không được nếm một miếng bánh ngọt nào cả.

Bích Ngọc lại nói:

- Mai thì hai chị cùng em Bích Diệp sẽ tiếp khách với mẹ, nhưng còn bây giờ thì hãy giúp em ra vườn tìm ít mứt măng và nếu có thì tìm thêm một ít nấm mối, mùa này nấm mối nhiều lắm.

Mỹ Kim nói:

- Nấm gì mà nấm, mưa đến thúí đất mà có nấm? Vả lại việc đó bảo ông Đánh làm mấy chốc, việc gì phải cần đến chúng ta Để chị đi ủi lại áo quần để mai mặc với người ta chứ.

Lan Chi nói:

- Chị thì chịu thua rồi đạ Tìm mứt măng hay tìm nấm chị không tìm được. Chị sợ đạp phải nấm dại lở cả chân thì khốn.

Bích Diệp nói:

- Thôi, đề em giúp chị cho, chị đừng lọ Mai chị bận dưới bếp, chị cho em mượn cái khăn quàng của chị nhé... Cái khăn của em bị con gì cắn lung rồi.

Bích Ngọc nói:

- Ủ, em cứ lấy mà dùng, cái khăn ấy của chị Tổ Mai tặng cho chị đấy, chị cũng chưa có dịp dùng đến.

Ngày hôm ấy, các cô nàng vui lắm, nói cười luôn miệng, nhất là Mỹ Kim.

Mỹ Kim cứ luôn miệng hỏi Bích Ngọc về Ấm Mạnh và huyện Tích, làm

Bích Ngọc phải tả tỉ mỉ về ngôi nhà của huyện Tích ở Mỹ Trang.

Mỹ Kim lại hỏi:

- Chiếc xe hơi của huyện Tích có đẹp bằng chiếc xe của ông Phủ sở tại không?

Bích Ngọc lại phải tả chiếc xe hơi.

Mỹ Kim nói:

- Bích Ngọc được đi xe hơi suốt ngày hôm qua với huyện Tích thích nhỉ?

Chắc huyện Tích ăn nói có duyên lắm nhỉ?

Bích Ngọc nói:

- Huyện Tích dè dặt lắm, ít nói ít cười, hình như chàng có gì buồn lòng thì phải.

Đêm hôm ấy, mấy chị em đi ngủ với ý nghĩ ngày mai sẽ đón tiếp mấy vị khách quý, nên trong lòng người nào cũng xôn xao.

Lầu Tỉnh Mộng

Chương 3

TIỀN VÀO NHÀ KHÓ...

Sáng hôm sau, các cô gái dậy thật sớm, trái với các ngày thường. Trong lúc bà Hoàng còn ngủ, các nàng nói chuyện nho nhỏ với nhau trong phòng của Bích Ngọc.

Mỹ Kim nói:

- Máy giờ thì họ đến?

Bích Ngọc nói:

- Họ có đến chắc cũng vào khoảng mười một giờ.

Mỹ Kim hỏi:

- Sao trể thế?

Lan Chi nói:

- Chớ mùa này sáng lạnh lắm đi sớm không tiện.

Các cô gái đi chải đầu, thay áo quần ngắm nghía trước gương. Chỉ có Bích Ngọc là lẳng xẳng đi nhốt gà và mua các thứ cần thiết, đợi khách đến là bắt tay vào việc ngay.

Đến chín giờ, bà Hoàng thức dậy. Các cô gái chạy lên cùng mẹ uống nước trà. Mấy mẹ con đang quây quần bên chén nước trà đã lạt mùi thì ông Đảnh ở ngoài cầm vào một bức điện tín của nhân viên sở bưu điện vừa mang đến. Mấy mẹ con đều xanh mặt không rõ bức điện tín ấy từ đâu gửi về, nhưng linh tính báo cho họ biết đó chắc chắn là một tin không tốt lành.

Bà Hoàng run lên cầm cập, chén nước trà trên tay bà đổ ào xuống chiếc áo dài cũ kỹ.

Mỹ Kim lạnh tay giật ngay bức điện tín nơi ông Đảnh, xé ra đọc lớn:

- “Anh Tùng vào nhà thương để mổ ruột thừa. Sẽ có tin về, cần tiền gấp...”

Mỹ Kim vừa đọc xong, chén nước trón tay bà Hoàng lăn xuống, và bà ngã xuống ván bất tỉnh.

Bích Ngọc chạy lại ôm lấy mẹ, còn Lan Chi thì đi tìm dầu để thoa. Bích

Diệp chạy đi tìm dấm dưới bếp.

Ông Đảnh không còn hồn vía vội lo đi gấp than đỏ, hỏi Bích Ngọc lo cho bà Hoàng.

Mỹ Kim nhìn cảnh ấy lắc đầu thất vọng. Đã chín giờ rồi! Khách sắp đến!

Thật là bức điện tín báo hại!

Nàng đứng lên đi đi lại, hỏi các em và ông Đảnh um sùm, làm rối rắm thêm cho các cô gái.

Một lúc sau Bà Hoàng tỉnh lại, mở mắt nhìn các con và nói:

- Anh con đau nặng phải mổ. Lúc mổ không có lấy một người thân ở bên cạnh thật là tội nghiệp. Mệnh anh các con có bề gì thì mẹ sống sao nôi.

Rồi nghĩ đến chuyện Tùng báo gửi tiền, bà ứa nước mắt:

- Tiền đâu mà gửi bây giờ? Trời!

Lan Chi dứt từng khúc ruột, tự nhủ:

- Sao ta lại từ chối không chịu làm vợ Lê Cần?

Sự ăn năn hối hận dùng dùng kéo đến dày vò Lan Chi.

Bích Ngọc nói:

- Anh con mổ ruột dư là chuyện thường lắm, mẹ ạ. Mẹ hãy yên lòng. Còn chuyện tiền thì lát nữa huyện Tích cũng sẽ mang đến chồng trước ít nhiều, con sẽ gửi qua cho anh con.

Bà Hoàng lắc đầu:

- Sao được? Mẹ nỡ nào để các con chịu đọa đầy suốt mùa đông mưa gió này sao? Sở dĩ, mẹ bán miếng đất là vì mẹ không nỡ ngồi nhìn cái đói cái rét hăm dọa các con trong mùa này. Gạo hết, thực phẩm không còn, áo quần rách... bán đất có phải để gửi cho anh Tùng con đâu?

Bích Ngọc nói:

- Chúng con rách rưới nhưng chúng con chưa chết. Ăn khoai ăn bắp chúng con vẫn có thể sống qua ngày. Chớ anh con không tiền thì làm sao trả tiền nhà thương, tiền thầy thuốc? Mẹ cứ lấy số tiền bán đất gửi cho anh con.

Bích Diệp cũng nói một cách sốt sắng:

- Chị Bích Ngọc nói phải đó, mẹ ạ!

Và muốn cho mẹ yên lòng, Bích Diệp cười, hai gò má hây hây, phúng phính:

- Ăn khoai, ăn bắp, con vẫn trẻ đẹp có thua ai đâu?

Lan Chi cũng nói:

- Hai em con còn nhỏ mà hiểu rõ cái nghĩa như thế, mẹ nên vui lên. Con thấy chưa có gì gọi là thiếu thốn lắm.

Trong tình thế ấy, dù Mỹ Kim không bằng lòng cũng không được nên nói:

- Thì lát nữa huyện Tích mang tiền đến, mẹ lấy mà gửi cho anh Tùng, túng đâu chạy đó hơi nào lo xa.

Thấy các con đồng lòng chịu thiếu thốn để gửi tiền cho anh, Bà Hoàng cảm động nói:

- Các con tốt quá, mẹ sẽ nói rõ tấm lòng quý hóa của các con cho anh con nghe.

Mỹ Kim nói:

-Khách gần đến rồi, chúng ta phải vui lên chứ.

Nói xong, Mỹ Kim đi ra ngoài với vẻ mong đợi.

Các cô gái tản mát ra vườn, Bích Ngọc xuống bếp để lo sửa soạn món ăn.

Bà Hoàng nằm y trên ván, đưa mắt nhìn theo các con, lắc đầu nói một mình:

- Tội nghiệp! Cái tuổi chung diện mà phải hy sinh tất cả. Đẹp như thế mà không có áo quần thì cũng hoài của, ai còn chú ý đến làm gì? Người ta bảo: “Nhiều quần cộc cầu xem lâu còn đẹp” thế mà các con của ta đẹp lại mặc bỏ sò, áo vá vai, áo thấy vạt, còn gì đáng xót xa hơn nữa. Sở dĩ ta bán miếng đất cuối cùng để lo may sắm cho các con với hy vọng cuối cùng là sẽ gả chồng cho chúng, để cứu vớt cái gia đình sụp đổ này! Thế mà đất vừa bán xong, số tiền chưa vào tay đã có chuyện phải xài ra. Thật lòng người ta nói không sai: “Tiền vào nhà khó như gió vào nhà trống...” Ôi là số mệnh!

Bà Hoàng nằm suy nghĩ vơ vẩn, lấy thuốc ra châm hút để giết thì giờ...

Bích Diệp mang vào cho mẹ một cái mâm nhỏ có để hai chén cháo loãng và một đĩa muối trắng.

Bà Hoàng hỏi:

- Các con đã dùng cháo cả rồi à?

Bích Diệp đáp nho nhỏ:

- Dạ rồi ạ!

Sự thật cả tháng nay, các cô đã bỏ ăn sáng. Món cháo chỉ để dành riêng cho mẹ. Các cô và ông Đánh chỉ ăn mỗi người vài củ khoai lang mà thôi. Đó là món điểm tâm duy nhất của các “công nương”, cháu nội một ông hoàng khét tiếng giàu có.

Món điểm tâm ấy chỉ có một mình Mỹ Kim nuốt không vô, chớ còn Lan Chi, Bích Ngọc, Bích Diệp thì vừa ăn vừa đùa.

- Đừng gọi khoai lang nó mất cả cái nghĩa đẹp của nó. Gọi là khoai nhân sâm nghe chưa?

Mỗi buổi sáng Bích Diệp cứ nói:

- Mời các chị đi ăn nhân sâm... Nhiều chất bổ lắm đấy ạ!

Các công nương nhìn nhau cùng cười...

Đợi mẹ dùng cháo xong, Bích Diệp bung mâm đi, trong lòng sung sướng thấy mẹ đã bớt buồn phiền.

Đúng mười một giờ, có tiếng xe hơi thảng ngay trong sân và tiếng mở cửa xe... Mỹ Kim lật đật chạy ra, rồi vỗ hai tay vào nhau, la lớn:

- Đích là Âm Mạnh đi với huyện Tích rồi.

Mỹ Kim chạy vào nhà báo cho mẹ biết, rồi cùng hai em ngồi sẵn ở phòng khách đợi, cố lấy vẻ mặt tự nhiên nhưng trong lòng họ không sao khỏi hồi hộp.

Ông Đánh đi ra lễ phép chào hai người và đưa vào nhà.

Âm Mạnh và huyện Tích đi qua sân. Ông Đánh đưa hai người vào gian phòng khách. Ôu đây bà Hoàng đã cho đốt lửa lên và bày sẵn một bộ tách

xưa với bao trà mạn mới mua được ngày hôm qua.

Ấm Mạnh và huyện Tích cháo bà Hoàng xong đều kéo ghế ra ngồi hầu chuyện một bên bà Hoàng.

Ấm Mạnh hỏi:

- Bấy lâu nay bác vẫn mạnh? Các công nương đều có ở nhà cả, thưa bác?

Bà Hoàng trả lời:

- Tôi vẫn thường, các em sắp ra bây giờ.

Huyện Tích hỏi:

- Cô Bích Ngọc có ở nhà không thưa bác?

Bà Hoàng nói:

- Bích Ngọc hôm nay về quê, có lẽ đến chiều mới về.

Quay lại ông Đánh, bà Hoàng bảo:

- Ông đi mời các cháu ra có khách.

Ông Đánh đi vô, một lúc thì có tiếng dép từ trong nhà đi ra và các cô gái tươi cười xuất hiện.

Ấm Mạnh giới thiệu với huyện Tích từng cô gái.

Các nàng cùng ngồi xuống ghế.

Huyện Tích vẻ mặt không được vui:

- Cô Bích Ngọc đi vắng đến chiều mới về, thế chúng ta ở đây đến chiều đợi cô Bích Ngọc về để thăm cô một tí nhé!

Ấm Mạnh luôn hỏi han các cô gái và Mỹ Kim luôn cười để lộ đôi má lúm đồng tiền duyên dáng.

Huyện Tích thương lượng chuyện đất với bà Hoàng xong, liền trao tất cả số tiền cho bà Hoàng chứ không cần chồng trước một ít, làm bà Hoàng cảm động vô cùng.

Bích Ngọc đứng trong bếp nhìn ra cái sân trước nhà thấy Ấm Mạnh và huyện Tích đi ngang qua Hai người ăn mặc sang trọng, dáng đi bệ vệ trong lòng nôn nao. Rồi Bích Ngọc nhớ lại cái đêm ở nhà huyện Tích, Bích Ngọc thầm tiếc cái thời giờ quý báu đầy kỷ niệm ấy.

Hôm nay không được tiếp khách, Bích Ngọc đành phải trốn trong xó nhà bếp này để lo việc nấu nướng, thật cái gian nhà bếp ảm thấp tối om, bực bội làm sao ấy.

Bích Ngọc chán nản, nhưng khi nghĩ đến bữa cơm trưa, nàng vội vã chạy vào đánh thau bột đang bỏ dở.

Bích Ngọc lui cui đánh bột, đầu óc đầy những ý nghĩ vẩn vơ Bỗng có tiếng đi nhẹ nhẹ phía sau hè. Qua tấm vách xiêu đổ, Bích Ngọc thấy huyện Tích đứng đó từ bao giờ, nhìn Bích Ngọc với đôi mắt đầy cảm tình.

Bích Ngọc lúng túng chưa biết nói gì, thì huyện Tích nói:

- Tôi bỏ quên mấy gói thuốc lá ngoài xe, định đi ra lấy, lại quên lối đi, nên bị lạc vào nhà bếp để được gặp cô Tôi đứng ngoài từ nãy giờ, tha hồ mà hít

những mùi xào nấu do tài nấu bếp của cô.

Huyện Tích nói với giọng thành thật sung sướng khiến Bích Ngọc không còn thấy lúng túng nữa. Bích Ngọc nói:

- Chết! Ông nói nhỏ nhỏ, mẹ tôi đã bảo là tôi đi vắng kia mà.

Huyện Tích nói:

- Không sao đâu! Tôi nghe nói cô đi về quê, tôi buồn quá. Đến đây mà không gặp cô thì cũng buồn thật. Tôi có bảo sẽ ở đợi cô về.

Nói xong huyện Tích nhìn Bích Ngọc với ánh mắt hiền lành, cảm thông.

Bích Ngọc nói:

- Lát nữa ông trở lên phòng khách đừng nói là đã gặp tôi ở đây nhé.

Huyện Tích cười đầy ý nghĩa:

- Lẽ tự nhiên là thế!

Bích Ngọc nói:

- Xin cảm ơn ông vậy.

Huyện Tích hỏi:

- Cô phải ở đây mãi đến chiều tối ư?

Bích Ngọc chỉ gật đầu, rồi hỏi huyện Tích:

- Ông nên đi lên, đừng ở đây lâu.

- Cô không muốn gặp tôi?

Bích Ngọc nhìn huyện Tích rồi nói:

- Sao ông lại nói thế? Tôi sợ Ông ở đây lâu bất tiện...

Huyện Tích đành phải đi lên và nói:

- Thôi! Chiều chúng ta gặp lại nhau cô Bích Ngọc nhé!

Huyện Tích đi rồi, Bích Ngọc đưa tay lau mấy giọt mồ hôi chảy trên trán.

Huyện Tích đã gặp Bích Ngọc trong lúc nàng đang làm việc. Về mặt tự nhiên không hề trang điểm lại thêm xúng xính trong chiếc áo ngắn màu hồng đã phai lợt, thật không có gì gọi là mỹ miều duyên dáng cả. Đã vậy hơi lửa trong nhà bếp làm cho Bích Ngọc mồ hôi nhễ nhại, đỏ gay như gấc nữa, đôi tay của Bích Ngọc mốc thối cả bột là bột.

Bích Ngọc thở ra:

- Oái! Mình nghèo ai thèm để ý đến mà ngại, họ đến đây cũng chỉ để thương lượng mua đất.

Ý nghĩ ấy vừa thoáng qua trong đầu Bích Ngọc thì nàng lại nhớ đến ánh mắt của huyện Tích nhìn nàng đầy cảm tình.

Nhưng trong thâm tâm của Bích Ngọc, hình ảnh của Âm Mạnh vẫn còn đủ sức lấn át hình ảnh nghiêm trang buồn bã của huyện Tích.

Bích Ngọc hiểu rằng nếu mẹ của nàng giàu thì Âm Mạnh sẽ không ngần ngại xin cưới một trong các chị em nàng.

Đánh bột xong, Bích Ngọc đổ bột vào các khuôn và đặt vào các lò nướng.

Mùi bánh toa? ra thơm ngát.

Bích Diệp rón rén bước vào bếp, đưa tay ra vuốt má chị:

- Chà, bánh thơm quá. Đã gần xong chưa chị? Ồ, Huyện Tích và Âm Mạnh vui quá, nhất là Huyện Tích nhắc đến chị luôn. Ông ta bảo sẽ đợi chị về thăm cho được rồi mới về.

Nói xong, Bích Diệp lại quày quả đi lên.

- Để em lên, sợ họ biết chị Ở đây thì khó coi, chiều gặp lại nhé.

Bích Diệp đi rồi, Bích Ngọc mỉm cười sung sướng. Một lát sau, Lan Chi lại rón rén đi xuống, nói với Bích Ngọc:

- Em có mệt lắm không? Huyện Tích đã trao đủ tiền cho mẹ cả rồi, may quá! Huyện Tích thật tử tế và hình như vắng em Huyện Tích không được vui lắm. Nói xong Lan Chi cũng vội vã đi lên, để Bích Ngọc lại với gian nhà bếp thấp lè tè và nỗi lòng sung sướng của cô em hiền hậu.

Bữa cơm trưa hôm ấy dọn rất thơm mát, một mâm lớn đầy những thức ăn ngon

lành bày trên những bát đĩa sang trọng.

Huyện Tích khen thầm tài nấu nướng của Bích Ngọc, còn Âm Mạnh thì thành thật nói:

- Chà, bác cho chúng cháu một bữa ăn ngon quá, thật bác khéo lựa người đầu bếp, nấu nướng thật vừa miệng.

Ăn xong, ông Đánh dọn gian phòng của Tùng cho hai người nghỉ trưa.

Mỹ Kim chạy xuống bếp nói với Bích Ngọc với một giọng nói sung sướng tốt bụng:

- Chà họ khen các món ăn nấu khéo, bảo mẹ có tay đầu bếp giỏi giẩn. Mà ngon thật đấy, em ạ!

Rồi cười lớn, Mỹ Kim nói:

- Gớm, Huyện Tích thật là một thanh niên đáng quý, còn hơn Âm Mạnh nhiều nhiều lắm.

Cặp mắt của Mỹ Kim liếc dài về phía Bích Ngọc.

Bích Ngọc làm thinh không nói gì.

Mỹ Kim nhìn các món ăn đã sạch hết liền nói:

- Chiều nay lấy gì đãi họ, họ đòi ăn cơm chiều để được gặp em và đợi cậu xuống làm giấy tờ.

Bích Ngọc vụt miệng nói:

- Thế à?

Nhưng Bích Ngọc chợt nhớ ra Huyện Tích đã chồng tiền cho Bà Hoàng liền nói:

- Khi này chị Lan Chi có bảo là Huyện Tích chồng tiền đủ rồi kia mà? Chị lên thưa mẹ đưa tiền cho ông Đánh đi chợ. Bảo ông Đánh xuống đây em dặn ông mua thịt cá về nấu. Tối nay nấu sơ sài cũng được.

Mỹ Kim nói:

- Em bảo ông Đánh mua tôm cua về em nấu món bột bán tôm cua nhé, món ấy thì tuyệt...

Mỹ Kim quày quả đi ra không hỏi Bích Ngọc có còn gì ăn không.

Bích Ngọc biết tánh chị nên cũng không trách, nằng múc chút ít đồ ăn còn lại bày ra bàn, rồi ngồi đợi ông Đánh xuống cùng ăn luôn thể.

Ông Đánh thấy Bích Ngọc ngồi đợi liền nói:

- Ấy chết, xin mời cô dùng trước đi.

Bích Ngọc nói:

- Ông cùng ăn với tôi, trưa rồi. Ăn xong ông để tôi dọn dẹp cho, ông hãy đi ra chợ đón mua một mớ đồ ăn tươi để kịp nấu dọn cơm chiều, vì chị Mỹ Kim vừa bảo là khách còn đợi cậu về làm giấy tờ.

Ông Đánh cười ranh mãnh:

- Họ đợi cô đấy, chớ giấy tờ họ có cần mớ gì. Bao giờ làm mà chả được.

Bích Ngọc sung sướng đỏ mặt thì ông Đánh nhìn Bích Ngọc với ánh mắt thân yêu:

- Người tốt như cô phải được sung sướng. Già này chỉ muốn thấy cái ngày cô sung sướng thì già chết cũng vui.

Bích Ngọc cảm động muốn ứa lệ.

Trong lòng sung sướng, Bích Ngọc và ông Đánh ăn ngon lành, mặc dầu thức ăn đều đã sạch cả, chỉ còn vài món xào và chút nước canh mà thôi.

Ông Đánh hỏi:

- Sao cô không để lại cho cô một ổ bánh?

Bích Ngọc cười:

- Mình thì ăn lúc nào chả được?

Ông Đánh thở dài:

- Một năm cô ăn được mấy lần? Giỏi lắm chỉ một lần trong ngày kỵ cơm của cụ nhà mà thôi.

Bích Ngọc không muốn ông Đánh nói nữa nên hỏi:

- Thôi, ông ăn xong lại phải đi chợ và còn ra vườn hái rau, nói chuyện mãi mất cả ngày giờ.

Đồng hồ vừa gõ sáu giờ, tiếng còi xe lửa huýt inh ỏi ở nhà ga, báo chuyển xe chót ở Thanh Thủy về thì Bà Hoàng nói với khách:

- Bích Ngọc sắp về đến nơi rồi.

Một lát sau Lan Chi cầm xuống cho Bích Ngọc chiếc áo dài, cái quần hàng trắng và cái nón lá mới có một cái quai bằng nhung đỏ.

- Em thay gấp đi rồi vòng ra ngoài vào bằng cổng trước. Các món ăn em nấu xong rồi à? Giỏi thế. Aø, mà em rửa lại mặt mày, chải lại đầu đi đã, em có cần phấn son không, chị lên buồng lấy xuống cho?

Bích Ngọc chưa trả lời thì Lan Chi đã đi lên phòng, vừa đi vừa nói:

- Em nên dồi sơ qua chút phấn. Huyện Tích và Âm Mạnh đối với em có

nhiều cảm tình lắm đó!

Bích Ngọc đi rửa mặt chải đầu vào ngồi trước gương sửa soạn, trong lúc Lan Chi vội vã đi lên phòng khách.

Bích Ngọc xỏ chân vào đôi dép nhung, đội chiếc nón lá lên rồi đi vòng ra sau vườn, trở ra đường và đi vòng lại cửa trước, ung dung như người vừa đi xa về. Qua cái sân rộng, Bích Ngọc đi vào nhà chào mẹ và quay lại chào khách.

Âm Mạnh đứng lên chào và nói:

- Cô đi đường có mệt không? Tôi định đem xe đi rước cô nhưng cụ không cho.

Bích Ngọc nhìn Huyện Tích đầy vẻ biết ơn, thật là cả một màn kịch!

Lan Chi, Mỹ Kim và Bích Diệp nhao nhao mừng Bích Ngọc.

Bích Diệp đỡ chiếc nón trên tay chị đem cất và nói:

- Chị ngồi nói chuyện, để em đem cất nón cho.

Huyện Tích ân cần hỏi Bích Ngọc hết chuyện này đến chuyện kia, còn Âm Mạnh thì thỉnh thoảng mới chen vào, khiến gian phòng lạnh lẽo của Bà Hoàng trở nên náo nhiệt.

Nói chuyện một lúc, Bích Ngọc đứng lên:

- Để tôi đi xuống bảo dọn cơm mời các ông dùng và đợi lát nữa cậu tôi trong thành ra.

Ông Đảnh đã bày chén bát xong, mọi người ngồi vào bàn. Bích Ngọc đặt vào giữa bàn một tượng đầy bột bán tôm cua nấu nấm. Mùi thơm bát ngát mọi người đều khen:

- Chà, lại sắp được một bữa ăn ngon nữa rồi!

Hết món này ông Đảnh bung lên món khác, món nào cũng nghi ngút và thơm ngon.

Huyện Tích ánh mắt mơ màng nhìn Bích Ngọc và nghĩ đến người nội trợ giỏi giần đang ngồi trước mặt chàng.

Huyện Tích nói một cách đầy ý nghĩa như để khen tặng riêng Bích Ngọc mà không cho ai biết ý nghĩa của chàng:

- Chỉ có bàn tay tiên mới nấu được các món ăn ngon tuyệt như thế này.

Nói xong chàng nhìn Bích Ngọc thật nhanh.

Âm Mạnh chen vào:

- Chắc các cô ở nhà đã mất công rất nhiều mới đào luyện ra một người đầu bếp nấu ăn vừa ý như thế này.

Mỹ Kim lên mặt:

- Vâng, ban đầu nó mọi đến, nó chưa biết nấu nướng gì cả. Tôi bày mãi, la rầy mãi mới được như thế này đây.

Huyện Tích nói ra vẻ thạo:

- Các món ăn buổi sáng nấu toàn thịt gà thì còn dễ nấu. Chớ còn các món

chiều nay, tôm cua cá là một món tanh mà nấu không một chút mùi, thật là tài đáo để.

Ấm Mạnh chỉ biết ăn ngon chứ không am hiểu được như Huyện Tích , nhưng cũng không chịu làm thỉnh sợ các cô gái chê:

- Khi sáng có hột gà lộn ngon thật! Mùa mưa mà áp được trứng để ăn thì thích quá!

Bích Ngọc không sao nín được cười, Mỹ Kim lại khoe khoang:

- Nhà này áp trứng theo lối nhân tạo để ăn thường lắm, anh ạ. Ăn trứng gà lộn bỏ bằng uống nhân sâm đấy. Mẹ tôi không ngày nào là không dùng vài trứng.

Câu chuyện đang vui, bỗng ông em họ của Bà Hoàng mang giấy tờ đến. Bà Hoàng và ông em họ cùng Huyện Tích bàn tán thì thầm.

Ấm Mạnh rủ bốn cô gái ra vườn hóng mát.

Ấm Mạnh nói cười luôn miệng, còn Mỹ Kim thì được dịp trở hết cái giọng ăn nói văn hoa phù phiếm của nàng. Duy có Bích Ngọc là dè dặt, còn Lan Chi chỉ làm thỉnh nghe chứ không chịu nói. Bích Diệp chỉ cười khi nghe nói đến những câu lý thú, tỏ ra vô tư và chưa để ý đến chuyện tình ái là gì.

Bà Hoàng cho ông Đánh ra gọi Mỹ Kim vào để ký tên vào giấy, thay thế cho Tùng vắng mặt.

Mỹ Kim đi rồi, Lan Chi kéo Bích Diệp đi về phía nhà bếp để dọn dẹp vì chén bát chưa rửa, mà chén bát xưa bỏ bê sợ hao bề, Bà Hoàng sẽ không bằng lòng.

Lan Chi thấy Ấm Mạnh trong bữa ăn và lúc ở ngoài vườn cứ nhìn Bích Ngọc với đôi mắt sáng ngời thì hiểu là Ấm Mạnh yêu Bích Ngọc. Lan Chi muốn trong lúc Mỹ Kim không có mặt ở đây, tránh đi để hai người có tâm sự gì thì nói với nhau.

Và biết đâu cuộc gặp gỡ ngày hôm nay sẽ giúp cho Bích Ngọc tìm được duyên may mắn cho mình và cho cả gia đình.

Lan Chi và Bích Diệp đi rồi, Bích Ngọc cũng toan đứng lên đi vào nhà thì Ấm Mạnh đến gần Bích Ngọc nói nhỏ:

- Cô ngồi đây cho tôi thưa một câu chuyện, cô Bích Ngọc ạ.

Toàn thân Bích Ngọc run lên, tim nàng đập mạnh, Bích Ngọc không còn biết nói gì. Từ lâu Bích Ngọc đã để ý đến Ấm Mạnh, đem lòng yêu chàng trai xinh đẹp ấy. Nhưng Ấm Mạnh đối với nàng cứ hờ hững. Mà cảnh nhà của Bà Hoàng thì mỗi ngày mỗi sụp đổ. Bích Ngọc tuy có để ý đến Ấm Mạnh nhưng cũng cố tìm cách quên Ấm Mạnh để khỏi phải thấy sự thất vọng về sau.

Nhưng từ hôm gặp lại Ấm Mạnh trên ga xe lửa, Bích Ngọc lại thấy lòng nàng rộn rịp trở lại một thứ tình êm dịu.

Bích Ngọc ngồi bên Ấm Mạnh mà đôi mắt cứ dòm chừng, sợ Mỹ Kim đi ra

bắt gặp.

Ấm Mạnh cầm tay Bích Ngọc, Bích Ngọc không đủ can đảm để rút lại. Thấy thế Ấm Mạnh đánh bạo đưa lên miệng hôn. Lúc ấy Bích Ngọc giật mình nói:

- Ấy chết! Anh buông tay tôi ra!

Ấm Mạnh nói:

- Em Bích Ngọc! Em Bích Ngọc của lòng anh, em có biết anh yêu em từ lâu rồi không?

Một luồng điện chạy khắp thân thể Bích Ngọc, nàng đứng lên toan chạy thì Ấm Mạnh đã ôm chầm lấy người nàng, đặt đại vào mái tóc dài mượt mà của nàng một cái hôn dài.

Bích Ngọc luống cuống chạy vào nhà như điên như dại.

Một lát, mọi giấy tờ đã xong, Huyện Tích cáo từ Bà Hoàng cùng các cô gái, rồi cùng Ấm Mạnh lên xe ra về.

Huyện Tích không quên nói với Bích Ngọc:

- Hôm nào cô có về Mỹ Trang, mời cô ghé lại nhà chơi.

Nhưng Bích Ngọc bây giờ như người mất hồn, chỉ cúi chào Huyện Tích mà không đủ can đảm nhìn Ấm Mạnh đang nhìn dán vào nàng một cặp mắt van lơn.

Suốt đêm hôm ấy, Bích Ngọc không sao ngủ được. Bích Ngọc cứ nhớ đến cử chỉ sỗ sàng đầy tình ái của Ấm Mạnh.

Câu nói của Ấm Mạnh cứ văng vẳng bên tai Bích Ngọc: “Em Bích Ngọc! Em Bích Ngọc của lòng anh!”

Ôi! Sao mà nó êm đềm đến thế! Trong đời hôm nay nàng mới được nghe một câu nói làm cho quả tim nàng sung sướng đến muốn ngừng đập!

Ôi ! Ái tình màu nhiệm! Cái Lầu Tỉnh Mộng sụp đổ của gia đình nàng lại là chốn bông lai tiên cảnh vì nơi đó đã chứng kiến một mối tình êm đềm như câu chuyện thần tiên.

Từ đây Bích Ngọc sống trong một giấc mộng đẹp, đợi ngày Ấm Mạnh đến cưới nàng.

Nhưng ngày một ngày hai, Ấm Mạnh vẫn không thấy trở lại.

Cái hôn của Ấm Mạnh cứ ám ảnh Bích Ngọc, nó còn phảng phất trên mái tóc xinh đẹp, trên bàn tay trắng ngần của nàng. Mỗi khi nghĩ đến, Bích Ngọc thẹn thùng, e lệ nhưng sung sướng ghen ngào.

Thế rồi một tháng trôi qua... Rồi hai tháng, mùa đông với tháng ngày dài dằng dặt cứ tiếp tục thổi từng cơn gió lạnh vào các căn phòng của Lầu Tỉnh Mộng.

Cảnh mưa gió lạnh lùng càng kéo dài thì cảnh nghèo túng của gia đình Bà Hoàng tăng lên mãi.

Bệnh tình của Tùng ra sao? Không ai biết, mà bao nhiêu tiền bán đất, Bà Hoàng đã lần hồi gửi hết cho Tùng, chỉ chừa lại đủ để mua gạo ăn cho đến

ngày nắng ráo...

Sự mong đợi cứ tràn ngập lòng Bích Ngọc làm nàng kém vui và biếng làm việc.

Mỹ Kim hiểu là Bích Ngọc đang mong đợi nhưng không biết là nàng đang mong đợi ai? Huyện Tích hay Âm Mạnh?

Lan Chi hiểu Bích Ngọc đã yêu, nên khi nói chuyện với Bích Ngọc nàng rất dè dặt...

Bích Ngọc là nguồn vui của gia đình Bà Hoàng, là bàn tay trái của bà, là người chia sẻ nỗi nhọc nhằn cho ông Đánh. Bỗng nay Bích Ngọc không cười, không đi ra ngoài nữa, không giúp đỡ ông Đánh nữa thì bảo sao ngôi nhà ấy đã tẻ lạnh, nay lại còn tẻ lạnh thêm?

Mỹ Kim thăm oán cơn bệnh ác độc của anh Tùng, căn bệnh đã làm tiêu tan hết số tiền bán đất của Bà Hoàng làm nàng đã sống trong cảnh thiếu thốn, nay lại càng thêm thiếu thốn.

Bà Hoàng thì mỗi ngày mỗi già dưới gánh nặng của sự thiếu thốn triền miên. Nhưng một hôm Huyện Tích trở lại thăm Bà Hoàng và các cô gái trong nhà. Bích Ngọc vui mừng nhìn ra sân, như mong đợi người cùng đi với Huyện Tích.

Huyện Tích chỉ đi có một mình, trên tay ôm hai ba gói lớn, vẻ mặt vui tươi cúi chào Bà Hoàng.

Các cô gái vội tránh vào nhà để thay vội quần áo, những đồ các cô đang bận rách nát cả, vì các cô có ngờ đâu ông khách quý lại đến trong cái thời tiết khắc nghiệt, mưa dầm dề đã mấy ngày như thế này.

Bích Ngọc cứ ngồi im, không đi thay quần áo. Bích Ngọc mặc cái áo lụa hở cổ màu xanh lơ, tuy cũ nhưng chưa rách. Và lại, Bích Ngọc không trông thấy Âm Mạnh thì còn thiết gì nữa. Làm đẹp với người yêu, chứ ai lại bận lòng vì một người lạ?

Chỉ năm phút sau là có mặt các cô gái ở gian phòng khách, Huyện Tích mở các gói ra và nói:

- Cháu biết trời mưa quá, không cô nào đi phố được mà mua trà bánh cho bác, nên cháu đem biếu cho bác vài gói trà ngon và vài gói bánh ngọt. Xin bác nhận cho cháu mừng.

Bà Hoàng chỉ biết cảm ơn, chớ không còn kiêu cách từ chối nữa.

Huyện Tích lại lấy một gói vuông lớn trao cho Lan Chi và nói:

- Tôi xin tặng cô mấy quyển sách đọc cho vui. Sách này mới vừa xuất bản, tôi chọn kỹ lắm.

Cặp mắt Lan Chi sáng lên một niềm vui khó tả. Lan Chi cảm ơn Huyện Tích:

- Ô, thích quá. Trời mưa như thế này mà có sách mới đọc thì còn gì thú bằng.

Vừa nói Lan Chi vừa cầm chồng sách chọn ngay một quyển cầm cuối đọc, không để ý đến ai nữa cả.

Huyện Tích lại trao một gói bọc giấy xanh cho Mỹ Kim:

- Đây là gói cam tôi biếu cô, vì tôi biết cô thích ăn cam lắm.

Mỹ Kim reo lên như một đứa bé:

- Mùa này mà có cam thì tuyệt! Ông Huyện Tích thật là một người chu đáo.

Huyện Tích trao một gói quà cuối cùng cho Bích Diệp:

- Đây là thuốc lá thơm của cô Bích Diệp đãi các và mấy cuộn chỉ len cho cô Bích Ngọc để đan áo ấm.

Các cô gái đều tỏ lời cảm ơn Huyện Tích.

Huyện Tích nói:

- Âm Mạnh đi Pháp rồi. Các cô có biết tin ấy không?

Mặt Bích Ngọc sa sầm lại. Âm Mạnh đi Pháp sao không có một lời từ biệt nàng là nghĩa làm sao? Tại sao Âm Mạnh lại bày tỏ tình yêu với nàng rồi lại bỏ nàng đi một cách vô lý đến thế?

Huyện Tích nói tiếp:

- Âm Mạnh mới viết thư về cho tôi bảo sang năm mới sẽ về nhưng cũng không muốn về Huế nữa. Trong thư Âm Mạnh bảo là có gặp anh Tùng.

Bà Hoàng hỏi:

- Thế à?

Mỹ Kim nói:

- Ông có nghe ông Mạnh nói về sức khỏe của anh Tùng tôi không?

Huyện Tích do dự một chút nhìn Bích Ngọc rồi nói:

- Anh Tùng vẫn mạnh, không có gì đáng nói cả.

Bà Hoàng nói:

- Lạy trời! Cháu có mạnh là tôi yên lòng.

Sự thực Âm Mạnh có kể cho Huyện Tích nghe cuộc sống của Tùng ở Pháp. Tùng không học hành gì cả và cũng không mỗ ruột dự Tùng chơi bời với các bạn bị thâm thụt nên kiếm chuyện nói là bị bệnh để Bà Hoàng gửi tiền qua cho chàng trả nợ mà thôi.

Thật tội cho người mẹ, Bà Hoàng có ngờ đâu bà đã chịu thiệt một cách vô nghĩa và cũng tội nghiệp các cô em gái đã chịu thiệt thòi để phần hạnh phúc cho anh hưởng.

Trong bốn cô gái, chỉ có Bích Diệp chưa đậu tiểu học, Mỹ Kim đã học đến năm thứ ba ban trung học, còn Lan Chi và Bích Ngọc đều đã học hết năm thứ nhất.

Theo gia đình khác, các cô gái cũng có thể đi kiếm việc làm hoặc đứng bán ở các nhà hàng, hoặc các tiệm buôn thì cũng không đến nỗi túng bần như thế.

Nhưng Bà Hoàng không muốn cho con đi làm. Và lại ở chôn để đô cuộc

sống lơ dờ như dòng nước sông hương, nên không được phồn thịnh như Sài Gòn, Hà Nội, đàn ông còn thất nghiệp nữa là đàn bà.

Gặp lúc nền kinh tế lũng đoạn, người thất nghiệp mỗi ngày một đông, các cô gái dù có muốn đi làm cũng khó, huống chi các cô quen cái cảnh ăn không ngồi rồi, ít giao thiệp.

Huyện Tích thật chu đáo, những món quà chàng mang đến gây cho Bà Hoàng và các cô gái niềm vui khó tả.

Bà Hoàng bảo ông Đánh nấu nước sôi, châm trà, mấy tuần nay vắng nước trà buổi sáng, Bà Hoàng đã thấy khó chịu trong người lắm rồi. May mà Bích Ngọc luôn nhắc nhở ông Đánh mỗi ngày phải mang tơi, đội mưa đi mua thuốc Cẩm Lệ cho Bà Hoàng phì phà mới đỡ buồn.

Mùi trà thơm ngát, đem lại cho Bà Hoàng một niềm vui nho nhỏ. Bà nhìn các con quây quần bên mình với đôi mắt thương cảm vô tận.

Từ đây tuần nào Huyện Tích cũng đến, mà lần nào cũng mang biếu Bà Hoàng và các cô gái rất nhiều quà.

Rồi Huyện Tích xin phép khai các hộp cá ra để cùng Bà Hoàng và các cô gái dùng bữa cho vui, làm Mỹ Kim hết sức thích thú.

Sau khi Huyện Tích về, Mỹ Kim nói:

- Chị xem Huyện Tích còn đáng quý hơn Ấm Mạnh nữa kia!

Bích Diệp thơ ngây nói:

- Nhưng Ấm Mạnh trẻ hơn Huyện Tích nhiều.

Mỹ Kim nhàu mồm nói:

- Huyện Tích chỉ ngoài ba mươi tuổi thì đã có gì gọi là già? Huyện Tích trông còn trẻ như mới ngoài hai mươi tuổi.

Lan Chi nói:

- Sao Huyện Tích tử tế với gia đình chúng ta thế!

Nói xong câu đó Lan Chi nhìn Bích Ngọc với cặp mắt dò dẫm, nhưng Bích Ngọc vẫn làm thính theo đuổi những ý nghĩ của riêng nàng.

Bích Ngọc nghĩ đến Ấm Mạnh mà lòng tê tái không sao nói được.

Bích Ngọc cố tìm hiểu tại sao Huyện Tích lại bỏ nàng đi Pháp mà không có một lời từ biệt.

Bích Ngọc tuy yêu Ấm Mạnh nhưng nàng chưa hề để lộ một cử chỉ, một lời nói gì có thể khiến Ấm Mạnh hiểu được tâm sự của nàng. Chính Ấm Mạnh đã bộc lộ lòng chàng với Bích Ngọc kia mà.

Thế thì vì lẽ gì Ấm Mạnh khinh rẻ nàng được? Bích Ngọc cố quên Ấm Mạnh! Quên để trở lại đời sống cũ, mang lại cho gia đình Bà Hoàng một chút ấm cúng.

Lầu Tỉnh Mộng

Chương 4

MỘT VỊ CỨU TINH

Bích Ngọc ngồi cạnh nồi com trong bếp, cặp mắt đăm đăm nhìn mấy que củi cháy rần rật.

Mấy hôm nay cô đô bị ngập lụt, trận lụt này nữa là trận thứ ba trong mùa mưa này.

Ông Đánh bận đi bán lá chuối và mua vài món thức ăn chưa về.

Bích Ngọc muốn tránh một nơi để ngồi suy nghĩ nên lảng việc nấu ăn, mặc dầu hôm nay không phải phiên của nàng.

Mưa tạt vào bếp, Bích Ngọc nhìn ra ngoài trời nói:

- Tuần này đường xá bị lụt ngập chắc Huyện Tích không đến được.

Rồi Bích Ngọc nghĩ đến Huyện Tích, vị cứu tinh của gia đình nàng. Bích Ngọc biết Huyện Tích cứ tới lui như thế có một mục đích gì khác ngoài lòng thành thực của chàng. Nhưng trong bốn cô gái Huyện Tích đã để ý đến ai?

Mỹ Kim tìm đủ mọi cách để Huyện Tích chú ý đến mình, nhưng hình như đối với Mỹ Kim, Huyện Tích chỉ xã giao bề ngoài mà thôi.

Bích Ngọc bỗng đỏ mặt vì nàng chợt nghĩ đến lời Lan Chi nói với nàng hôm qua khi hai chị em sắp đi ngủ.

- Huyện Tích nể em lắm, Bích Ngọc ạ! Em có để ý như thế không?

Bích Ngọc nói:

- Mình nghèo, không nên nghĩ đến chuyện ấy chị ạ!

Lan Chi nghe em nói thế làm thinh.

Bích Ngọc đang suy nghĩ thì ông Đánh ở ngoài đang đi vào trong chiếc toi lá kèn càng, khiến Bích Ngọc giật mình nói:

- Ông làm tôi hết hồn, sao ông về sớm thế? Có mua được con cá nào cho mẹ tôi không?

Ông Đánh nói:

- May quá! Tôi ra đến đầu cầu thì gặp bạn hàng là chuối, chúng giành giựt nhau mua, vì nước lớn nên họ họp chợ tại đó. Tôi mua được vài con cá này, nấu đỡ cho bà vài bát canh.

Bích Ngọc nhìn hai con cá hanh và con cá móm nói:

- Được đấy! mấy hôm nay mẹ tôi cứ kêu nóng ruột mãi, hôm nay có bát canh cá, người sẽ ăn được.

Ông Đánh đưa cho Bích Ngọc một cái gói:

- Còn món này cô thích lắm.

Bích Ngọc tươi cười:

- Món gì đấy?

Vừa nói Bích Ngọc vừa đỡ gói lá chuối trong tay ông Đánh mở ra xem:

- Tưởng gì, té ra gói mắm thính! Ồ, tối nay tha hồ mà ăn cơm, mấy hôm nay ăn muối đậu đã ngán rồi.

Bích Ngọc đang nói chuyện với ông Đánh thì Bích Diệp ở nhà trên chạy xuống bảo chị:

- Chị Oi! Có ông Huyện Tích đến, ông ta đem đến cả chục gói đồ ăn. Ông Huyện Tích hỏi chị đây.

Bích Ngọc uể oải đứng lên.

Bích Diệp nói:

- Chị vào phòng thay áo đi chị, áo chị bị nước mưa tạt ướt cả. Gớm, em đi ngang nhà bếp mưa dột ướt cả đầu. Không khéo nhà bếp sụp chị ạ. Mưa mục hết cả cây!

Câu nói của Bích Diệp vô tình làm Bích Ngọc thờ dài nghĩ đến tờ di chúc...

Bích Ngọc vào phòng thay áo và đi lên nhà trên, vẻ mặt ửng hồng vì vừa ngồi trong bếp lửa ra.

Vừa thấy mặt Bích Ngọc, huyện Tích đã nói:

- Trời mưa mãi tôi không đi được, ngồi nhà lại không yên lòng. Tôi biết ngập lụt chắc các cô không đi chợ nên khi đi ngang qua phố, tôi mua mấy món này biếu bác và các cô.

Bà Hoàng nói:

- Chà, ông huyện tử tế quá!

Mọi lần trước, Bà Hoàng vẫn gọi huyện Tích là ông huyện, các cô con gái cũng gọi huyện Tích là ông huyện thì huyện Tích không hề nói gì, nhưng lần này huyện Tích dẫn đo một lát rồi nói:

- Bác cho phép con cư xử như người thân tình nhé. Bác cứ gọi con bằng con, còn các công nương nên gọi con bằng anh, vì tuổi con cũng chỉ bằng tuổi anh Tùng.

Bà Hoàng nghe thế nói:

- Vâng, cháu đã cho phép, bác mới dám.

Quay lại các con, bà Hoàng nói:

- Anh huyện đã nói thế thì các con cũng nên xưng hô sao cho thân thiện một tí, để anh huyện các con vui.

Mỹ Kim sung sướng nghĩ: “Nếu huyện Tích đã bảo gọi chàng bằng anh thì thế nào huyện Tích cũng để ý đến ta, vì chẳng lẽ chàng để ý đến các em ta trong khi bắt ta gọi chàng bằng anh”.

Huyện Tích mở các gói sắp ra la liệt nào bánh, thịt quay, cam, trà, thuốc lá. Lại thêm mấy chai rượu bổ cho bà Hoàng nữa.

Bà Hoàng hết sức cảm động, Bích Ngọc ngồi làm thinh không nói gì.

Huyện Tích hỏi:

- Em Bích Ngọc có chuyện gì buồn thế, hôm nay không thấy em cười?

Mỹ Kim bực tức nghĩ:

- Huyện Tích đã dùng tiếng “em”, “anh” xưng hô đầu tiên với Bích Ngọc.
Còn Bích Ngọc nói rất tự nhiên:

- Em không có việc gì buồn cả, em thấy anh tử tế quá em đâm ra suy nghĩ.

Huyện Tích gạt ngang:

- Có gì mà tử tế, em lại khách sáo nữa. Chúng ta còn trẻ, sự giúp đỡ lẫn nhau là bổn phận của chúng ta. Anh thấy không có gì là ơn với nghĩa trong chuyện bình thường này.

Bích Ngọc nói:

- Anh không nghĩ, vì anh là người thi ân, nhưng còn kẻ chịu ân phải có bổn phận nghĩ đến chứ.

Huyện Tích không bằng lòng:

- Em làm anh giận bây giờ!

Lan Chi nói:

- Trời lụt lội như thế này, anh xuống thăm đã là quý, anh còn mang biết bao nhiêu là quà, em Bích Ngọc làm sao không cảm động, nhất là em ấy hay suy nghĩ.

Huyện Tích không trả lời Lan Chi mà nhìn Bích Ngọc một cách chăm chú.

Bích Ngọc đứng lên đi lại phía cửa sổ, nhìn ra ngoài sân và quay lưng lại phía huyện Tích.

Huyện Tích cứ nhìn về phía Bích Ngọc mà không nói nữa.

Cặp mắt huyện Tích bỗng trở nên buồn bã, nét mặt dàu dàu.

Bà Hoàng ra dấu cho Mỹ Kim, Lan Chi và Bích Diệp lui vào trong. Rồi bà cũng đứng lên làm bộ nói:

- Gớm! Ông Đánh làm gì mà không đốt lửa lên cho ấm, ở đây lạnh quá.
Vừa nói bà vừa đi vô nhà.

Huyện Tích đến đứng sau lưng Bích Ngọc. Bích Ngọc nghe hơi thở của huyện Tích sau lưng vội quay lại, thấy gian phòng chỉ có một mình huyện Tích và mình thì luống cuống.

Huyện Tích thấy Bích Ngọc có vẻ sợ hãi thì nói:

- Em sợ anh lắm sao? Tại sao em lại sợ anh?

Bích Ngọc nói:

- Anh hỏi câu này lạ quá. Em không biết trả lời câu này ra sao cả.

- Thế anh hỏi thật: em có ghét anh không?

- Sao em lại ghét anh?

- Không ghét anh tại sao em lại có vẻ kém vui mỗi khi anh đến thăm em?

- Em đâu dám thế, chẳng qua người em hay suy nghĩ nên ít được vui vẻ như chị Mỹ Kim đấy chứ.

Huyện Tích nhìn ngay vào cặp mắt của Bích Ngọc và nói:

- Em có biết anh đến đây là vì ai không? Vì em đấy Bích Ngọc à, Bích Ngọc

của lòng anh!

Bích Ngọc tái mặt lại.

“Em Bích Ngọc! Em Bích Ngọc của lòng anh!” sao huyện Tích cũng nói với nàng cái câu mà trước đây ba tháng Âm Mạnh đã nói với nàng?

Thấy Bích Ngọc không nói gì, huyện Tích đứng áp lại gần và nói:

- Đời anh trong tám năm trời nay thật đau khổ, vì anh đã sống trong chuỗi ngày đầy ân hận, anh đã khổ một đời người, anh tưởng anh không còn tìm thấy niềm vui nữa. Nhưng anh đã gặp em, anh tin em là người đủ sức đem lại cho anh cái hạnh phúc mà anh hằng ước mong... Em cho phép anh tỏ nỗi lòng của anh đối với em. Mấy hôm nay trời ngập lụt, mà ngôi nhà nhớ em quá, phải đón ghe qua đây thì em hiểu là anh nhớ em đến mực nào.

- Em Bích Ngọc! Em Bích Ngọc của lòng anh, em có cho phép anh cưới em làm vợ không?

Bích Ngọc rung mình. Nàng bỗng nghĩ đến cái hôn đường đột của Âm Mạnh mà lòng tê tái.

Bích Ngọc nghĩ đến tiếng sáo cất lên lạnh lạnh giữa đêm khuya tại ngôi vườn âm u của huyện Tích ở Mỹ Trang.

Tiếng sáo ấy sao lại du dương đến thế? Và tại sao khi nghe tiếng sáo ấy nét mặt huyện Tích lại thay đổi một cách lạ thường?

Bích Ngọc cứ nhìn ra ngoài mưa, không chịu nhìn huyện Tích.

Huyện Tích lại nói:

- Em có thể trả lời cho anh không? Em hãy nhìn anh đây, xem thử những lời anh nói với em có phải từ lòng thành thật của anh đối với em không?

Bích Ngọc quay lại nhìn huyện Tích với đôi mắt buồn rầu:

- Em biết là anh yêu em thành thực, nhưng...

- Nhưng thế nào? Em chưa thể trả lời liền cho anh được phải không? Thôi anh xin về, tuần sau anh sẽ đến, lúc ấy em sẽ trả lời cho anh. Anh để em suy nghĩ cho kỹ vậy.

Nói xong huyện Tích lặng lẽ đi ra, không đợi chào bà Hoàng và các cô gái kia.

Một lát sau, bà Hoàng cùng ba cô gái bước vào phòng, không thấy huyện Tích, chỉ thấy Bích Ngọc mặt mày nhợt nhạt, ánh mắt đăm chiêu.

Bà Hoàng hỏi Bích Ngọc:

- Có phải huyện Tích vờ ngỏ ý cầu hôn với con không?

Bích Ngọc thở dài:

- Dạ phải.

Mỹ Kim nổi giận nói:

- Trời ơi! Huyện Tích hỏi em làm vợ mà tại sao em lại nói bằng cái giọng thiếu não như sắp bị đem ra pháp trường như thế?

Bà Hoàng nhìn Bích Ngọc với cặp mắt van lơn. Thấy cặp mắt ấy, Bích Ngọc

không đủ can đảm từ chối lời yêu cầu của huyện Tích nữa.

Bà Hoàng lại hỏi:

- Rồi con trả lời ra sao?

Bích Ngọc nói:

- Con chưa trả lời ra sao cả. Anh huyện Tích bảo một tuần nữa sẽ đến để được biết ý kiến của con.

Mỹ Kim thất vọng:

- Như thế mà không chịu nhận lời ngay còn đợi một tuần nữa.

Lan Chi nói:

- Đó là vấn đề hạnh phúc mà anh huyện Tích chỉ muốn được Bích Ngọc trả lời theo tiếng nói của quả tim, thì để tùy ý Bích Ngọc, can gì đến chúng ta?

Mỹ Kim trợn Lan Chi và nói:

- Can gì đến chúng ta à? Một chỗ xứng đáng như vậy mà không nhận lời, còn đợi gì nữa? Có phải như thằng Lê Cần thô bỉ của em đâu mà còn do dự.

Lan Chi thấy chị có vẻ giận dữ nên không nói gì nữa bỏ đi ra.

Bích Ngọc nhìn bà Hoàng hỏi:

- Hôm nọ mẹ có bảo với con rằng huyện Tích lúc trước có mang tiếng về một cuộc tình duyên dang dở nào đó phải không mẹ? Mẹ thử nhớ lại kể cho con nghe đi mẹ.

Bà Hoàng nói:

- Mẹ nhớ thế nào được khi câu chuyện ấy chỉ là do những thanh niên ghen ghét nhau thù dệt ra! Con hỏi việc ấy làm gì?

Bích Ngọc cúi đầu làm thinh. Khi Bích Ngọc ngược mắt lên nhìn bà Hoàng, thì gặp ngay đôi mắt của mẹ nhìn nàng như van lơn, mong mỏi, đợi chờ...

Bích Ngọc nói:

- Hôm anh huyện Tích tới, mẹ bảo mấy chị con và em Bích Diệp tranh đi để con nói chuyện riêng với anh ấy một chút, mẹ nhé!

Bà Hoàng nói giọng âu yếm:

- Ừ, thì tùy con đấy!

Xong bà nói nho nhỏ như nói với mình:

- Huyện Tích con nhà dòng dõi mà lại biết cư xử như thế thật đáng quý.

Một tuần sau, Bích Ngọc đã sống những giây phút khó xử giữa tình yêu và bổn phận.

Đối với huyện Tích Bích Ngọc chỉ có lòng kính mến chứ không có tình yêu, vì Bích Ngọc đã trót trao linh hồn nàng cho Ấm Mạnh rồi.

Phải chi Ấm Mạnh đừng tỏ nỗi lòng chàng cho Bích Ngọc thì nàng sẽ không phải chịu nỗi dày vò này, mà nàng sẽ hoàn toàn yêu kính huyện Tích rồi.

Nhưng liệu Bích Ngọc có đủ sức từ chối tình yêu của huyện Tích không?

Đợi Ấm Mạnh ư? Vô lý lắm, vì Ấm Mạnh đã ra đi không một lời từ giã nàng kia mà.

Con người tệ bạc thế thì còn đợi chờ làm gì cho khổ.
 Đợi chờ Âm Mạnh để cho huyện Tích đau khổ thì bn có nữ lòng nào.
 Huống chi cảnh nhà bà Hoàng cần phải giải quyết sớm ngày nào hay ngày này.
 Nàng chịu kết hôn với huyện Tích tức là nàng sẽ đem tở di chúc kia ra ánh sáng để đem lại cho gia đình nàng cảnh giàu có sung sướng.
 Mẹ nàng tuy không nói ra chứ trong lòng vẫn thầm cầu mong cho nàng nhận lời.
 Than ôi! Cặp mắt hiền của mẹ! Cặp mắt ấy Bích Ngọc làm sao quên được.
 Nàng phải nhận lời huyện Tích trong khi trong lòng nàng còn lớn vồn tình yêu đối với Âm Mạnh, cái hôn của Âm Mạnh còn ám ảnh, Bích Ngọc thấy nàng có lỗi nhiều với huyện Tích.
 Có thể bảo rằng Bích Ngọc không xứng đáng với tình yêu tha thiết của huyện Tích, có thể bảo rằng Bích Ngọc giả dối, chịu làm vợ của huyện Tích để thoát khỏi cảnh nghèo túng của gia đình chứ thực lòng không yêu huyện Tích.
 Sau cùng, Bích Ngọc tìm ra một giải pháp, Bích Ngọc sẽ nói ra tất cả với huyện Tích về những điều mà nàng thắc mắc, rồi tùy ý huyện Tích liệu sao thì liệu.
 Hôm nay, đúng ngày huyện Tích trở lại, Bích Ngọc đã có ý định sẵn nên rất bình tĩnh.
 Bà Hoàng thấy Bích Ngọc có thái độ bình tĩnh thì cũng hơi yên tâm.
 Mười giờ, chiếc xe hơi của huyện Tích thắng ngay trong sân. Hôm nay trời đã nắng ráo sau bao nhiêu ngày mưa dầm dề. Huyện Tích đi chậm vào nhà, mặt cúi xuống có vẻ suy nghĩ.
 Sau khi chào bà Hoàng và các cô gái huyện Tích đưa mắt nhìn Bích Ngọc. Bà Hoàng vội tránh đi chỗ khác và Mỹ Kim cùng hai em cũng đi ra vườn. Bích Ngọc thấy tim đập mạnh, giờ định đoạt đời nàng đã đến. Một lời nói của nàng sẽ quyết định hạnh phúc của nàng, hay trái lại sẽ buộc đời nàng vào vòng hắc ám.
 Huyện Tích nói:
 - Hôm nay anh đến để xin em câu trả lời. Suốt tuần nay anh đã sống trong những giờ hồi hộp nhất. Thế nào, anh có thể làm người sung sướng không?
 Bích Ngọc nói:
 - Được anh để ý đến thật là may mắn cho em lắm. Em xin thành thật cảm ơn anh.
 Huyện Tích nói:
 - Em không thành thật rồi ! sao lại vẫn giọng nói khách sáo? Hay là em không tin anh?

Bích Ngọc nói:

- Không, em thành thật lắm chứ. Có thành thật em mới nói thế.
- Tại sao vậy?
- Em thấy lòng anh yêu em tha thiết, anh không ngại cảnh nghèo nàn của em, anh cũng không sợ gia đình em làm phiền lụy, tất cả những cái đó làm em cảm kích lắm, nhưng xét kỹ lòng mình, với lòng chân thật của anh đối với em.

Huyện Tích hết sức ngạc nhiên thì Bích Ngọc lại nói:

- Em đã lỡ yêu một người khác trước khi gặp anh.
- Huyện Tích chết điếng cả người, thấy cả đời mình sụp đổ một cách bất ngờ. Một lát sau, với giọng đầy thất vọng, huyện Tích hỏi:

- Em Bích Ngọc! Em nói thật hay nói đùa đây?
- Em nói thật.
- Thế người yêu em hiện giờ ở đâu?
- Người ấy đi xa rồi, không bao giờ trở lại.
- Người ấy có tỏ tình yêu với em chưa?
- Chưa bao giờ.

Huyện Tích thở ra một cách khoan khoái và hỏi tiếp:

- Còn em, em có tỏ tình yêu với người ấy lần nào chưa?
- Chưa hề.

Huyện Tích nở một nụ cười và nói:

- Thử tình của em chỉ là thử tình vu vơ, của các cô gái đương độ trăng tròn mà thôi, nó không sâu sắc hay có ý nghĩa gì, miễn bây giờ em có lòng yêu anh là được.
- Theo em thiết tưởng, một người con gái đi lấy chồng, phải đem về cho người chồng một tâm hồn và một thân thể trinh trắng. Nay tâm hồn em vẫn đục vì một hình ảnh xa xưa, em tự thẹn là có lỗi với anh nhiều lắm.

Huyện Tích hết sức cảm động trước sự thành thật của Bích Ngọc. Huyện Tích thấy tràn đầy hy vọng bởi sự lo ngại của Bích Ngọc không nghĩa lý gì với chàng cả.

Huyện Tích nói:

- Nếu sự lo ngại của em chỉ có thế thì anh không có gì là trở ngại cả.

Bích Ngọc nhìn huyện Tích tỏ vẻ cảm ơn:

- Anh tin chắc lòng anh chứ? Sau này anh không ăn năn chứ?

Huyện Tích đưa tay ra và nắm chặt bàn tay xinh xắn của Bích Ngọc.

- Anh xin hứa lời danh dự.

Bích Ngọc cảm động nói nhỏ nhỏ:

- Cảm ơn anh.

Huyện Tích nói:

- Em vô mời bác ra anh thưa chuyện. Anh muốn biết ý kiến của em trước rồi

mới ngỏ lời cùng bác.

Bích Ngọc sung sướng chạy vào mời mẹ ra.

Thấy vẻ mặt của Bích Ngọc tươi tắn, bà Hoàng biết Bích Ngọc đã nhận lời nên vội vàng đi ra.

Huyện Tích trình bày với bà lời cầu hôn xin cưới Bích Ngọc.

Huyện Tích xin để cho chàng sửa lại ngôi nhà sụp đổ, may sắm áo quần và đồ nữ trang cho Bích Ngọc, đưa trước cho bà một số tiền để lo sắm áo quần cho các cô gái.

Bà Hoàng nhận lời huyện Tích. Bà không nói gì về tờ di chúc và sẵn sàng nhận sự giúp đỡ của huyện Tích.

Từ hôm ấy, không khí trong Lầu Tỉnh Mộng thay đổi hẳn. Sự thất vọng không còn đè ép lên vai bà Hoàng và các cô gái.

Nhưng người vui nhất trong căn nhà này là ông Đảnh. Ông có lòng quý mến Bích Ngọc, nên thấy Bích Ngọc sắp được làm bà huyện, chủ một gia tài lớn, ông sung sướng lắm. Ông cứ nói thăm một mình.

- Thật ông trời có mắt. Người nét na hiền lành như Bích Ngọc gặp huyện Tích là phải.

Huyện Tích muốn cưới gấp trước tết, vì cảnh nhà của huyện Tích quá đơn chiếc. Bà Hoàng cũng bằng lòng.

Hôm nay thì ngôi nhà sụp đổ đã được sửa lại xong. Ngoài ngôi nhà giữa, còn cất thêm hai cái chái rộng, mỗi chái một phòng sáng sủa mát mẻ.

Cái nhà ngang cũng được lợp lại và nhà bếp thì nở rộng ra không còn lụp xụp chật hẹp như trước nữa.

Cây trong vườn cũng được chặt các cành khô héo rườm rà. Vẽ trâm uất không còn nữa mà ai cũng trầm trồ khen khu vườn mát mẻ.

Giờ đây các bạn bè của bà Hoàng đã lại lui tới thăm hỏi bà. Người ta chưa hiểu tại sao bà Hoàng lại có tiền để sửa sang nhà cửa, nhưng điều đó không quan hệ lắm, miễn là bà Hoàng đừng vay mượn, là họ không tránh mặt nữa. Trong số người lui tới, cũng có hạng người tò mò, đến để dò thử tại sao bà Hoàng có tiền.

Khi thiên hạ biết bà Hoàng sắp gả Bích Ngọc cho huyện Tích thì họ lại nói với nhau:

- Huyện Tích thế mà đại, bỏ của ra để bảo bọc cái gia đình của bà Hoàng thì mấy cho vừa. Chưa chi nội tiền sửa nhà và may sắm cho các công nương cũng ngót nửa gia tài của huyện Tích rồi.

Người ta cười huyện Tích đại, người ta bảo bà Hoàng dùng sắc đẹp của con gái để?

đánh đổ huyện Tích.

Ngày cưới sắp đến. Bà Hoàng viết thư cho Tùng biết... Tùng liền đánh dây thép về bảo mẹ là sẽ về trong ngày cưới của Bích Ngọc.

Bà Hoàng hiểu ngay vì lẽ gì mà Tùng về gấp trong lễ cưới. Tùng về để chia gia tài theo tờ di chúc bí mật.

Các bà con của bà Hoàng cũng kéo nhau về thăm hỏi lẫn nhau, ngôi nhà ấy trở nên náo nhiệt vui vẻ. Ngày nào cũng có xe hơi đậu trước cửa. Thật thấy tình đời mà ngán. May là họ chưa biết sự bí mật của tờ di chúc, họ mà biết thì sự vồn vã còn gấp trăm ngàn lần nữa.

Cái ngày long trọng ấy đã đến!

Tùng ở Pháp vừa về đến. Bà Hoàng và các con mừng rỡ không sao tả được. Bà con gần xa đều tựu về đông đủ, sang trọng, đài các. Xe cộ rần rần, nườm nượp ra vào Lầu Tỉnh Mộng !

Theo lời yêu cầu của huyện Tích, bà Hoàng mời các vị giữ sổ bộ đến tận nhà để làm hôn thú. Và một tiệc cưới linh đình mở tại “Lầu Tỉnh Mộng” đãi cả họ nhà trai cũng như họ nhà gái.

Thôi thì không thiếu một món bánh nào. Các món ăn do các bà trong hoàng tộc nấu nướng thì thật không thể nào chê được.

Các cô tiểu thư áo quần lòe loẹt, xinh đẹp lộng lẫy như tiên. Các cô gái đã đẹp lại có đồ chưng diện lại càng đẹp bội phần, bà Hoàng nhìn các con sung sướng.

Ông Đảnh không còn mặc cái áo “tứ mùa” nữa mà xúng xính trong bộ đồ lụa vàng, hãnh diện sắp đặt công việc như người quản gia tin cẩn.

Đúng mười giờ họ nhà trai đến. Mọi người đang chú ý tờ hôn thư hôn thú, thì ngoài cửa một chiếc xe hơi Huê Kỳ chậm chậm tiến vào giữa sân.

Ai nấy đều ngó ra sân. Trên chiếc xe bước xuống một ông khách rất sang tay ôm một cái cặp da to tướng, theo sau là một người thư ký cũng ôm một chiếc cặp da.

Ông khách này đi vào nhà chào bà Hoàng và mọi người rồi ung dung lại ngồi vào bàn tiệc không nói năng gì cả.

Mấy người khách thì tưởng đó là người đi dự đám cưới như họ, còn bà Hoàng cùng các cô gái thì lại tưởng đó là khách của họ nhà trai.

Hôn thư hôn thú ký xong, huyện Tích đứng lên trước mặt mọi người đeo vào ngón tay áp út của Bích Ngọc chiếc nhẫn kim cương.

Bích Ngọc sung sướng đưa mắt nhìn huyện Tích thì bỗng huyện Tích tái hắc. Huyện Tích quay đi chỗ khác, không dám nhìn Bích Ngọc, người chàng run lên...

Lúc bấy giờ mọi người đang sắp sửa ngồi vào bàn tiệc nên không ai để ý tới nét mặt thay đổi thình lình của huyện Tích.

Bích Ngọc nhớ lại tiếng sáo, cái tiếng sáo lạnh lốt giữa đêm khuya tại Mỹ Trang đã làm cho huyện Tích cũng có nét mặt lo ngại như lúc chàng đeo nhẫn kim cương vào ngón tay nàng.

Lòng Bích Ngọc se lại...

Khi ai nấy ngồi vào bàn tiệc, ông khách lạ đi chiếc xe hơi đến sau liền đứng lên, hướng về phía bà Hoàng và Bích Ngọc nói:

- Tôi, chương khế Hồ Văn hôm nay lấy làm hân hạnh đến đây để làm cái sứ mạng của đức ông đã giao phó cho tôi trên mấy chục năm trời nay. Trong lúc mọi người kinh ngạc thì Hồ Văn mở cặp da rút ra một xấp giấy và nói:

- Xin mời cụ và cô Bích Ngọc, tức là vị công nương đã kết hôn với huyện Tích, đọc tờ di chúc của đức ông và cho phép tôi kê khai số tiền chia ra cả vốn lẫn lời.

Bà Hoàng run rẩy chưa kịp đứng lên, còn Bích Ngọc nãy giờ cứ ngồi suy nghĩ về thái độ lạ lùng đột ngột của huyện Tích, nên không để ý gì đến chúc thư cả.

Tùng thấy thế liền đứng lên nói:

- Tôi xin phép chương khế cho tôi đọc thể mẹ và cô em tôi.

Hồ Văn ưng thuận, và bà Hoàng cũng nói:

- Được, con đọc thay cho mẹ vậy.

Khi Tùng xem qua các giấy tờ, số tiền gia tài là một triệu, thêm vào đó sáu căn nhà, mỗi cô gái có chồng được ở ngay một căn, hai cái kia là của bà Hoàng và của Tùng, chỉ có quyền ở khi các cô gái đều có chồng cả rồi.

- Số tiền một triệu trong hai năm nay đã có một số lời không phải nhỏ. Số tiền ấy chia ra làm sáu phần đúng như lời hứa trong chúc thư.

Tùng xem xong, chương khế Hồ Văn liền đến trước mặt Bích Ngọc trao cho nàng một phong bì, nghiêng mình lễ phép nói:

- Tôi xin vâng lệnh của đức ông khi người sắp chết, trao cho công nương số tiền hồi môn và cầu chúc cho công nương gặp nhiều điều may mắn trong cuộc tình duyên mà công nương đã dè dặt chọn lựa.

Bích Ngọc đứng lên đưa tay ra nhận, vẻ mặt không hề thay đổi, cúi chào Hồ Văn mà không nói một lời nào.

Rồi Bích Ngọc đi ngay ra chỗ huyện Tích ngồi và nói với một giọng đầy cảm động:

- Em xin tặng anh số gia tài này để chúng ta cùng hưởng.

Huyện Tích đứng lên nhìn Bích Ngọc, tươi cười:

- Em hãy cất lấy. Em có trọn quyền sử dụng số tiền ấy. Trước khi ngỏ lời cưới em, anh không biết đến tờ di chúc, đến câu chuyện gia tài, thì anh biết anh cất cũng chả ích gì. Nhưng anh cũng xin thành thật cảm ơn em đã nghĩ đến anh, tin lòng anh.

Gian phòng nãy giờ im lặng bỗng trở nên ồn ào và mọi người bàn tán xôn xao...

- Chà, bà Hoàng nhờ gả con gái mà trở nên giàu có.

- Huyện Tích thế mà tốt số.

- Có tốt mới có cái của hồi môn bất ngờ đó chứ!
- Thế còn tiền bỏ ra sửa nhà cửa là của ai?
- Của huyện Tích chứ của ai nữa!

Nhưng bên trong có ai hiểu rõ chuyện nhà của bà Hoàng đâu.

Việc sửa lại ngôi nhà đành rằng do huyện Tích đề sướng ra, nhưng tiền sửa chữa cũng như tiền lo đám cưới cho Bích Ngọc, theo lời chúc thư thì chương kế sẽ tính lại cho bà Hoàng, vì đức ông có dự định một số tiền riêng về khoản này.

Bữa tiệc hôm ấy thật vui vẻ, bất ngờ. Những người trước kia xem thường bà Hoàng thì nay đã thay đổi thái độ.

Trước số tiền to được được hưởng thành linh, Lan Chi và Bích Diệp chỉ thoáng đôi chút mừng, có lẽ hai nàng mừng vì thấy bà Hoàng không còn sống trong cảnh thiếu thốn nữa.

Trái lại Mỹ Kim khi nắm số tiền trong tay thì ăn nói bô bô không còn coi ai ra gì nữa. Với các cô bạn gái trước kia đã khinh mình, Mỹ Kim nói:

- Giờ đây thì ta tha hồ mà xài!

Với người lớn tuổi hơn, Mỹ Kim nói:

- Để xem ai giàu ba họ, ai khó ba đời!

Các bạn trai hỏi ý kiến Mỹ Kim bao giờ mới chịu lập gia đình thì Mỹ Kim nói:

- Việc hôn nhân mà không có ái tình thì không có nghĩa lý gì. Có tiền chán vạn người chịu lụy. Chỉ khổ cho mình chọn lựa mà thôi.

Huyện Tích nghe Mỹ Kim nói thế, trong lòng không khỏi chán ngán.

Khi sắp lên xe về nhà với Bích Ngọc, huyện Tích chào Mỹ Kim nói:

- Tôi xin chúc chị gặp được duyên may phận đẹp.

Mỹ Kim quên rằng huyện Tích đã là vị cứu tinh của gia đình mình, nàng nói với giọng đầy kiêu bạc:

- Tôi chứ có phải Bích Ngọc đâu mà nhận lời làm vợ của một người mình không yêu...

Huyện Tích thấy tim mình se lại...

Lầu Tỉnh Mộng

Chương 5 HỒ HỮNG

Bích Ngọc ngồi nhìn đồng hồ, đôi mắt buồn rầu và lẩm nhẩm:

- Đã mười giờ rồi, sao chồng ta vẫn chưa về kia?

Bích Ngọc nhìn ra ngoài sân tối đen như mực, dăm dăm ra chiều suy nghĩ. Ai gặp Bích Ngọc lúc sau này cũng phải lấy làm ngạc nhiên. Về với huyện Tích đã ba tháng trời nay, Bích Ngọc mỗi ngày một gầy sút, không còn vui cười, lạnh lẽo như trước kia nữa. Cử chỉ của nàng hóa ra chậm chạp, uể oải, chán nản.

Chính bà Hoàng cũng lấy làm lạ về sự thay đổi của Bích Ngọc.

Trước kia ăn uống cực khổ, sống trong sự thiếu thốn ở ngôi nhà sụp đổ, mà sức khỏe của Bích Ngọc lại dồi dào, tâm hồn Bích Ngọc lại thơ thới.

Từ ngày về ở căn phố trong thành, Bích Ngọc thấy sức khỏe kém nhiều, nàng không ăn uống ngon miệng như trước, đêm nào cũng trằn trọc suốt đêm.

Bích Ngọc buồn như thế nhưng không hề thổ lộ tâm sự của mình cho ai biết cả. Khi đã nhận lời làm vợ huyện Tích, Bích Ngọc không còn nghĩ đến Âm Mạnh nữa. Bích Ngọc muốn đem trọn vẹn cả linh hồn lẫn xác thịt cho người yêu nàng tha thiết và đã có lòng quảng đại đối với gia đình nàng.

Nhưng lạ lùng thay, sau ngày cưới, thái độ huyện Tích thay đổi một cách đột ngột khiến Bích Ngọc không sao hiểu được.

Đám cưới xong huyện Tích dẫn Bích Ngọc đi hưởng tuần trăng mật tại bãi biển Đồ Sơn. Lẽ ra một tháng hưởng tuần trăng mật với người yêu, Bích Ngọc sẽ tìm thấy hạnh phúc của một cô gái vừa mới bước vào đời với tất cả sự giàu sang. Nhưng mà không, một tháng ở Đồ Sơn Bích Ngọc sống bên huyện Tích như sống bên một người bạn, một người anh, hết lòng săn sóc nàng, nhưng không một lời âu yếm.

Bao giờ nét mặt huyện Tích cũng khép lại, đứng đắn, lạnh lùng.

Hưởng tuần trăng mật như thế, còn gì là lý thú? Thế mà Bích Ngọc vẫn phải lui thủ bên huyện Tích.

Hết một tháng ở Đồ Sơn, huyện Tích dẫn Bích Ngọc về Huế.

Chỉ những hôm có bạn bè thì huyện Tích mới tỏ ra sẵn đón, vui vẻ với vợ, còn những lúc chỉ có hai người với nhau thì huyện Tích chỉ cứ cầm đầu đọc sách. Mặc Bích Ngọc làm gì thì làm, nghĩ gì thì nghĩ.

Có nhiều khi huyện Tích đi chơi suốt đêm với bạn bè, Bích Ngọc ở nhà đợi cửa chán nản.

Bích Ngọc lặng lẽ đau buồn, không hề tỏ ý gì giận trách huyện Tích cả. Do đó huyện Tích đâu có thấy được những giọt lệ đau buồn của người vợ trẻ?

Đêm nay, trước khi đi chơi, huyện Tích bảo với Bích Ngọc:

- Anh sẽ về dùng cơm nhà.

Nhưng đồng hồ đã điểm mười giờ, huyện Tích vẫn chưa về.

Mâm cơm còn đợi trên bàn.

Bích Ngọc ngồi nhìn ra sân, rồi đưa mắt nhìn mâm cơm để dưới ngọn nến.

Bích Ngọc chợt nhớ lại cái đêm mưa gió nàng đẩy cửa bước vào gian phòng

của huyện Tích ở Mỹ Trang.

Lòng Bích Ngọc nổi lên sự cay đắng xốn xang. Cái ngày ấy khác với ngày nay nhiều quá.

Bỗng có tiếng còi xe, Bích Ngọc biết là huyện Tích về.

Một lát huyện Tích bước vào phòng nhìn mâm cơm và nói:

- Em chưa dùng cơm à? Chết nỗi, anh hẹn về dùng cơm với em nhưng gặp lại người bạn học cũ hẹn đi ăn nhà hàng, anh không sao từ chối được vì anh em đã mười mấy năm nay mới gặp lại. Em ăn cơm đi và đừng giận anh nhé.

Bích Ngọc thở dài nghĩ thầm:

- Vẫn có giọng lễ phép nhưng thật khó chịu cho mình.

Nói xong huyện Tích đi vào nhà thay quần áo mát.

Lúc huyện Tích trở ra, thấy Bích Ngọc vẫn ngồi yên chỗ cũ, mâm cơm chưa dỡ ra, liền nói:

- Em dùng cơm kéo dài.

Bích Ngọc uể oải đứng lên, lại ngồi vào bàn ăn.

Huyện Tích đi lấy một quyển sách, đến ngồi vào bàn bên Bích Ngọc và chăm chú đọc, không để ý gì đến vợ nữa.

Bích Ngọc ăn vài miếng qua loa rồi kêu đĩa ở dọn dẹp.

Bích Ngọc ngồi bên chồng hàng giờ mà huyện Tích cũng không nói gì.

Bích Ngọc vụt thở ra và ngáp dài.

Huyện Tích ngẩng đầu lên và không nhìn Bích Ngọc hỏi:

- Em buồn ngủ thì cứ đi ngủ trước. Anh còn đọc nốt đoạn sách này nữa.

Thấy Bích Ngọc làm thinh, huyện Tích nói tiếp:

- Độ rày hình như em không được khỏe, thức khuya quá có hại cho sức khỏe, em ạ!

Nước mắt tràn ra đôi mắt, Bích Ngọc nói:

- Anh Tích!

Huyện Tích nhìn vợ rồi hình như bất nhẫn nói:

- Em có chuyện gì muốn nói với anh.

Bích Ngọc nói:

- Anh đi chơi khuya quá, em ở nhà một mình thật buồn...

- Em không muốn anh đi chơi đêm phải không? Thế sao lúc trước em không nói? Anh cứ tưởng là em không phiền. Thôi từ rày anh ráng về sớm với em.

Bích Ngọc cảm động quá nói:

- Cảm ơn anh!

Huyện Tích nói giọng không vui:

- Lại khách sáo!

Rồi như không chú ý đến Bích Ngọc nữa, huyện Tích cúi xuống đọc nốt quyển sách.

Bích Ngọc nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng.

Giữ đúng lời hứa, đêm sau huyện Tích về sớm hơn mọi ngày và cùng vợ dùng cơm tối.

Trong khi ăn, huyện Tích không nói chuyện gì nói với Bích Ngọc cả, chàng ăn rất khỏe, trái lại Bích Ngọc chỉ ăn có một chén là gác đĩa.

Thấy Bích Ngọc ăn quá ít, huyện Tích hỏi:

- Sao độ rày em ăn ít vậy? Anh còn nhớ khi ở nhà em ăn nhiều lắm kia mà?

Bích Ngọc nói:

- Vâng, độ rày em cũng không hiểu tại sao em ăn kém quá.

Rồi Bích Ngọc lại thở ra và nói:

- Cái ngày em dùng bữa cơm tối với anh tại Mỹ Trang, em ăn ngon quá.

Thật là một kỷ niệm êm đềm nhất trong đời em.

Huyện Tích nhìn Bích Ngọc một cách mỉa mai nói:

- Em mà cũng còn nhớ cái kỷ niệm ấy sao?

Bích Ngọc cay đắng nói:

- Đời em rất nghèo kỷ niệm ấy đối với em quý lắm chớ.

Nói xong Bích Ngọc quay đi chỗ khác, lau vội hai giọt lệ long lanh trên mí mắt.

Huyện Tích làm thinh.

Không khí trong gian phòng thật là tẻ lạnh, lát sau, nghĩ sao huyện Tích lại nói:

- À, vậy độ rày sức khỏe của em kém quá. Mà anh cũng chán ở đây rồi. Hay là chúng ta về Mỹ Trang ở vài tháng vậy. Em có muốn không?

Bích Ngọc mừng rỡ nói:

- Vâng, mai chúng ta về anh nhé!

- Ủ, mai cũng được. Nhưng ở Mỹ Trang buồn lắm em có chịu được không?

Bích Ngọc nói:

- Em ở đâu mà chả được, còn buồn thì đời em cũng buồn nhiều rồi.

Huyện Tích nói có vẻ hối hận:

- Anh xin lỗi em.

Bích Ngọc có ý muốn về Mỹ Trang đã lâu, vì nàng không muốn sống chốn đô khách khứa đông đảo, họ dòm vào gia đình nàng với cặp mắt tò mò khiến Bích Ngọc không khỏi khó chịu. Và lại những người bạn của huyện Tích cứ đến rủ chàng đi chơi hoài, bỏ nàng vò vò ở nhà một mình.

Bích Ngọc nghĩ rằng về Mỹ Trang, Bích Ngọc cố chiếm lấy tình yêu của huyện Tích và xây lại hạnh phúc gia đình.

Bích Ngọc từ ngày sống bên huyện Tích đã đem lòng yêu chàng tha thiết, mặc dầu chàng hờ hững với nàng.

Lòng chung thủy của nàng chỉ biết yêu chồng làm Bích Ngọc không còn nghĩ đến Ám Mạnh với cái hôn say đắm ngọt ngào ngày nào.

Đối với Bích Ngọc, Ám Mạnh đã chết trong lòng nàng rồi... Nhưng đau đớn

thay, khi mà Bích Ngọc yêu tha thiết huyện Tích thì huyện Tích lại lạnh lùng với nàng.

Cặp vợ chồng ấy lại dọn về Mỹ Trang.

Nhưng giữa hai người không có gì thay đổi. Cũng những bữa cơm ngồi cạnh nhau, không ai nói với ai một lời, cũng những giờ tẻ ngắt dưới ánh đèn, huyện Tích đọc sách, còn Bích Ngọc ngồi may vá.

Rồi ai về phòng nấy.

Một tuần như thế trôi qua Tuần sau huyện Tích lại bắt đầu đi vắng.

Một mình sống trong một ngôi nhà thênh thang giữa một khoảng vườn sầm uất, Bích Ngọc Bích Ngọc không hề bước chân ra ngoài bao giờ. Thành ra không khác nào huyện Tích đem giam khéo Bích Ngọc ở đây.

Một hôm huyện Tích đi đến khuya mới về thấy Bích Ngọc ngồi ngủ gật trên chiếc ghế xích đu liền nói:

-Sao em không đi ngủ sớm cho khoẻ?

Bích Ngọc nói:

- Khi sáng trước khi đi,anh bảo em đợi anh về anh nói chuyện gì một tí kia mà?

- À, xin lỗi, anh lại quên băng mắt.

- Thế thì chuyện gì ấy, anh Tích?

Bích Ngọc gọi tên chồng một cách âu yếm, còn chồng nàng từ ngày cưới nàng không còn gọi tên nàng nữa.

Những tiếng êm ái ngày xưa:

“Bích Ngọc! Bích Ngọc của lòng anh” như đã chết hẳn trên đôi môi của huyện Tích rồi.

Huyện Tích nói:

- À, em đi vào phòng đi, anh có chuyện muốn nói với em đây.

Bích Ngọc đi theo chồng.

Huyện Tích chỉ chiếc ghế cho Bích Ngọc và nói:

- Em ngồi xuống đây.

Và huyện Tích cũng ngồi xuống ghế đối diện với Bích Ngọc.

Xong chàng rút ở cặp ra một tờ giấy và nói:

- Em đọc tờ giấy rồi anh sẽ nói chuyện.

Bích Ngọc không đọc mà nói:

- Giấy gì thế, anh cứ nói sơ qua em nghe cũng được.

- Đây là giấy em ủy quyền cho anh ra ngân hàng lãnh số tiền em đã ký gửi ở đây. Số là anh có việc mua bán cần gấp một số tiền lớn. Đợi bán ruộng thì lâu quá, vậy anh tạm mượn của em, em bằng lòng chứ?

Bích Ngọc nghe thế, liền cầm cây viết để trên bàn và nói:

- Vậy em xin ký để mai anh đi lãnh.

Huyện Tích cảm động nói:

- Em phải đọc lại tờ ủy quyền chứ.

- Không cần.

Nói xong, Bích Ngọc ký vào tờ giấy, vẻ mặt thản nhiên.

Huyện Tích nói:

- Em tin anh quá như vậy rủi anh là người xấu gạt món tiền gia tài ấy thì em làm sao?

Bích Ngọc nói:

- Em đã từng sống trong cảnh nghèo. Bây giờ có nghèo thì cũng chả sao.

Huyện Tích nhìn Bích Ngọc trân trời và nói:

- Anh sẽ đem để chuông khế các bằng khoán ruộng đất của anh trị giá bằng số gia tài của em để làm giấy cầm cho em, đến bao giờ anh có tiền chồng đủ lại cho em, anh sẽ lấy bằng khoán về.

- Anh làm gì mà mất công như vậy. số tiền của em anh cứ dùng...

- Không, anh sẽ làm đúng như lời anh vừa nói đó.

Bích Ngọc hỏi:

- Anh chỉ nói với em chuyện ấy thôi phải không?

- Chỉ có chuyện ấy thôi.

Bích Ngọc đi ra đến cửa, nhưng chợt nhớ điều gì đó nên nói:

- Anh Tích à! Độ rày em không hiểu tại sao em nhớ nhà quá. Hay là anh cho phép em mời chị Mỹ Kim, hay chị Lan Chi hoặc em Bích Diệp về đây ở với em ít hôm cho vui anh nhé?

- Được, em cứ viết thư rồi sai người làm vườn sáng mai mang đi sớm.

- Như thế có phiền không anh?

- Chả có gì là phiền cả. Em bảo dọn cái phòng gần phòng em sẵn đi nhá.

Bích Ngọc về phòng ngồi viết thư cho hai chị Lan Chi, Mỹ Kim và em Bích Diệp, và một bức thư riêng cho bà Hoàng.

Viết xong, Bích Ngọc tắt đèn đi ngủ. nhìn qua phòng bên, Bích Ngọc biết huyện Tích đang còn thức đọc sách.

Bích Ngọc ngủ một giấc ngon lành cho đến sáng trắng, bừng mắt dậy, Bích Ngọc lấy làm lạ tại sao đêm nay nàng ngủ ngon lành như thế. Có lẽ tại nàng đã bằng lòng cho chồng mượn một số tiền lớn mà không cần suy nghĩ chẳng. Biết bao người khi nghèo thì tâm tính rất tốt, nhưng khi có tiền thì lại hoá ra keo kiệt, bủn xỉn, hoặc phách lối kiêu căng.

Còn Bích Ngọc trái lại, không bao giờ quên rằng nàng đã sống trong sự nghèo nàn. Cái nghèo đã luyện cho nàng đức tính kiên nhẫn, an phận và thương xót kẻ nghèo.

Bích Ngọc vẫn trao dồi đức tính ấy, không vì ngày nay sống trong sự giàu sang mà thay đổi.

Bích Ngọc ăn mặc rất giản dị, ăn uống cũng không lựa chọn lắm. Huyện Tích tuy không nói ra nhưng cũng phục thẩm Bích Ngọc.

Bích Ngọc vừa mở mắt, liền chạy ra ngoài gọi người làm vườn sai mang thư về Lầu Tỉnh Mộng. Không thấy xe hơi ở nhà, Bích Ngọc hỏi người làm vườn:

- Bộ Ông đi rồi sao?

- Dạ Ông đi lúc năm giờ sáng. Ông có dặn con thưa với bà ông đi vắng ba hôm để điều đình công việc làm ăn. Thứ sáu đúng năm giờ ông sẽ về.

Bích Ngọc buồn bã trao hai bức thư cho người làm vườn rồi đi vào phòng trang điểm.

Chị bếp bung đồ ăn lên và lễ phép thưa:

- Ông con có việc đi sớm, dặn con ở nhà hầu hạ bà, vài hôm nữa ông con sẽ về. Hôm nay bà muốn dùng món gì, bà dặn con, con sẽ mua nấu vừa ý bà.

Bích Ngọc vui vẻ nói:

- Về việc ăn uống, tôi dễ lắm, chị ạ. Chị cho tôi ăn thế nào cũng được. Chị đừng ngại.

Chị bếp thưa:

- Aáy chết, bà cứ gọi con bằng “con” chứ gọi bằng chị tội con lắm, mà ông con nghe, ông con lại k vừa lòng.

Ông huyện con lúc trước khó tính lắm. Con ở hầu ông huyện con đã lâu lắm rồi.

Hôm qua ông con có dặn con nấu nướng cho khéo vì ông con có bảo bà khéo lắm. Ông con cứ khen bữa cơm ông con dùng tại nhà cụ lớn.

Bích Ngọc nghe thế rất hài lòng, hài lòng ở chỗ huyện Tích còn nghĩ đến nàng, sẵn sóc nàng từng ly từng tí.

Bích Ngọc nói:

- Hôm nào ông về tôi sẽ bảo chị mua các thức ăn ông thích rồi tôi sẽ chỉ vẽ thêm cho chị. Hôm nay thì chị cứ tự tiện muốn nấu sao cũng được.

Nói xong, Bích Ngọc vỗ vai chị bếp, tỏ vẻ thân mật và nói:

- Chị sẵn sóc cho tôi nhiều quá. Về đây vài tháng có lẽ tôi sẽ mập lại.

Chị bếp thấy Bích Ngọc vui vẻ không kiêu căng liền đánh bạo nói:

- Hay là bà sắp có tin mừng?

Bích Ngọc cũng cười:

- Cũng không biết chừng...

Bích Ngọc ngồi vào ăn.

Bảo là bữa ăn điểm tâm nhưng nó thịnh soạn quá. Một ổ cháo gà nóng hổi và một đĩa thịt gà xé phai trộn rau thơm phụng phức.

Bích Ngọc nói:

- Chị dậy lúc nào mà làm gà sớm thế này?

- Dạ thưa bà, con dậy từ lúc bốn giờ sáng. Con làm gà sớm để cho kịp ông

con dùng. Món ăn sáng của ông con phải thật chu đáo.

Bích Ngọc nghĩ thầm: Huyện Tích thích ăn ngon như thế, mà từ ngày cưới nàng đến nay, huyện Tích không hề tỏ ra chú trọng về sự ăn uống bao giờ. Có lẽ huyện Tích hồ hững với nàng nên không muốn phiền đến nàng chăng? Bích Ngọc khen chị bếp để lấy lòng chị và cũng để hỏi dò về người chồng mà nàng chưa biết rõ tính tình cũng như dĩ vãng của chàng.

- Chị nấu vừa miệng tôi quá!

Được khen chị bếp tỏ vẻ vui mừng nên nói:

- Khi sáng này ông con cũng bảo là gà béo cháo ngọt.

Bích Ngọc hỏi:

- Trước kia, ông huyện đi vắng không ở Mỹ Trang thì chị có đi theo hầu ông huyện không?

Chị bếp nói:

- Lúc thôi làm, ông con đi Pháp, con ở nhà săn sóc ngôi vườn này, ông con mới về một vài tháng gì đây thì làm lễ thành hôn cùng bà.

Bích Ngọc muốn hỏi nữa nhưng nghĩ sao lại thôi. Bích Ngọc ăn xong, chị bếp lặng lẽ đi ra vì không thấy Bích Ngọc hỏi chuyện nữa và Bích Ngọc đang vui bỗng đổi ra suy nghĩ.

Bích Ngọc đang nhớ lại tiếng sáo giữa đêm khuya mà Bích Ngọc đã nghe thấy trong cái đêm đi về Thanh Thủy bị lạc vào Mỹ Trang và ngủ trọ lại nhà huyện Tích một đêm, rồi do đó có cuộc hôn nhân ngày nay.

Bích Ngọc lại nhớ đến câu nói của bà Hoàng về huyện Tích :

- Lúc thiếu thời, huyện Tích có cuộc tình duyên dang dở sao đó...

Tính tình huyện Tích không chừng, đôi khi nét mặt huyện Tích đượm một nét buồn khó tả. Cái dĩ vãng của huyện Tích ắt có gì bí mật đau buồn, mà người ngoài không sao hiểu được.

Tại sao huyện Tích không thú thật với Bích Ngọc?

Bích Ngọc sẵn lòng tha thứ kia mà! Huyện Tích đã không chịu nói thật về khoảng đời quá khứ của chàng lại còn tỏ thái độ lạnh lùng với người vợ mới cưới thì lại sao bảo Bích Ngọc lại không buồn rầu.

Huyện Tích đi vắng, Bích Ngọc suốt ngày ở nhà đọc sách và đan áo.

Đến chiều người làm vườn về mang cho Bích Ngọc bức thư của Lan Chi. Lan Chi hứa đến chùa nhật sẽ về Mỹ Trang ở với Bích Ngọc một tháng.

Bích Ngọc vui mừng hết sức. Trong các chị em, Bích Ngọc yêu Lan Chi hơn cả, vì Lan Chi hiểu Bích Ngọc và tính tình Lan Chi lại mềm mỏng dễ thương.

Bích Ngọc cất bức thư Lan Chi vào tủ rồi đi dọn dẹp trong phòng khách và gian phòng sắp dành cho Lan Chi ở.

Lầu Tỉnh Mộng

Chương 6

TIẾNG SÁO GIỮA ĐÊM KHUYA

Tối hôm nay, một đêm trăng mát mẻ, Bích Ngọc tựa cửa nhìn ra vườn và đang nghĩ đến người chồng xa vắng thì bỗng có một tiếng sáo cất lên lạnh lạnh giữa khoảng vườn mênh mông.

Tiếng sáo du dương làm sao! Nó kéo dài thành một tiếng than nẫu ruột, run trong gió và tan trong đêm, vắng như tiếng khóc của một quả phụ.

Bích Ngọc giựt mình. Nàng lắng tai nghe...

Nhưng tiếng sáo ấy đã im bật. Và giữa khu vườn lung linh những ánh trăng xuyên qua tàn cây ngọn lá, không còn một tiếng động nào.

Tiếng sáo giống hệt như tiếng sáo mà Bích Ngọc đã nghe trong ngày nàng ngủ lại một đêm ở Mỹ Trang.

Bích Ngọc đang suy nghĩ thì ở đằng xa, từ phía hồ nước, tiến lên một bóng trắng...

Bích Ngọc lạnh cả người, cặp mắt không rời khỏi cái bóng trắng huyền ảo ấy.

Cái bóng trắng mỗi lúc mỗi đến gần phía Bích Ngọc và Bích Ngọc nhận ra đó là một người đàn bà mảnh mai, đi nhẹ nhàng uyển chuyển, như bay bổng trên không, tóc lại xỏa dài phết gót.

Cái bóng trắng ấy tiến về phía Bích Ngọc hai chân như không bấn đất, hai tay lại múa trong không khí và tiếng nói vi vu như tiếng sáo, tiếng sáo du dương mà Bích Ngọc vừa được nghe qua khi nãy...

Cái bóng ấy dịu dàng đẹp dễ, và tiếng sáo ấy kéo dài rồi tan trong đêm vắng...

Bích Ngọc ló đầu ra ngoài cửa sổ, nhìn sững sột.

Bỗng cái bóng ấy bắt gặp Bích Ngọc đang nhìn liền ú té chạy về phía sau vườn rồi biến mất trong đêm vắng như một hồn ma.

Bích Ngọc vội vàng đóng cửa sổ lại và suốt đêm hôm ấy nàng không ngủ được.

Bích Ngọc cứ phân vân không hiểu có phải đó là bóng ma của một thiếu phụ thất vọng vì tình. Nhưng tại sao người đàn bà lại có tiếng kêu thương như tiếng sáo?

Tại sao khi thấy Bích Ngọc, người ấy lại biến mất?

Trong khu vườn của huyện Tích, Bích Ngọc thấy có nhiều nhà cất xa nhau đến mấy chục thước. Ở cuối vườn lại có một ngôi nhà nhỏ bỏ không gần một cái hồ nước khá lớn.

Bích Ngọc chỉ biết thế chớ chưa hề đi khắp vườn, vì khu vườn rộng đến mấy

mẫu.

Vả lại từ ngày về Mỹ Trang, huyện Tích và Bích Ngọc ai có tâm sự này, có bao giờ huyện Tích đưa vợ đi xem qua trong vườn đâu?

Tiếng sáo quái lạ và cái bóng trắng của người đàn bà cứ ám ảnh Bích Ngọc suốt đêm, nhưng Bích Ngọc không hề hỏi những người giúp việc trong nhà. Bích Ngọc sợ nếu cái bóng kia là một hồn ma thì người nhà sẽ cười Bích Ngọc là nhát gan.

Sự thật từ bé đến giờ Bích Ngọc rất dạn dĩ. Nàng không mê tín dị đoan hoặc sợ sệt như các cô gái khác.

Bích Ngọc tin chắc cái bóng kia chỉ là một người đàn bà đã từng đau khổ nhiều và có lẽ đang thất vọng vì một vấn đề gì cũng nên.

Bích Ngọc định bao giờ huyện Tích về nàng sẽ hỏi huyện Tích về cái bóng trắng ấy...

Đêm sau, Bích Ngọc lại ra đứng ở cửa sổ và trông đợi tiếng sáo cùng bóng dáng mỹ nhân, nhưng đợi mãi đến mười hai giờ khuya mà vẫn không thấy. Vì đêm qua Bích Ngọc không ngủ được nên đêm nay mệt mỏi, vừa đặt lưng xuống giường là nàng ngủ ngay.

Ngôi nhà của huyện Tích ở Mỹ Trang từ xưa cho đến nay chưa bao giờ có trộm cướp đến viếng, ai cũng lấy làm lạ về chỗ đó.

Trong nhà có rất nhiều đồ vật quý giá, thế mà ngày cũng như đêm, cửa chỉ khép không khóa, mà không bao giờ mất mát một vật nào.

Người ta đồn đãi rằng khi cất ngôi nhà ấy, ông cụ thân sinh ra huyện Tích có rước thầy cúng ếm hay coi địa lý sao đó.

Không hiểu những lời đồn trên có đúng hay không, chớ sự thật thì dân làng Mỹ Trang có tiếng là lương thiện làm ăn, không bao giờ tham lam trộm cắp. Vả lại gia tộc huyện Tích ba đời đều làm quan nhưng có tiếng là thanh liêm. Đối với dân làng, gia tộc huyện Tích lại là những ân nhân nữa. Nhờ đó mà đối với ngôi nhà ấy, dân làng có bốn phận gìn giữ, không dám trộm cắp bao giờ.

Cũng như thường ngày, các cửa trong nhà chỉ khép.

Bích Ngọc mệt mỏi nằm thiếp đi...

Bỗng Bích Ngọc nghe có tiếng động rất nhẹ và linh tinh báo cho Bích Ngọc biết trong gian phòng có người lạ.

Bích Ngọc mở mắt ra nhìn, ngọn đèn dầu trên bàn chưa tắt, và chiếc đồng hồ chỉ đúng ba giờ sáng.

Té ra Bích Ngọc mới ngủ có ba giờ, ba giờ mà nàng thấy dài ghê gớm.

Bích Ngọc ngó quanh phòng, thấy một người đàn bà mặc toàn đồ trắng, đầu tóc bỏ xõa, đang đứng trước bàn trang điểm của nàng để soi gương.

Người đàn bà này còn rất trẻ, có nét mặt giống như con nít, và một thân hình tha thướt.

Chắc hẳn người đàn bà này là cái bóng trắng mà Bích Ngọc đã thấy trong vườn.

Người đàn bà ngẩng ngó trước gương, đưa hai tay lên vuốt mái tóc đen lánh, rồi lấy phấn của Bích Ngọc, bôi lên mặt. Nàng bỗng nở một nụ cười sung sướng đi lại mở cửa, bước vào phòng huyện Tích.

Bích Ngọc nằm im nhìn theo, tưởng mình chiêm bao.

Người đàn bà ấy đi qua phòng huyện Tích một cách thông thạo như người đã từng sống trong căn nhà này nhiều năm lắm rồi. Ở phòng huyện Tích một lúc, người ấy trở lại phòng Bích Ngọc, rồi đến ngồi bên nàng.

Bích Ngọc rung mình nhưng cố lấy vẻ bình tĩnh, đưa tay ra cầm bàn tay của người đàn bà ấy và hỏi:

- Chị ở đâu đến đây? Chị tên gì?

Bích Ngọc hỏi như thế ba lần, người đàn bà ấy vẫn làm thinh không trả lời, chỉ nhìn Bích Ngọc với đôi mắt buồn rầu, kín đáo.

Bích Ngọc chưa biết nên nói gì, thì người đàn bà ấy cầm tay Bích Ngọc đưa lên ngắm ngó chiếc nhẫn kim cương ở ngón tay áp út của Bích Ngọc.

Đoạn lanh như chớp, người đàn bà ấy rút chiếc nhẫn kim cương ở ngón tay Bích Ngọc ra đeo vội vào ngón tay áp út của mình, người đàn bà ấy nhìn chiếc nhẫn lóng lánh trên tay một cách sung sướng. Nàng cất tiếng cười lạnh lạnh y như tiếng sáo...

Bích Ngọc luống cuống sợ người đàn bà ấy lấy mất chiếc nhẫn kim cương thì nguy, muốn đòi lại nhưng chưa dám, sợ phật ý người đàn bà nọ...

Chiếc nhẫn kim cương, báu vật mà huyện Tích đã kính cẩn đeo vào ngón tay Bích Ngọc trong ngày cưới, chiếc nhẫn ấy Bích Ngọc giữ nó như giữ đời nàng. Mất nó tức là một điều không tốt cho cuộc tình duyên của nàng.

Huống chi mấy lâu nay, cuộc tình duyên giữa nàng và huyện Tích chưa hề đem lại cho nàng một chút êm đềm say sưa nào cả.

Bích Ngọc định giựt chiếc nhẫn lại thì người đàn bà ấy vùng đứng lên rút chiếc nhẫn ra quăng trên giường cho Bích Ngọc và nấc lên một tiếng khóc rồi chạy vội ra cửa, biến mất trong đêm khuya.

Bích Ngọc đeo vội chiếc nhẫn vào ngón tay rồi ngồi xồm dậy như cái máy, mồ hôi toát ra ướt cả người.

Nàng đưa tay lên vuốt tóc và nói lầm bầm:

- Cái gì lạ lùng như thế kia!

Và Bích Ngọc không sao ngủ lại được...

Có tiếng gà gáy vang trong xóm, Bích Ngọc trông cho mau sáng để tinh thần nàng khỏi bối rối...

Bích Ngọc định khi huyện Tích về, nàng sẽ kể lại cho huyện Tích nghe và hỏi chàng về người đàn bà lạ lùng ấy.

Đúng năm giờ chiều ngày thứ sáu, huyện Tích về. Lúc ấy Bích Ngọc đang

ngồi đan trong phòng để đợi chồng.

Huyện Tích bước vào nhà thấy Bích Ngọc, tỏ vẻ vui mừng và nói:

- Anh đi lâu, em ở nhà có sợ không?

Bích Ngọc nói:

- Em ở nhà một mình đã quen rồi.

Bích Ngọc toan nói nhưng lại ngập ngừng...

Huyện Tích đi thay đồ rồi ngồi bên cạnh Bích Ngọc, nhìn Bích Ngọc đan mà không nói gì.

Bích Ngọc bỗng nhớ đến bức thư của Lan Chi, liền nói với chồng:

- À, tí nữa em quên mất. Chị Lan Chi vừa trả lời cho em, chị sẽ đến đây ở với em một tháng, anh có cho phép không? Và chị Lan Chi ở đây có gì phiền cho anh không?

Huyện Tích nói:

- Nếu được chị Lan Chi về đây một tháng với em thì anh bằng lòng lắm. Em đừng giận, anh mới dám nói thật. Anh chỉ sợ chị Mỹ Kim đến đây. Vì anh không thích chị Mỹ Kim. Chị Lan Chi suốt ngày chỉ đọc sách mà tánh tình lại cao thượng, đáng quý lắm.

Bích Ngọc nói:

- Chị Lan Chi dễ thương lắm. Em cũng nhận thấy vậy.

Huyện Tích ngồi im một lúc, rồi nhìn sừng vào mặt Bích Ngọc và hỏi như dò hỏi:

- Tại sao em có vẻ buồn bã mãi thế? Từ ngày anh cưới em đến giờ, anh ít thấy em cười lắm?

Bích Ngọc làm thinh, đan mau, như để che đậy cảm xúc ở lòng nàng.

Tại sao nàng buồn? Tại sao nàng không cười?

Tại sao? Huyện Tích còn nở lòng nào hỏi nàng câu ấy, vì chính huyện Tích là người đã gây cho nàng sự đau khổ kia mà.

Bích Ngọc biết trả lời sao bây giờ?

Nàng chỉ làm thinh để huyện Tích muốn hiểu sao thì hiểu.

Huyện Tích nhìn Bích Ngọc, dần từng tiếng:

- Em không thể nói rõ cho anh biết tại sao em buồn ư?

Về mặt huyện Tích trở nên dữ tợn một cách lạ thường, nét mặt ấy Bích Ngọc mới thấy lần này là lần thứ nhất.

Bích Ngọc có làm gì trái ý huyện Tích đâu mà chàng lại có thái độ lạ lùng như thế?

Bích Ngọc tức muốn trào lệ, nhưng nà cố nén không khóc. Vì khóc làm gì khi mà huyện Tích có những cử chỉ không đẹp đối với nàng.

Cơn tức giận qua, bây giờ huyện Tích lại có vẻ ngạo nghễ, chàng cất tiếng cười gay gắt và nói:

- À, vừa rồi anh có nhận được bức thư của Âm Mạnh ở Sài Gòn gửi về...

Nói xong câu đó, huyện Tích nhìn Bích Ngọc với cặp mắt mĩa mai.

Bích Ngọc nhìn lại huyện Tích với ánh mắt bình tĩnh và hỏi:

- Uê, trước kia anh bảo Ấm Mạnh qua Pháp mà?

Huyện Tích vẫn nói giọng mĩa mai:

- Em nhớ lâu nhỉ? Ủ, thì trước kia Ấm Mạnh qua Pháp, nhưng Ấm Mạnh đã về Sài Gòn một tháng nay. Và mai anh chàng sẽ về Huế. Giờ đây anh ta sắp được bổ làm quan ở Phủ Thừa.

Bích Ngọc nói:

- Thế à?

Một làn không khí tẻ lạnh bao phủ hai người, mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ riêng.

Bỗng huyện Tích nói dần từng tiếng:

- Ấm Mạnh bảo trong thư sẽ đến thăm chúng ta và ở lại Mỹ Trang một tuần lễ. Ấm Mạnh có lời thăm em.

Bích Ngọc run lên, chiếc que đan trong tay nàng rơi xuống đất. Bích Ngọc vội cúi xuống lượm, thì huyện Tích mau tay hơn nàng, cúi lượm chiếc que đan trao cho Bích Ngọc và nói:

- Em mệt thì đi nghỉ đi, đan làm gì để đến nỗi sút tay đan như thế.

Nói xong huyện Tích bỏ đi lại bên cửa sổ nhìn ra vườn và không để ý đến vợ nữa.

Trong lòng Bích Ngọc lúc bấy giờ rối như tơ vò.

Tại sao nay huyện Tích lại đem chuyện Ấm Mạnh nói với nàng? Từ ngày huyện Tích cưới nàng đến nay, huyện Tích không bao giờ nói đến Ấm Mạnh, người bạn thân của nàng.

Còn Bích Ngọc thì nàng không hề nghĩ đến người thanh niên đẹp trai đã gieo vào lòng nàng một sự đau khổ. Bích Ngọc đã có chồng, bốn phận người đàn bà có chồng không cho phép nàng được nghĩ đến Ấm Mạnh. Hình ảnh Ấm Mạnh đã chết trong lòng nàng rồi.

Hôm nay bỗng huyện Tích lại cho na lại cho nàng hay là Ấm Mạnh sẽ về ở Mỹ Trang một tuần... Ôi, thật khó xử cho nàng!

Nhưng sau một hồi suy nghĩ, Bích Ngọc tự nhủ:

- Cũng chả có gì là khó xử. Ta chỉ xem Ấm Mạnh là một người bạn của chồng là được.

Bích Ngọc lại đan thoăn thoắt.

Huyện Tích nhìn ra vườn chán rồi, quay lại Bích Ngọc và đi lại ngồi bên cạnh nàng.

Bích Ngọc muốn phá tan cái không khí khó chịu giữa chồng và nàng, liền đánh bạo nói:

- Anh Tích à, em có một chuyện muốn hỏi anh, không biết anh có phiền không?

- Chuyện gì thế?

Bích Ngọc nói:

- Số là mấy hôm anh đi vắng, ở nhà có xảy ra một việc lạ lùng, khiến em nghĩ mãi không ra.

- Em mới về Mỹ Trang chưa đầy một tuần lễ mà đã xảy ra chuyện lạ à?

Chuyện gì thế? Em nói đi, anh đợi nghe em đây.

Bích Ngọc liền kể chậm rãi, cặp mắt không rời nét mặt của huyện Tích:

- Anh đi rồi, đêm gần lúc khoảng một giờ, nhân thấy trăng sáng, em mở cửa nhìn ra ngoài vườn bỗng thấy một bóng trắng của người đàn bà bỏ tóc xỏa hiện ra sau tiếng sao du dương kỳ lạ. Tiếng sáo ấy kéo dài trong đêm khuya như một tiếng than nẫu ruột, còn cái bóng ấy thì huyền ảo mơ hồ dưới ánh trăng, khiến em phân vân không hiểu đó là người hay ma. Cái bóng ấy khi đến gần cửa sổ, thấy em liền bỏ chạy, hay nói cho đúng là tan mất trong vườn dưới ánh trăng.

Huyện Tích ngồi im nghe Bích Ngọc kể, không hề cắt đứt lời vợ.

Bích Ngọc lại nói:

- Đêm hôm sau, em đang ngủ, bỗng có tiếng người lục lạo trong phòng anh. Em giật mình thức dậy, thấy một người đàn bà còn trẻ lắm, trẻ như em mà đẹp một cách huyền ảo, tóc bỏ xỏa, mặc toàn đồ trắng đang đứng trước gương của em mà trang điểm. Em toan hỏi thì người ấy bỏ đi qua phòng anh, đi một cách thông thạo như người đã từng sống trong nhà này, anh ạ. Qua phòng anh một lát, người ấy lại trở lại, đến ngồi trên giường phía dưới chân em. Em đánh bạo đưa tay ra nắm lấy người đàn bà ấy và hỏi tên, nhưng em hỏi đến ba lần mà người đàn bà kỳ lạ vẫn không chịu nói. Sau cùng người ấy rút cái nhẫn kim cương ở tay em mang vào ngón tay của mình rồi cất tiếng cười lạnh lạnh. Em sợ quá, sợ mất chiếc nhẫn của anh tặng, em định lấy lại thì tự nhiên người ấy đứng lên, rút chiếc nhẫn liệng trả cho em rồi ôm mặt khóc và bỏ chạy mất...

Huyện Tích ngồi nghe Bích Ngọc kể về mặt vẫn thản nhiên, không hề thay đổi. Khi Bích Ngọc kể xong, huyện Tích nói:

- Ngọc Lan Hương đẩy em ạ! Ngọc Lan Hương cầm, vì thế em hỏi, nàng không thể trả lời được. Anh đã dặn Ngọc Lan Hương không được héo lánh đến chỗ em, vì anh sợ em sợ, thế mà Ngọc Lan Hương quên lời anh dặn đến phá rồi em, đáng phiền thật. Để mai anh bảo mụ Sáu giữ Ngọc Lan Hương, dắt nàng đi nơi khác.

Bích Ngọc nói:

- Không nên, anh ạ! Trước kia người ta ở đây thì bây giờ cũng để người ta ở đây... Đừng vì lẽ có em mà đem người ta đi chỗ khác, tội nghiệp!

Nói xong Bích Ngọc làm thinh vì thấy huyện Tích có vẻ suy nghĩ. Nhưng huyện Tích nói:

- Em không muốn cho anh đưa Ngọc Lan Hương đi à? Kể ra thì cũng đáng thương hại cho Ngọc Lan Hương. Nàng nguyên là vợ một người anh họ của anh. Anh của anh lúc bấy giờ mới hai mươi tuổi, còn là một sinh viên, gặp Ngọc Lan Hương trên chiếc đò ở sông Hương vào một đêm trăng khi đi chơi với các bạn. Ngọc Lan Hương độ ấy mới mười sáu tuổi, có sắc đẹp diễm lệ khác thường, nàng là con của một danh ca đương thời. Vì thế những đêm trăng, cha nàng thường bắt nàng hát để tiếp khách quý. Gặp Ngọc Lan Hương, người anh họ của anh đem lòng say mê và muốn cứu vớt nàng ra khỏi chốn bần lay. Gia đình người anh họ của anh là một gia đình thế phiệt, có bao giờ cho phép anh đi cưới một cô gái mang tiếng là ca nhi như Ngọc Lan Hương đâu? Mặc dầu Ngọc Lan Hương tuy sinh trong bần mà vẫn còn giữ được phẩm giá thanh cao như cánh sen mùa hạ. Người anh họ của anh về năn nỉ thế nào mà hai bác anh vẫn không chịu, lại còn hăm dọa nếu như anh ấy cưới Ngọc Lan Hương thì hai bác sẽ từ ngay không nhìn anh ấy nữa. Nhưng Ngọc Lan Hương và anh ấy lại yêu nhau tha thiết. Ngọc Lan Hương một hai đòi trốn cha mẹ theo người tình, chớ nhất định về sau không chịu tiếp ai nữa cả. Trước cảnh đó, người anh họ của anh phải chịu tội bất hiếu với cha mẹ, lên làm phép cưới với Ngọc Lan Hương tại một làng nhỏ, và sau ngày cưới dẫn Ngọc Lan Hương đi Hà Nội, vì người anh họ của anh còn đang học tại trường đại học ngoài ấy. Nhưng sau một năm ái ân thâm lén, hai bác anh hay được, nhất định buộc anh ấy phải cưới Ngọc Lan Hương, nếu không thì hai bác sẽ không gởi tiền cho anh ăn học nữa. Trước cảnh bắt buộc ấy, anh ấy dẫn Ngọc Lan Hương về Huế, gởi ở tạm với anh nàng, trong lúc Ngọc Lan Hương có thai được sáu tháng... Rồi ngày tháng trôi qua, tình yêu của anh ấy đối với Ngọc Lan Hương đã thay đổi. Anh ấy lại si mê một nữ sinh trẻ đẹp, không còn nghĩ đến Ngọc Lan Hương nữa. Ngọc Lan Hương về ở với cha, song nàng không bao giờ tiếp khách nữa. Đến khi gần ngày sanh đẻ, về quê ở với một người bà con, nàng viết cho anh ấy nhiều bức thư thống thiết và cầu xin anh ấy một chút tình thương xót cuối cùng. Đến kỳ nghỉ hè, anh họ anh về nhà, Ngọc Lan Hương tìm đến khóc lóc. Sự việc đổ bể vì anh ấy sắp cưới cô nữ sinh con nhà giàu sang, nên anh ấy gởi Ngọc Lan Hương tại Mỹ Trang trong một gian nhà ở cuối vườn. Lúc bấy giờ anh đang làm tri huyện, ngôi nhà ở Mỹ Trang anh ít ở, nên anh cũng vui lòng cho Ngọc Lan Hương ở... Hai tháng sau, Ngọc Lan Hương sanh, lại bị sanh khó, phải rước bác sĩ về mổ. Khi đem được đứa bé ra thì đó là một đứa con trai rất ngộ nghĩnh, trông giống bác trai của anh lắm. Nhưng đứa bé ấy vừa ra khỏi bụng mẹ thì chết. Ngọc Lan Hương vì đau đớn, vì buồn rầu, thần kinh quá bị kích thích nên nàng bỗng bị câm, không nói được nữa. bác sĩ hết sức săn sóc cho Ngọc Lan Hương và bảo rằng nàng chỉ có thể nói lại được khi nào trong đời nàng, gặp sự cảm xúc kịch liệt, và sau khi nói được là nàng sẽ chết. Người

anh họ anh từ ngày Ngọc Lan Hương bình, không hề để chân đến Mỹ Trang thăm người yêu cũ bao giờ. Ngọc Lan Hương cứ chiều chiều ra ngồi bên bờ hồ trong vườn mà khóc thầm. Nàng câm, nhưng vì sự câm ấy mà bao nhiêu đau khổ chất chứa trong lòng bật ra thành tiếng sáo, cái tiếng sáo nào ruột bi ai than thở cho mối tình thất vọng. Cảnh nàng như thế, nên anh không nỡ bảo nàng đi chỗ khác. Anh thuê một bà già, ngày đêm ở bên cạnh nàng. Nàng hiền lắm, không làm rầy ai mà cũng không múôn thấy mặt ai cả. Bà Sáu nuôi nàng, yêu nàng như con. Nàng đã lớn tuổi, không phải một tuổi với em dâu, cỡ tuổi với anh lận mà. Buồn rầu, đau khổ, nhưng nàng vẫn trẻ và đẹp. Đó, tiếng sáo làm em kinh ngạc, cái bóng trắng làm em hãi hùng, chỉ là một người thiếu nữ bị tình phụ, đang sống những ngày thất tình, đợi mong một viễn ảnh hạnh phúc mà không bao giờ có, hay chờ đợi một ngày đoàn viên tuyệt vọng.

Bích Ngọc ngồi nghe huyện Tích kể, trong lòng xót xa thương cảm:

Huyện Tích kể xong liền nói:

- Từ rày anh không đi đâu nữa, để tránh cho em những giờ chờ đợi anh, và những cảnh xảy ra bất ngờ như hai đêm vừa qua.

Bích Ngọc nói:

- Được thế thì quý biết chừng nào.

Nói xong Bích Ngọc trở về phòng mình, vì huyện Tích lại cặm cùi đọc sách như không muốn nói chuyện với nàng nữa.

Ngồi một mình, Bích Ngọc suy nghĩ kỹ về những điều mà nàng vừa nói chuyện với chồng.

Bích Ngọc biết rằng Âm Mạnh trước kia là một người bạn rất thân với huyện Tích. Nhưng từ ngày huyện Tích cưới nàng, nàng không bao giờ nghe người nhắc nhở đến Âm Mạnh. Còn nàng, lẽ tự nhiên là nàng không bao giờ còn nghĩ đến con người đã làm cho nàng đau khổ trong một độ. Bích Ngọc lấy làm lạ tại sao hôm nay huyện Tích lại đem chuyện Âm Mạnh ra nói với nàng bằng một giọng mỉa mai, dò xét, có thể nói là tức tối ghen tương nữa. Như thế có lẽ huyện Tích nghi nàng và Âm Mạnh có dan díu với nhau chăng? Hay là hôm Âm Mạnh hôn đại vào mái tóc của nàng, huyện Tích trông thấy?

Cũng vì Bích Ngọc trong ngày nhận lời làm vợ huyện Tích đã quá thành thật kể cho huyện Tích nghe nàng đã yêu một cách tuyệt vọng một người thanh niên. Lúc bấy giờ vì yêu Bích Ngọc, huyện Tích chỉ cho là thứ tình mơ mộng, lãng mạn, không căn cứ của các cô thiếu nữ đang độ thanh xuân mà thôi. nhưng đến khi đã cưới được Bích Ngọc, huyện Tích lại có thái độ lạnh lùng, chỉ xem Bích Ngọc là một cô em gái mà chàng có bốn phận săn sóc mà thôi.

Aùi tình oái ăm thật!

Khi huyện Tích yêu Bích Ngọc thì Bích Ngọc đối với huyện Tích chỉ có lòng kính, chứ chưa có lòng yêu.

Đến khi huyện Tích lạnh lùng với Bích Ngọc thì Bích Ngọc lại tha thiết yêu huyện Tích.

Có những hôm Bích Ngọc ngồi hàng giờ để ngắm huyện Tích mà không chán. Còn huyện Tích thì cứ cặm cụi đọc sách, có thêm để ý đến Bích Ngọc đâu.

Bích Ngọc ngắm chồng với vầng trán cao đẹp, cặp mắt sâu sắc, cặp môi kín đáo một cách thân yêu say đắm.

Huyện Tích đâu có để ý đến những điều ấy. Bích Ngọc lắc đầu, rồi những ý nghĩ khác lại xâm chiếm tâm hồn nàng.

Còn câu chuyện Ngọc Lan Hương mà huyện Tích vừa mới kể cho nàng nghe đó, phải chăng là một câu chuyện thật của người anh họ của chồng nàng?

Huyện Tích có thành thật hay không?

Nghĩ đến đây, Bích Ngọc ân cần nói:

- Ta không có quyền nghi cho chồng ta, không lẽ chồng ta lại bịa chuyện nói láo với ta hay sao? Đã yêu nhau thì phải tin nhau, nếu nghi kỵ thì chỉ gây cho nhau sự đau khổ, chớ ích gì.

Tuy nghĩ thế nhưng Bích Ngọc cũng không sao xô đuổi khỏi đầu óc nàng những tư tưởng vợ vẫn không đâu, nó vẫn ám ảnh nàng đêm ngày.

Sáng chủ nhật, Lan Chi đến Mỹ Trang. Nàng bước vào phòng khách trong lúc Bích Ngọc và huyện Tích đang dùng điểm tâm.

Bích Ngọc thấy chị, vội vã đứng lên chạy lại ôm chầm lấy chị. Trong cử chỉ ấy, Lan Chi hiểu ngay là Bích Ngọc đang cần có một người để an ủi và nàng thương hại cho em không được sung sướng như điều nàng đã mong ước.

Huyện Tích cũng đứng lên vui vẻ chào:

- Chị đến sớm thế? Tôi định ăn xong đem xe đi rước chị đây.

Bích Ngọc nhìn chồng trách móc. Nàng biết đó là một câu nói đùa đầy mà thôi. từ ngày huyện Tích cưới Bích Ngọc, huyện Tích ít về thăm “Lầu Tỉnh Mộng” lắm.

Câu nói xã giao ấy khiến Bích Ngọc mất đôi phần lòng tin của nàng đối với chồng.

Lan Chi nói:

- Tôi đi sớm ra ga mua vé xe lửa đến đây. Đi tàu cũng vui, dượng ạ.

Huyện Tích hỏi chị bếp dọn thêm món ăn và ân cần mời Lan Chi ngồi vào bàn.

Bích Ngọc nhìn chị xúng xính trong chiếc áo vân cũ, chiếc áo may từ trước, trong cảnh nghèo nàn, rồi buột miệng nói:

- Ô, chị lạ quá. Sao không đi may thêm ít cái áo dài khác cho hợp thời trang mà cứ mang mãi chiếc áo dài “tứ mùa” như thế. chớ tiền chị định để làm gì?

Lan Chi biết là em muốn giữ thể diện với huyện Tích, nên cũng tìm cách nói cho xuôi:

- Mấy tháng nay chị mê một bộ sách mới không còn nghĩ đến chuyện ăn mặc. Mà em nghĩ, mặc sao che thân là được. Khi mình nghèo mặc sang trọng cũng không che đậy được cái nghèo, thì lúc mình giàu, dù có mặc rách, cái rách ấy nào có làm giảm sự giàu sang của mình đâu.

Lan Chi nói với Bích Ngọc mà mắt đưa về phía huyện Tích như thăm hỏi huyện Tích nàng nói như thế có phải không?

Huyện Tích gật đầu:

- Thật tôi phục chị đó. Đồng tiền không thay đổi được lòng chị. Ở đời mấy kẻ được như thế?

Lan Chi lại nói, như cố tránh lời khen của huyện Tích!

- Vả lại, chị từ hồi nào tới giờ cứ ru rú trong nhà, có biết mua bán gì đâu mà bảo đi mua hàng vải may áo? Ngày em còn ở nhà, mọi món cần dùng chị đều nhờ em cả. Nay em đi lấy chồng, chị chả biết nhờ ai. Chỉ có mẹ mua thì chị vừa ý, nhưng mẹ đau yếu có đi khỏi gian phòng bao giờ đâu? Đến như chị Mỹ Kim, chị ấy may toàn các thứ hàng sắc sỡ, chị cũng không thích.

Nay mai ở đây, em cùng chị đi sắm vậy.

Bích Ngọc thấy chị nghĩ đến mình, sung sướng nói:

- Vâng nay mai chúng ta đi chợ mua hàng. Em cũng đang cần may thêm vài cái áo dài nữa, để có cái mặc với người tạ anh Tích phiền em cứ mặc mãi mấy cái áo cũ đó chị ạ.

Ngày hôm ấy Bích Ngọc vui lắm. Hai chị em thoải mái nói chuyện với nhau. Phần nhiều là Lan Chi kể những chuyện mà nàng đã đọc trong sách. Lúc còn ở nhà, Bích Ngọc ít đọc sách nhất cứ bắt chị kể cho nghe, đó cũng là một thói quen giữa hai chị em.

Lan Chi ở Mỹ Trang mới có vài ngày đã nhận thấy cái không khí không đầm ấm giữa huyện Tích và Bích Ngọc. Lan Chi hơi lầy lẹn, hai ba lần toan hỏi em, nhưng hễ Lan Chi mở miệng hỏi về việc gia đình thì Bích Ngọc cứ kiếm cách nói sang chuyện khác, thành ra Lan Chi chưa có dịp tâm sự cùng em.

Huyện Tích vẫn đi suốt ngày, bảo với Bích Ngọc là đi lo việc làm ăn. Nhưng độ rày tối nào cũng về sớm, chớ không về trễ như lúc trước nữa.

Một hôm huyện Tích đi chơi về dẫn theo một người khách lạ.

Bích Ngọc và Lan Chi đang đi dạo trong vườn nghe người ở ra thưa:

- Thưa bà, ông con mời bà vào, có khách.

Lan Chi nghe thế liền nói:

- Em vào nhà tiếp khách, để chị ngồi đây xem sách.

Bích Ngọc vội vàng đi vào phòng khách và bỗng thấy lúng túng vì người khách chính là Âm Mạnh.

Trong một giây lát, Bích Ngọc nhớ lại cái ngày nàng và Âm Mạnh ngồi ngoài vườn tại Lầu Tĩnh Mộng và sự giận dữ bùng lên xâm chiếm cả người nàng.

Con người tệ bạc ấy ngày nay còn đến đây làm gì, đến để phá rối hạnh phúc gia đình nàng hay sao?

Nàng bây giờ là gái có chồng, nàng không thể nào nghĩ đến những chuyện đã qua, dù chuyện ấy có ăn sâu trong ký ức nàng như một kỷ niệm chẳng nữa.

Hôm trước nghe chồng bảo Âm Mạnh sẽ đến thăm, Bích Ngọc cũng tưởng huyện Tích nói thế là để dò ý, xem xét cử chỉ thái độ của nàng có vì Âm Mạnh đến thăm nay mai mà cảm động xao xuyến gì không.

Vừa thấy Âm Mạnh, Bích Ngọc mặt mày tái hắt lại vì tức, chớ không phải vì cảm động.

Huyện Tích nhìn Bích Ngọc một cách vừa dò xét vừa ghen tức.

Âm Mạnh lễ phép nghiêng mình chào Bích Ngọc:

- Tôi mới về đến Huế, vội chạy lại đây chào mừng chị, còn anh thì đã gặp tôi trong thành lúc nãy rồi.

Bích Ngọc biết chồng đang dò xét ý nàng, nên nàng lại càng luống cuống thêm. Bích Ngọc ráng giữ vẻ bình tĩnh và nói:

- Chào anh.

Âm Mạnh nói:

- Tôi có thưa với anh huyện Tích, tôi sẽ ở lại đây chơi một tuần. Đến đầu tháng tôi mới đi nhận việc.

Với tư cách là một người vợ của bạn, buộc Bích Ngọc phải nói đưa đây:

- Vâng, ở đây rộng rãi mát mẻ, anh ở chơi vài ngày với anh Tích tôi cho vui, mà chị Lan Chi tôi cũng về đây ở với chúng tôi một tháng.

Âm Mạnh tỏ vẻ vui mừng:

-Ồ, thế thì vui lắm! Cô Lan Chi đâu rồi chị? Chắc là còn bận đọc sách chớ gì?

Huyện Tích nói:

- Chị Lan Chi đọc sách suốt ngày, chị ấy về đây đem theo cả chồng sách, đi đâu chị vẫn không ra khỏi cái tháp ngà của chị cả.

Huyện Tích nói xong quay lại bảo vợ:

- Em bảo chúng nó dọn phòng đầu hồi phía đông cho anh Mạnh, em nhá!

Rồi em chịu khó chỉ bảo thêm cho chị bếp nấu nướng, anh Mạnh có nhắc đến tài nấu nướng của các cô nương ở Lầu Tĩnh Mộng đấy, em ạ.

Bích Ngọc vừa đứng lên sửa soạn đi ra thì từ ngoài sân người làm vườn hốt hãi chạy vào gãi đầu gãi tai nói:

- Bẩm ông, chú Năm tá điền của ông vừa bị một tai nạn ghê gớm quá. Chị Năm vợ chú chạy qua khóc lóc cầu cứu với ông.

Bích Ngọc nói:

- Bảo chị Năm vào đây cho ông hỏi việc đã.

Người làm vườn ra một lát trở vào dẫn theo một người đàn bà mặt mày lợt lạt, nước mắt tèm lem nói không ra lời.

Bích Ngọc nói:

- Chú Năm có hề gì không chị?

Chị Năm vừa khóc vừa nói:

- Nhà con leo cây cau, rủi té xuống gãy chân đỡ lên đi không được, nằm rên la quá. Con hoảng chạy lại nhờ ông thương chúng con, chở giùm nhà con đi nhà thương...

Huyện Tích nghe thế vội vàng lấy nón đội lên đầu:

- Chị chạy về sửa soạn trước, tôi sẽ đem xe qua chở anh Năm đi bây giờ.

Chị Năm mừng quá quên cả cảm ơn, đâm đầu chạy một mạch về nhà.

Huyện Tích nói với Bích Ngọc:

- Em thay anh tiếp Ám Mạnh nhé. Anh đi một tí sẽ về ngay.

Nói xong huyện Tích bắt tay Ám Mạnh rồi đi thẳng.

Bích Ngọc cũng đi theo ra, thì huyện Tích nói:

- Em ngồi nói chuyện với anh Mạnh, để anh bảo chúng dọn phòng cho anh Mạnh cũng được.

Bích Ngọc phải trở vào phòng tiếp khách.

Mặt mày Ám Mạnh lúc bấy giờ thay đổi hẳn. Chàng trở nên vui vẻ và thở ra khoan khoái, như huyện Tích đi khỏi là đỡ cho chàng một gánh nặng.

Ám Mạnh kéo ghế ngồi gần Bích Ngọc và nói bằng giọng thân tình:

- Bích Ngọc có giận tôi không?

Bích Ngọc run lên, tim nàng đập mạnh, nàng thấy mình đang ở trong một tình thế khó xử. Bích Ngọc nhìn xuống đất, hai chân nàng chà qua chà lại trên nền gạch.

Ám Mạnh lại nói:

- Tôi có câu chuyện riêng muốn nói với Bích Ngọc.

Bích Ngọc nghe Ám Mạnh gọi tên nàng mà không kèm chữ cô như trước kia, cũng không gọi nàng bằng “chị” như lúc nãy có mặt chồng Ám Mạnh đã gọi, thì Bích Ngọc không bằng lòng:

- Anh và tôi, chúng ta không có gì để nói với nhau nữa cả... Những điều đáng nói đã qua rồi.

Ám Mạnh nói:

- Vâng, những điều đáng nói đã qua rồi. Nhưng ai cấm mình nhắc lại những chuyện đã qua, hả Bích Ngọc?

Bích Ngọc cau mày:

- Ở đời có nhiều lúc không nên nhắc lại những chuyện đã qua, nhất là khi những điều ấy đã chết theo dĩ vãng, không còn nghĩa lý gì nữa.

Âm Mạnh toan nói thì Bích Ngọc lại nói tiếp:

- Tôi không muốn nghe cái gì nữa cả...

Nhưng Âm Mạnh nhìn Bích Ngọc và nói:

- Bích Ngọc cho phép tôi nói, hay nói đúng hơn cho phép tôi nhắc lại câu chuyện cũ. Bích Ngọc cứ chịu khó nghe một tí, nghe xong Bích Ngọc có quyền nghĩ về tôi ra sao đó thì nghĩ, nhưng mà Bích Ngọc phải nghe tôi, tôi về đây với mục đích này chứ có phải vì tình đâu?

Bích Ngọc làm thinh thì Âm Mạnh nói với một giọng đầy êm dịu:

- Tôi đã yêu Bích Ngọc tha thiết và giờ đây tôi vẫn còn giữ nguyên vẹn cái tình ấy.

Bích Ngọc thở dài:

- Anh nói chuyện đó với tôi làm gì nữa? Tôi giờ đây đã là gái có chồng, mà chồng tôi lại là bạn thân thiết của anh kia mà.

Âm Mạnh nói:

- Có phải tôi không biết đâu mà Bích Ngọc lại nói như thế. Bích Ngọc chịu phiền nghe tôi một tí mà. Phải, tôi vẫn còn yêu Bích Ngọc, nhưng tại sao trước kia tôi không xin phép cưới Bích Ngọc để tình đôi ta trọn vẹn? Bích Ngọc có bao giờ đặt câu hỏi như thế không?

Vừa nói Âm Mạnh vừa nhìn vào mặt Bích Ngọc.

Bích Ngọc cố hết sức để trấn tĩnh lòng mình, nằng giữ nét mặt thản nhiên không chút cảm động.

Âm Mạnh ngáp ngừng một lát, lấy điều thuốc ra hút rồi chậm rãi nói, như người thú tội:

- Chỉ vì Bích Ngọc nghèo. Phải chi gia đình Bích Ngọc chỉ có một mình Bích Ngọc thì tôi có thể vì yêu Bích Ngọc mà xin cưới Bích Ngọc... Nhưng đằng này Bích Ngọc có cả thầy bốn chị em gái, một anh trai và một bà mẹ già đau yếu. Cưới Bích Ngọc, tôi phải gánh vác cả một gánh nặng quá lớn lao mà sức tôi không thể chịu đựng được. Trước kia gia đình tôi cũng thuộc hạng giàu có, nhưng tôi đã phá hết gia tài của tôi rồi, nếu bây giờ tôi bảo mẹ tôi bán nốt sở ruộng cho tôi cưới vợ thì các chị tôi không bao giờ chịu. Huống chi gia đình tôi không có được sự êm thuận như gia đình của Bích Ngọc. Bích Ngọc và các chị em hết lòng yêu thương anh Tùng mặc dù anh Tùng cũng hư hỏng như tôi. Đó, chỉ vì thế mà khi đã không dẫn được tiếng nói của lòng, tôi để lộ tình tôi với Bích Ngọc trong cái đêm anh Tích ký giấy mua đất với bác Hoàng, rồi tôi bỏ ra đi không một lời từ giã Bích Ngọc. Tôi ra đi nuôi mối hy vọng tràn trề, tôi sẽ lập công danh gây một sự nghiệp để sau này sẽ về cưới Bích Ngọc, tôi định ninh rằng thế nào Bích Ngọc cũng đợi tôi...

Nghe đến đây Bích Ngọc có vẻ cảm động, nằng tự bảo thầm:

- Âm Mạnh thế mà thành thật, dám nói tất cả sự thật cho mình nghe.

Nhưng phút cảm động qua, Bích Ngọc lại tự hỏi:

- Nếu Âm Mạnh có cái chí đi lập công danh để sau này về cưới mình, thì tại sao lúc ra đi lại không có một lời từ giả để mình hiểu được mà chờ đợi?

Thấy Bích Ngọc ngồi im suy nghĩ, Âm Mạnh nói tiếp:

- Khi đang ở bên Pháp, nghe tin anh Tích làm lễ hỏi Bích Ngọc, lòng tôi sôi lên vì ghen tức. Tôi định bỏ cả học hành để về quì dưới chân Bích Ngọc tỏ hết tình đầu và xin Bích Ngọc hôn hên huyện Tích...

Bích Ngọc thản nhiên hỏi:

- Thế tại sao anh lại không về?

Âm Mạnh ngập ngừng nói:

- Nhưng sau bao đêm suy nghĩ, cái Lầu Tinh Mộng sụp đổ, sự nghèo nàn của gia đình Bích Ngọc lại ám ảnh tôi, tôi không đủ can đảm mà về. Đến ngày cưới của Bích Ngọc, anh Tùng rời nước Pháp để về, lòng tôi như chết rồi. Tôi không còn thiết gì đến sự học nữa. Thôi thế là tình tôi tan vỡ, một tôi tiêu tan. Rồi khi nghe tin nhờ cái đám cưới của Bích Ngọc mà tờ di chúc kỳ lạ bí mật của đức ông được đem ra ánh sáng, và Bích Ngọc nghiêm nhiên thành một nhà triệu phú... Tôi sắp hóa điên lên, điên vì ghen tức.

Nói đến đây, cặp mắt Âm Mạnh long lên một tia sáng độc ác.

Âm Mạnh nói tiếp:

- Huyện Tích biết tờ di chúc bí mật... Thảo nào mà huyện Tích cố theo đuổi Bích Ngọc! Tôi còn nhớ kỹ cái ngày Bích Ngọc nghỉ lại Mỹ Trang một đêm, Bích Ngọc có còn nhớ lời của huyện Tích không? Huyện Tích bảo rằng gia đình huyện Tích và gia đình đức ông đi lại rất thân, như thế thì huyện Tích sao lại không hiểu rõ về tờ di chúc bí mật!

Bích Ngọc từ lúc nghe Âm Mạnh kể lại tình đầu, trong lòng cũng thấy có đôi chút thương hại Âm Mạnh, nhưng đến khi nghe Âm Mạnh nói xấu huyện Tích vì biết mình giàu mà đi cưới nàng, thì Bích Ngọc tỏ vẻ khinh bỉ ngay và nói:

- Anh không nên nghi oan cho bạn anh. Anh Tích tốt lắm. Đối với gia đình tôi, anh ấy là một ân nhân, và giờ đây anh ấy đã là chồng tôi, tôi không có quyền có những ý nghĩ không tốt đối với anh ấy.

Âm Mạnh cười một cách thâm độc và nói tiếp:

- Mấy hôm nay tôi về đây, nghe phong phanh huyện Tích sắp bán tất cả ruộng đất. Huyện Tích có hùn vốn ở một công ty nào đó, công ty ấy làm ăn lỗ lã, người ta sắp tịch biên gia sản của huyện Tích đó, Bích Ngọc.

Bích Ngọc ngồi sững sờ, nhớ lại cách đây mấy hôm huyện Tích có bảo nàng ký vào một tờ giấy ủy quyền cho huyện Tích mượn số tiền mà Bích Ngọc gửi tại ngân hàng.

Bích Ngọc nhớ lại câu nói của huyện Tích khi thấy Bích Ngọc tin bụng chàng mà ký tên chứ không cần đọc những gì đã viết trong giấy.

“Em yêu anh quá như vậy, rồi anh có bụng xấu gạt mắt số gia tài của em thì sao?”

Và khi huyện Tích nghe Bích Ngọc đáp một cách thản nhiên:

- Em đã từng sống trong cảnh nghèo, bây giờ có nghèo nữa cũng chẳng sao!

Thì huyện Tích nhìn nàng với đôi mắt kinh ngạc...

Bích Ngọc nhớ lại lời nói và những cử chỉ của huyện Tích, cặp mắt nàng bỗng trở nên mơ màng.

Ấm Mạnh đâu có rõ câu chuyện huyện Tích mượn số tiền gia tài của vợ, nên Ấm Mạnh mà biết được thì mặc sức cho chàng dèm pha thêm bớt.

Ấm Mạnh thấy những lời chàng nói này giờ không đủ sức lay động Bích Ngọc, gieo vào lòng nàng một sự hoài nghi, bèn đem ra món “bửu bối” cuối cùng.

- Trước khi huyện Tích cưới Bích Ngọc, anh ta đã có vợ, có hôn thê hôn thú đằng hoàng, câu chuyện ấy Bích Ngọc có hay biết chăng?

Mặt Bích Ngọc bỗng tái nhợt. Tim Bích Ngọc như bị một mũi tên đâm thành linh. Đã mấy tháng nay, Bích Ngọc sống trong sự đau khổ ngấm ngấm kia mà.

Nào tiếng sáo đêm khuya làm cho huyện Tích đang vui bỗng trở nên buồn thảm...

Nào lúc huyện Tích đeo chiếc nhẫn đính hôn vào tay nàng với vẻ mặt thần thờ như người mất hồn.

Nào câu chuyện Ngọc Lan Hương, thiếu phụ câm, đau khổ vì tình yêu mà huyện Tích đã kể cho nàng nghe...

Nào sự lạnh nhạt của huyện Tích đối với nàng sau ngày cưới đến nay...

Tất cả những điều đó đã làm Bích Ngọc đau khổ ngấm ngấm và cố dấu không thổ lộ cho ai hiểu lòng mình hoài nghi, ghen tức dĩ vãng của chồng.

Ấm Mạnh thấy vẻ mặt xanh xao của Bích Ngọc thì biết là mình đã đánh trúng chỗ nhược của nàng nên tiếp:

- Người vợ của huyện Tích hiện còn sống và đang đau khổ vì sự phụ tình của chồng.

Bích Ngọc ngồi im, không nói gì cả.

Đôi mắt nàng nhìn ra vườn và hình ảnh thiếu phụ mặc toàn đồ trắng, tóc bỏ xõa lại hiện ra trong óc nàng, cùng với tiếng sáo du dương và lâm ly như một tiếng khóc.

Ngọc Lan Hương, theo lời huyện Tích nói, bị câm, thế thì ngoài huyện Tích ra còn ai hiểu tất cả sự bí ẩn của đời người thiếu phụ thất tình ấy.

Câu chuyện đến đây thì huyện Tích về.

Ấm Mạnh đứng lên ra đón bạn và hỏi:

- Thế nào, chú Năm có bị gãy xương không hay là chị trặc xoàng thôi anh Tích?

Huyện Tích nói:

- Cũng khá nặng, nhưng bác sĩ bảo may ra khi lành khỏi bị tật.

Nói xong, huyện Tích ngồi xuống ghế, có vẻ mệt nhọc.

Bích Ngọc nhìn huyện Tích với đôi mắt đượm buồn:

- Anh có dùng nước cam không?

Huyện Tích lắc đầu:

- Thôi, không cần em ạ.

Rồi huyện Tích nhìn lên bàn:

- Sao này giờ em không bảo rót rượu cho anh Mạnh dùng? Vô ý thế thì thôi!

Tiếng “vô ý quá thì thôi” huyện Tích nói có vẻ trách móc.

Trách móc làm sao Bích Ngọc và Âm Mạnh ham nói chuyện riêng với nhau đến nỗi Bích Ngọc quên cả sự xã giao mời khách.

Huyện Tích đứng lên rót rượu.

Đôi bạn cụng ly với nhau một cách thân mật.

Âm Mạnh giơ ly rượu lên nói với vẻ mỉa mai:

- Tôi xin uống mừng anh chị bách niên giai lão.

Rồi nhìn Bích Ngọc, Âm Mạnh nói:

- Chị không dùng rượu à? Thế thì hết cả thú.

Nói chuyện khào một hồi, Âm Mạnh bỗng hỏi huyện Tích:

- Anh Tích, chỗ anh em anh đừng phiền nhé, tôi xin hỏi anh việc này...

Âm Mạnh đưa mắt nhìn Bích Ngọc đầy ý nghĩa rồi nói:

- Tôi vừa về đến Huế, nghe người ta đồn anh có hùn vốn với một công ty gì đó ở Đà Nẵng, vừa vị một vốn nặng nên sắp bị tịch biên gia sản có phải không?

Cặp môi huyện Tích mím chặt lại và chàng trả lời Âm Mạnh một cách miễn cưỡng:

- Về chuyện tiền bạc thì hơi đâu mà nói. Mình cố làm, có lỗi cũng phải chịu... Thôi vận mà! Nhưng sự thật thì Công ty ấy cách đây mấy hôm tưởng sụp đổ nhưng nay thì vững như bàn thạch rồi. Cảm ơn anh đã lo nghĩ giúp tôi.

Bích Ngọc thở ra một cách sung sướng. Nàng hiểu vì lẽ gì mà công ty ấy không sụp đổ nữa. Lẽ tự nhiên là nhờ số tiền của nàng cho huyện Tích mượn.

Âm Mạnh nói:

- Thế thì may cho anh quá!

Một lát sau, Âm Mạnh lại hỏi một cách đột ngột cố ý làm cho huyện Tích không đủ thì giờ đề phòng:

- Anh Tích à, người ta đang nói xấu anh nhiều quá. Họ bảo trước kia anh đã có vợ có hôn thê hôn thú rành rành và người vợ ấy vẫn còn sống sờ sờ... Có thật thế không anh Tích?

Mặt huyện Tích xám lại. Đôi mắt huyện Tích mất cả ánh sáng và miệng chàng mím chặt. Huyện Tích đứng lên bỏ đi lại cửa sổ, đứng nhìn ra ngoài mà không nói gì... Toàn thân huyện Tích run lên như đang trải qua một cơn rét.

Bích Ngọc nhìn chồng với đôi mắt thất vọng. Những cử chỉ ấy của huyện Tích đã tố cáo một cách rõ rệt câu chuyện tình mà chàng cố giấu Bích Ngọc. Bích Ngọc đau đớn hết sức, đứng lên đi về phòng, nằm lăn trên giường, ôm mặt suy nghĩ...

Lan Chi ở ngoài vườn đi vào, đi ngang qua phòng Bích Ngọc thấy em nằm dài, hai tay ôm mặt thì lấy làm lạ bèn nhẹ nhẹ bước vào ngồi bên cạnh em. Nghe tiếng động, Bích Ngọc giở tay ra, trông thấy chị nàng không cầm lòng được nữa, ứa hai hàng lệ.

Lầu Tỉnh Mộng

Chương 7 MƯU SẦU

Lan Chi thấy em khóc, trong lòng thương xót quá đưa tay ra lau nước mắt cho em và nói:

- Từ ngày chị về đây, chị hiểu là em không được sung sướng. Chị toan hỏi nhưng lại thôi.

Em buồn lắm phải không? Người khách nào vừa mới đến đó? Và chị nghe hình như huyện Tích lái xe đi đâu khi nãy kia mà.

Bích Ngọc ngồi dậy cố gượng vui nói:

- Chuyện của em dài dòng lắm nói ra chỉ làm cho chị khổ mà thôi, ích gì. Em sợ mẹ hay, thêm lo nghĩ cho em thì em đắc tội với mẹ nữa.

Bích Ngọc nói xong lại cúi đầu lặng thinh.

Lan Chi nói:

- Em nên cho chị biết, may ra chị có thể an ủi em một phần nào hay không? Chị không bao giờ nói cho mẹ biết đâu.

Bích Ngọc liền kể cho Lan Chi nghe từ thái độ thay đổi của huyện Tích sau ngày cưới đến câu chuyện của Ngọc Lan Hương và những lời mà Âm Mạnh vừa nói với nàng về chuyện huyện Tích có vợ.

Nghe xong Lan Chi nói:

- Em đã yêu huyện Tích thì em nên tin chồng. Theo chị thì một người như huyện Tích không bao giờ lại hèn hạ như thế. Chẳng qua vì miệng đời ganh tị mà đồn đãi thế thôi. Còn như việc huyện Tích có vợ rồi, em càng không

nên nghĩ đến nó. Huyện Tích không phải là người tệ bạc. Nếu chàng đã có vợ mà đã bỏ vợ thì tin chắc rằng trong việc đó phải có một nguyên nhân nào đó mà người ngoài không thể thấu hiểu được em ạ.

Về câu chuyện của Ngọc Lan Hương, em nên tin lời huyện Tích, đừng nghĩ vẩn vơ làm gì. Sự nghi kỵ làm khổ con người ta nhiều lắm.

Còn về vụ gia tài nếu bảo huyện Tích biết được tờ di chúc bí mật thì nhất định chị không tin rồi.

Huyện Tích nếu có ý vì vụ gia tài thì chàng ta có đời nào đợi đến khi gặp em ở Mỹ Trang mới tìm đến Lầu Tỉnh Mộng. Huyện Tích nếu muốn thì đã đến lâu rồi, có lẽ trước ngày “Lầu Tỉnh Mộng” sụp đổ điêu tàn kia phải thế không em?

Huống chi huyện Tích giàu có, ruộng đất thiếu gì mà đi toan tính lấy em.

Bích Ngọc nghe chị nói, trong lòng thấy nhẹ bớt đôi phần.

Lan Chi lại nói:

- Ấm Mạnh thật quả là người không biết điều, chàng ta về đây với mục đích gì, ngoài việc nói xấu huyện Tích để phá hoại hạnh phúc gia đình em.

Bích Ngọc làm thính, nàng đã kể hết cho Lan Chi nghe, nhưng nàng đã dấu diêm về chuyện trước kia Ấm Mạnh đã hôn nàng và tình yêu của Bích Ngọc đối với Ấm Mạnh ngày xưa... Bích Ngọc cũng dấu không cho chị hay về câu chuyện tâm tình mà Ấm Mạnh vừa tỏ với mình.

Nhưng Lan Chi là người thông minh, nàng nàng đoán biết Bích Ngọc trước kia đã yêu Ấm Mạnh, giữa hai người đã xảy ra chuyện gì rồi, Bích Ngọc đợi mãi không được đành phải nhận lời huyện Tích để cứu vãn tình thế gia đình. Lan Chi hiểu rằng ngày nay chàng ta quay về để phá rối hạnh phúc gia đình của huyện Tích và đồng thời cũng toan tính cướp lại tình yêu của Bích Ngọc và hưởng cái gia tài mà nàng vừa thừa kế.

Ấm Mạnh tuy trước kia có thương Bích Ngọc thật nhưng thấy nàng nghèo nên không cưới. Đến khi nghe Bích Ngọc giàu tiếc tình tiếc của nên mới quay trở về.

Lan Chi hiểu lắm nhưng nàng không nói ra cho Bích Ngọc biết.

Lan Chi chỉ nói thêm:

- Em đã yêu chồng thì phải tin chồng. Là một người đàn bà Việt Nam em phải nhớ câu:

“Trăm năm trăm tuổi, may rủi một chồng.

Nào ai thêu phụng ve ỡrồng mặc ai”

Bích Ngọc nói:

- Chị tưởng em nghe lời Ấm Mạnh sao? Có điều em thấy lòng em buồn buồn chị ạ. Phải chi huyện Tích đừng hờ hững với em.

Lan Chi nói:

- Em nên tìm hiểu xem có làm điều gì cho chàng phiền lòng không? Nhưng

chị thấy huyện Tích hết sức chu đáo với em kia mà.

Bích Ngọc nói:

- Vâng huyện Tích vẫn chiều chuộng săn sóc em, nhưng thật sự không còn yêu em như ngày chưa cưới chị ạ.

Lan Chi nói:

- Một nhà văn bảo: “Thời gian là người bạn trung thành của tình bạn, nhưng thời gian lại là kẻ thù đáng sợ của ái tình”.

Khi còn là một ý trung nhân, cái tình nó khác, êm ái say sưa mơ mộng, nhưng khi đã thành vợ chồng rồi, nó lại bình thản chứ sao còn nồng nàn như cũ nữa.

Bích Ngọc đang buồn bỗng bật cười và tự nhủ thầm:

- Lan Chi làm sao hiểu được ái tình là gì? Lan Chi chưa yêu và chưa được yêu, mặc dầu Lan Chi lớn tuổi và là chị của Bích Ngọc.

Chưa yêu mà nói chuyện tình cảm thì khác nào các anh thầy bói mù xem voi... Chuyện tình mà Lan Chi nói chỉ dựa vào sách vở. Mà đã là sách vở thì chắc gì đã trúng. Các ông văn sĩ nói chuyện tình ái theo sự tưởng của họ, khác nào anh thầy bói bảo con voi giống cây quạt vì họ sờ nhầm cái lỗ tai to tướng của nó.

Thấy em cười Lan Chi cũng cười theo, nói:

- Thôi đừng buồn nữa, chúng ta đi xuống bếp xem chị bếp nấu nướng ra sao nhé...

Hai chị em đi ra, cô chị choàng tay lên cổ cô em một cách thân mật.

Bữa cơm hôm đó lặng lẽ trôi qua một cách tẻ nhạt. Thịnh thoảng Âm Mạnh mới nói chuyện với Lan Chi mà thôi.

Aên xong, huyện Tích nói với Bích Ngọc:

- Anh lại sắp đi Đà Nẵng năm hôm để lo công việc cho công ty trong ấy. Chuyến đi này anh ít lo ngại vì đã có chị Lan Chi ở nhà với em.

Quay lại Lan Chi, huyện Tích nói:

- Chị bớt đọc sách một tí nha chị, để thì giờ trò chuyện với vợ em cho vui, độ năm ngày em sẽ về và tặng chị một tủ sách khác.

- Dượng định lo lót cho tôi chứ gì? Ừ, dượng có việc cứ đi, đã có tôi ở nhà Bích Ngọc cũng không buồn đâu. Có điều dượng đi, lấy ai tiếp ông Âm Mạnh.

Lan Chi muốn tỏ cho Âm Mạnh hiểu rằng một khi huyện Tích đi khỏi, Âm Mạnh cũng nên rời khỏi Mỹ Trang. Chớ còn ở lại làm gì nữa khó coi lắm.

Nhưng Âm Mạnh chắc là có ý muốn ở lại Mỹ Trang nên trơ trẽn nói:

- Cô Lan Chi định đuổi khách à, mai một cô có gia đình ai còn dám đến thăm cô nữa? Anh Tích với tôi là chỗ thân tình, tôi có khác nào em ruột anh Tích, anh có việc cứ đi, tôi cần nghỉ. Tôi đi theo anh, sẽ làm trở ngại công việc làm ăn của anh chớ ích gì.

Huyện Tích nghe thế cũng nói:

- Em Bích Ngọc và chị Lan Chi đừng ngại, tôi và Âm Mạnh thân nhau từ nhỏ.

Huyện Tích nói có vẻ mĩa mai, nhưng Âm Mạnh cứ làm lơ.

Huyện Tích đi rồi, Bích Ngọc và Lan Chi suốt ngày cứ ở trong phòng nói chuyện hoặc đọc sách.

Chỉ có bữa cơm là ba người ở trong phòng ăn, trao đổi vài câu khách sáo, và Âm Mạnh cố tìm cơ hội để nói chuyện với Bích Ngọc, nhưng cứ bị Lan Chi có mặt ở đó nên đành bó tay bất lực.

Hôm nay là đêm rằm, trăng sáng. Sau bữa cơm Bích Ngọc đã toan về phòng như mọi hôm nhưng Lan Chi cứ ùnén ngồi nghe Âm Mạnh kể một câu chuyện mà chàng vừa đọc của một tác giả người Anh, Bích Ngọc cũng đành ngồi lại nghe.

Trong lúc ấy ở dưới nhà sau, có tiếng lao xao, một lát chị bếp lên thưa với Bích Ngọc:

- Thưa bà, ông con trước khi đi có dặn hôm nay kêu người đến làm gạo . Bà cho mở kho lấy lúa để họ xay giã.

Bích Ngọc nói:

- Tôi sẽ xuống ngay bây giờ.

Bích Ngọc quay lại nói với Lan Chi và Âm Mạnh:

- Hôm nay, ta sẽ được nghe một cuộc hát hò thích thú lắm. Cứ thường lệ, có trăng sáng thì mấy người lối xóm qua giã gạo dùm và đua nhau hát ví vui làm sao!

Lát nữa chúng ta ra trước thềm hoa ngồi cho mát và cũng để nghe họ hát.

Lan Chi nói:

- Thế thì thích lắm.

Âm Mạnh có vẻ không thích, nói:

- Cái ví hát lối ở thôn quê, ai cũng thích nhưng tôi chả thích tí nào.

Tuy nói thế, nhưng khi Lan Chi và Bích Ngọc ra ngồi trước thềm hoa Âm Mạnh cũng ra theo.

Thình lình Âm Mạnh hỏi Bích Ngọc:

- Bích Ngọc có thấy thái độ của huyện Tích khi tôi hỏi anh ta về chuyện buôn bán lỗ lãi và chuyện hôn nhân của anh ta trước kia không?

Bích Ngọc nói:

- Sao anh cứ nói chuyện ấy với tôi làm gì? Tôi không muốn nghe nữa mà.

- Sao Bích Ngọc không muốn nghe Hạnh phúc của Bích Ngọc có liên hệ đến chuyện ấy lắm chứ...

Bích Ngọc nên nhớ rằng người đàn bà Việt Nam ngày hôm nay không còn bị ràng buộc một cách tàn nhẫn trong cái vòng lễ giáo cũ kĩ nữa. Bỏ phận!

Đành rằng ai cũng có bốn phận nhưng bốn phận phải đi đôi với hạnh phúc

chớ! Hy sinh vô nghĩa chỉ có hạn người mù tối mà thôi.

Lan Chi nghe nhưng lời nói trái tai của Âm Mạnh, toan trả lời thì Bích Ngọc đã nói trước:

- Con người ta ở đời khác hơn loài vật ở chỗ biết bổn phận của mình, người nào làm tròn bổn phận thì tâm hồn của người ấy sẽ được yên ổn, mà tâm hồn yên ổn thì mới sung sướng được. Chỉ có hạng người tính hơn thua tròn méo là khổ sở mà thôi. Cảnh tôi bây giờ như ván đã đóng thuyền ai nói ra nói vào không còn quan trọng nữa...

Âm Mạnh cười lạt nói:

- Bích Ngọc đừng nói thế để sau này phải ăn năn.

Bích Ngọc làm thinh...

Trong lúc ấy tiếng một cô già gạo cát lên lãnh lút:

Tiếc gì một miếng trâu cay ?

Sao anh không hỏi những ngày còn không?

Bây giờ em đã có chồng

Như chim vào lồng, như cá cắn câu.

Cá cắn câu biết đâu mà gỡ,

Chim vào lồng biết thuở nào ra

Bích Ngọc lắng tai nghe giọng hát lãnh lút ấy, lòng thấy ngậm ngùi không nguôi.

Âm Mạnh có lẽ cũng đã nghe câu hát vừa có ý trách móc vừa có ý cảnh tỉnh người yêu cũ ấy, nên chàng bủi môi nói lớn:

- Cảnh yên phận... ai mà khéo đặt ra câu hát ấy để trói buộc người đàn bà trong cảnh ao tù như thế? Cảnh tỉnh thần uỷ my ấy tai hại vô cùng. Nó biến con người ta thành cái máy không còn lí trí gì cả.

Bích Ngọc làm thinh không buồn trả lời.

Còn Lan Chi, nàng thấy khinh bỉ Âm Mạnh lạ thường.

Những câu hát ví von lại cất lên giữa đêm trăng và tan trong cảnh trời trong gió mát.

Tiếng một cô gái khác dí dỏm và hóm hỉnh:

Ba năm ba tuổi anh ơi !

Phải chi ba năm một tuổi em ngồi chờ anh?

Cả bọn lại cất tiếng cười giòn giã...

Một cô gái khác lấy giọng nghiêm trang hát:

“ Đền hết dầu còn tắt, còn hoa hết nhụy hết thơm. Bảo bạn đừng lên xuống đêm hôm. Miệng thế nhân gian đàm tiếu nam với nôm cực em”.

Lại một tràng cười khác nổi lên rồi có tiếng chị bếp nói:

- Kìa anh Thái, anh trả lời cho các cô ấy chưa? Ai bảo hát ghẹo có một câu mà để cho ba cô đay nghiến. Của đáng tội.

Lan Chi nói với Bích Ngọc:

- Cái anh Thái hát câu gì mà bị ba cô cho ba câu hay đường ấy nhỉ?

Bích Ngọc nói:

- Lúc này lo nói chuyện nên mình không nghe anh Thái hát. Nhưng đại để anh chàng trước kia cũng có đi hát nên quen với ba cô này, ba cô cũng có để ý đến anh ta, nhưng sau anh ta hoặc có vợ, hoặc để trôi cơ hội không hỏi một trong ba cô, để họ đợi mãi không được, bỏ đi lấy chồng. Bây giờ anh ta tiếc, ví von cho vui ấy mà.

Lan Chi nói, cố để Âm Mạnh nghe:

- Ai bảo nhắc chuyện cũ làm gì để cho người ta cho một bài học đích đáng.

Dưới nhà có tiếng chị bếp nói lớn:

- Mời anh Thái và các chị nghỉ tay dùng xôi đậu rồi sẽ giã tiếp...

Tiếng hát cùng với tiếng chày im bất...

Lúc bấy giờ từ phía cuối vườn một tiếng sáo du dương cất lên cao vút, rồi tan trong không khí như một tiếng ngân dài...

Lan Chi và Âm Mạnh lắng tai nghe, hết sức kinh ngạc...

Lan Chi nhìn Bích Ngọc như có ý hỏi, còn Âm Mạnh thì nói:

- Tiếng sáo gì mà lạnh lốt như vậy kìa? Mới nghe như tiếng chim, nhưng nghe kỹ thì không phải.

Bích Ngọc nói:

- Ngọc Lan Hương đó... !

Âm Mạnh hỏi:

- Ngọc Lan Hương là ai thế? Chà cái tên đẹp quá.

Bích Ngọc kể câu chuyện Ngọc Lan Hương cho Âm Mạnh nghe như lời huyền Tích đã kể...

Khi Bích Ngọc kể xong, Lan Chi nói:

- Kể ra thật đáng thương hại cho thiếu phụ kia...! Đời sao lại có hạng đàn ông tệ bạc đến như thế. Than ôi! Thật là những trang tình sử ảo não!...

Âm Mạnh ngồi suy nghĩ không nói gì...

Nhưng một lát sau chàng đã đứng lên đi về phía sau vườn.

Bích Ngọc nhìn theo Âm Mạnh, thì Lan Chi nói:

- Âm Mạnh đi tìm Ngọc Lan Hương.

Bích Ngọc tò mò muốn đi theo Âm Mạnh, vì sự thật nàng đang nuôi một mối nghi ngờ trong lòng.

Bích Ngọc cũng thừa hiểu rằng nghi như thế là nàng có lỗi với chồng, nhưng nhiều việc dồn dập khiến Bích Ngọc không sao có được tinh thần sáng suốt, yên ổn.

Bích Ngọc muốn đứng lên đi ra phía sau vườn nhưng vì có Lan Chi ngồi đó, nên nàng không dám đi... và lại đi ra sau vườn thế nào cũng phải đi ngang qua nhà bếp, bọn người ở đó sẽ chú ý và nghi ngờ nàng và Âm Mạnh hẹn hò gặp gỡ ở sau vườn thì nguy.

May sao Lan Chi đứng lên bảo em:

- Chị đi vào phòng tắm, em cũng nên vào nhà nghỉ.

Bích Ngọc chụp được cơ hội đi vào nhà ngay Một lát sau Bích Ngọc đi dọc theo hàng cau phía bên hông nhà và vòng ra sau vườn, tiến dần về phía hồ nước ở cuối vườn. Bích Ngọc đi như thế bọn người ở nhà bếp không thấy được.

Bích Ngọc khoát cái áo choàng màu đen nên nàng cũng có thể lẫn với bóng cây.

Bích Ngọc đi đến bờ hồ thấy Âm Mạnh đang ngồi với Ngọc Lan Hương.

Bích Ngọc không khỏi lấy làm lạ sao Âm Mạnh lại làm quen được với Ngọc Lan Hương.

Âm Mạnh và Ngọc Lan Hương ngồi quay mặt về phía hồ nước, không thấy được Bích Ngọc lúc bấy giờ đang nấp sau một gốc cây lớn ở phía sau hồ. Ngọc Lan Hương vẫn bận một bộ đồ trắng và tóc búi xoã xuống vai một cách thơ ngây. Mặt nàng dưới ánh trăng trông đẹp lạ lùng, một vẻ đẹp thần tiên, huyền ảo.

Bích Ngọc thấy Âm Mạnh cầm tay Ngọc Lan Hương và nói với Ngọc Lan Hương bằng một giọng nói hết sức êm đềm. Giọng nói ấy Bích Ngọc chưa từng nghe ở cửa miệng Âm Mạnh bao giờ.

- Cô có việc buồn lắm phải không? Đêm nào cô cũng ra ngồi đây than khóc? Không ai làm bạn với cô để an ủi cô?

Ngọc Lan Hương gạt đầu hai ba lần, tỏ vẻ hiểu lời của Âm Mạnh nói.

Âm Mạnh lại nói:

- Cô có thể cho tôi biết việc đau buồn của cô không?

- Tôi có thể an ủi cô đôi phần không?

Vừa nói Âm Mạnh vừa đưa tay lên vuốt mái tóc của Ngọc Lan Hương như một người anh dỗi dành em gái. Ngọc Lan Hương ngồi im, không hề phản đối những cử chỉ của Âm Mạnh.

Âm Mạnh lại nói:

- Cô cứ kể cho tôi nghe. Tôi sẽ đi tìm cho được người đã phụ cô, bắt họ về đây, buộc họ phải đưa cô ra khỏi chốn sâu tối. Nếu không tôi sẽ đem họ ra ánh sáng pháp luật.

Ngọc Lan Hương ôm mặt khóc, nàng lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

Âm Mạnh lại tiếp:

- Cô cho tôi biết tên cô...

Bỗng Âm Mạnh nhớ ra lời Bích Ngọc bảo là Ngọc Lan Hương câm, nên rút trong túi ra một tờ giấy, lấy cây bút máy và nói với Ngọc Lan Hương:

- Cô nói không được, nhưng chắc là viết được chứ. Cô thử viết tên cô ra tờ giấy này đi...

Ngọc Lan Hương cầm viết, viết xong trao cho Âm Mạnh.

Bích Ngọc nghe Âm Mạnh đọc lớn:

- Ngọc Lan Hương!

Âm Mạnh lại hỏi:

- Cô có nhớ tên của chồng cô trước kia là gì không? Cô cứ viết tiếp ra đi.

Ngọc Lan Hương lại cầm bút viết.

Âm Mạnh lại đọc lớn:

- H.T

Bích Ngọc thấy tim mình ngừng đập... Một mũi tên xuyên qua tim nàng ít đau đớn hơn là một chữ H.T.

H.T là gì? Chẳng phải là huyện Tích sao?

Thế thì còn chối cãi gì nữa? Huyện Tích đã phụ Ngọc Lan Hương là người vợ trước của huyện Tích ...

Âm Mạnh hỏi:

- Cô ở với chồng cô có hôn thê hôn thú không?

Ngọc Lan Hương gật đầu.

Âm Mạnh lại hỏi:

- Cô có nhớ ngày chồng cô cưới cô không? Và đám cưới tổ chức tại đâu? Cô ráng nhớ và viết cho tôi xem.

Ngọc Lan Hương suy nghĩ một lúc thật lâu rồi mới viết:

- Tại Mỹ Trang, ngày 18 táhng 5 năm 1930.

Bích Ngọc thấy mình không còn đủ can đảm để đứng nghe nữa, nàng lão đảo đi theo lối cũ trở về phòng.

Đám cưới có hôn thê hôn thú làm tại Mỹ Trang cách đây mười năm...

Trời ơi! Sao huyện Tích lại nói dối nàng...

Bích Ngọc thấy nàng không có một chút gì ghen với Ngọc Lan Hương, Bích Ngọc chỉ buồn là làm sao huyện Tích lại nói dối nàng.

Bích Ngọc về đến phòng nằm lăn ra suy nghĩ trong lòng chua xót không sao tả được.

Ngày hôm sau, Âm Mạnh đi vắng một ngày... Mãi đến chiều tối chàng mới về.

Trong bữa cơm tối, Âm Mạnh có vẻ hài lòng về một việc gì, nên nói cười vui vẻ.

Chàng đưa mắt nhìn Lan Chi, rồi ha ba lần như muốn nói lại ngại ngùng.

Bích Ngọc hiểu là Âm Mạnh có việc gì muốn nói riêng với nàng nên nói:

- Anh có việc gì cứ nói. Chị Lan Chi kín miệng lắm.

Lan Chi không hiểu tại sao Bích Ngọc lại nói với Âm Mạnh câu đó, thì Âm Mạnh đã nói một hơi:

- Tối hôm qua tôi ngồi đây nghe tiếng sáo và được Bích Ngọc cho biết về câu chuyện của Ngọc Lan Hương, tôi liền đi ra sau vườn...

Tôi gặp ngay Ngọc Lan Hương... Một thiếu phụ đáng thương. Nàng tuy đã

ngoài ba mươi tuổi nhưng vẫn trẻ đẹp như một thiếu nữ đồng trinh, đẹp một cách huyền ảo.

Vừa thấy tôi nàng đã toan chạy, nhưng tôi nhẹ nhàng đưa tay ra vẫy nàng... Nàng đứng lại nhìn tôi kinh ngạc, sau cùng đi lần về phía tôi, nhìn tôi tận mắt.

Khi thấy tôi là một người lạ nàng lại muốn chạy nữa, nhưng tôi lanh tay níu lấy nàng và đỡ dành nàng như đỡ dành một đứa bé.

Tôi làm quen được với nàng liền hỏi tên họ nàng...

Mặt Bích Ngọc lợt lạt, Bích Ngọc nhớ lại những hàng chữ mà Ngọc Lan Hương đã viết cho Ấm Mạnh đêm hôm qua, nhưng Bích Ngọc cố làm bộ như chưa biết đề cho Ấm Mạnh kể hết.

- Thì ra tên nàng quả đúng là Ngọc Lan Hương, tên chồng nàng thì nàng viết là H.T... Có lẽ cưới làm tại Mỹ Trang ngày 18 tháng 5 năm 1930. nàng bảo là có hôn thư hôn thú hẳn hoi.

Nói xong Ấm Mạnh rút miếng giấy của Ngọc Lan Hương đưa cho Bích Ngọc và nói:

- Đây là nét chữ của người bị tình phụ.

Bích Ngọc không buồn cầm tờ giấy, cứ ngồi im một lát sau Bích Ngọc nói:

- Thôi việc cũ bỏ qua hơi đầu mà bươi ra mãi.

Ấm Mạnh cười lạt:

- Việc cũ? Tôi phải nói tất cả để Bích Ngọc và Lan Chi nghe một âm mưu hết sức tài tình của người xảo huyệt.

Suốt ngày tôi đi vắng là để điều tra về cái vụ hôn thư hôn thú làm tại Mỹ Trang ngày 18 tháng 5 năm 1930 đó Bích Ngọc ạ.

Tôi tìm ra nhà làng Mỹ Trang, cho tiền người giữ sổ bộ để lục tìm tờ hôn thú của Ngọc Lan Hương.

Người giữ sổ bộ đem sổ bộ ra lục thì lạ thay cái trang có ngày 18 tháng 5 năm 1930 bị ai xé mất...

Như thế là việc này còn trong vòng bí mật, Bích Ngọc ạ. Nhưng dù sao tôi cũng nhất định làm cho ra lẽ.

Bích Ngọc cũng hơi lấy làm lạ về tờ sổ bộ bị xé, nhưng nàng cố bình tĩnh hỏi Ấm Mạnh:

- Để làm gì chứ?

Ấm Mạnh nhìn Bích Ngọc với đôi mắt phiến trách rồi nói:

- Bích Ngọc hỏi tôi làm ra lẽ để làm gì à! Bích Ngọc lại tàn nhẫn với tôi đến thế à! Bích Ngọc không biết rằng tôi yêu Bích Ngọc hay sao? Nếu huyện Tích vì yêu Bích Ngọc mà cưới Bích Ngọc thì tôi không nói gì, chứ huyện Tích cưới Bích Ngọc vì một sự mưu tính về tiền bạc, để lợi dụng về tiền bạc thì tôi nhất định sẽ phá tan cuộc hôn nhân vô nghĩa này. Tôi không muốn cho người tôi yêu phải sống trong một chuỗi ngày đau khổ.

-

Bích Ngọc đứng lên nói:

- Tôi không còn muốn nghe anh nữa.

Thái độ khinh bỉ của Bích Ngọc lẽ ra Âm Mạnh nên hỏi hận thì phải. Đằng này Âm Mạnh lại nắm tay Bích Ngọc nói dần từng tiếng:

- Bích Ngọc không hiểu lòng tôi à?

Bích Ngọc dần tay ra và nói:

- Tôi hiểu anh nhiều lắm. Anh là người “quân tử” mà.

Nói xong Bích Ngọc đi thẳng vào phòng, đóng cửa lại và ôm mặt khóc thầm.

Bích Ngọc buồn thật, nhưng Bích Ngọc không đủ can đảm oán giận chồng.

Nàng sẵn lòng tha thứ cho huyện Tích nếu huyện Tích nói thật với nàng.

Còn đối với Âm Mạnh, Bích Ngọc không còn một chút mảy may run động gì nữa cả.

Aùnh mắt sáng ngời của chàng trước kia mỗi khi nhìn Bích Ngọc đã làm cho nàng vừa hổ thẹn vừa sung sướng thì nay cũng ánh mắt ấy nhưng đã không còn một ý nghĩa gì đối với nàng nữa.

Một khi tro đã nguội lạnh! Một khi tình đã chết!

Bích Ngọc đi rồi Lan Chi cũng đứng lên.

Âm Mạnh đi qua lại trong phòng như người điên và nói:

- Cô Lan Chi, về chuyện này, cô nghĩ sao?

Lan Chi nói:

- Tôi không nghĩ sao cả. Tôi tin chắc huyện Tích là người cao thượng...

Âm Mạnh cười gằn:

- Cô mà cũng tin như thế à?

Lan Chi nói với giọng trách móc:

- Anh là bạn thân của huyện Tích, anh không nên nói xấu bạn mình, nhất là lại đi nói xấu bạn mình với vợ bạn!

Câu chuyện anh yêu Bích Ngọc ngày nay còn nói làm gì nữa. Anh không nghe câu hát của các cô gái già gạo đêm qua sao?

Tiếc gì một miếng trầu cay

Sao anh không hỏi những ngày còn không?

Bây giờ em đã có chồng

Như chim vào lồng, như cá cắn câu.

Cá cắn câu biết đâu mà gỡ,

Chim vào lồng biết thuở nào ra

Người đàn bà Việt Nam có quan niệm về hôn nhân khác với đàn bà Âu Mỹ.

Trước sự ly dị người đàn bà Việt Nam dè dặt lắm, vì trong một trăm người mới có năm bảy người thay đổi chồng mà thôi.

Với người Việt, người đàn bà bị chồng ly dị, khó lập lại được một gia đình đàng hoàng.

Mèo lành ai nữ cắt tai.

Gái hư chồng để khoe tài nổi chị:

Người đàn bà bị chồng bỏ, bị xã hội xem thường còn ít, chứ người đàn bà bỏ chồng thì thật là một quái tượng. Dư luận khắc khe như thế nên vấn đề hôn nhân đối với người đàn bà gần như là thiêng liêng.

Còn nói đến ngoại tình... ? đối với người đàn bà đã có chồng, dù ở nước nào cũng vậy, ngoại tình là một việc làm nhơ nhớp, dơ bẩn đáng khinh rẻ.

Bồn phận làm vợ buộc người đàn bà phải chung thủy với người chồng.

Ấm Mạnh nói:

- Tôi cũng không chịu được những người đàn bà ngoại tình. Nhưng buộc một người đàn bà sống suốt đời với một người chồng không yêu mình, hoặc mình không yêu thì tôi hết sức phản đối. Đời người được bao nhiêu ngày? Không biết tận hưởng hạnh phúc là người dại. Huống chi trong tình trường, tìm được cái hạnh phúc của ái tình có phải là việc dễ đâu.

Tôi không phải về đây để xúi Bích Ngọc làm vậy. Tôi thấy rõ huyện Tích cưới Bích Ngọc với cả một sự tính toán trước. Cái hạnh phúc mà huyện Tích hứa đem đến cho Bích Ngọc là cả một sự giả dối. Nếu Bích Ngọc không sớm tỉnh ngộ, tự động bước ra khỏi cạm bẫy thì một ngày không xa Bích Ngọc sẽ khổ, khổ vì mất cả tình lẫn của.

Lan Chi nói:

- Anh hiểu lầm huyện Tích rồi! Huyện Tích không có tính toán như tét đâu. Chuyện chia gia tài là chuyện ngẫu nhiên, chính chị em chúng tôi cũng không hay biết thì làm sao huyện Tích biết được. Huống chi huyện Tích giàu có, dư ăn, dư mặc... Nếu huyện Tích là người đào mỏ thì thiếu gì nơi giàu có sao huyện Tích không màn đến?

Cái gia tài của chúng tôi tuy lớn nhưng thấm thía gì đối các nhà triệu phú khác?

Ấm Mạnh cười gằn nói:

- Cô nói thế mà cô quên rằng con người như huyện Tích khó mà cưới được một tiểu thư con nhà giàu sang vì trước kia huyện Tích mang tiếng đã có vợ và có hôn thú hẵn hoi. Còn chức huyện của Tích chỉ là cái hư danh huyền ảo. Huyện Tích biết rõ địa vị của mình nên mới không dám màng đến các nơi cao sang quyền quý. Huyện Tích chỉ làm bộ lui tới săn sóc, giúp đỡ gia đình Bích Ngọc để mua lòng bác gái và các cô, để rồi chiếm lấy tình yêu của Bích Ngọc.

Ấm Mạnh cất lên cao giọng có vẻ tức giận:

- Giả dối thật! Trong lúc đó có người thật tình yêu Bích Ngọc, yêu tha thiết mà phải lánh mình đi nơi khác, đi tìm một con đường để có thể mưu hạnh phúc cho người mình yêu... nhưng mà thôi, việc đã lỡ rồi nhắc lại làm gì dĩ vãng. Tôi chỉ tính việc hiện tại mà thôi. Cảnh Bích Ngọc còn cả một lối ra.

Đời Bích Ngọc chưa phải đến đây là hết. Người trước kia đã yêu Bích Ngọc giờ đây vẫn còn yêu Bích Ngọc, yêu tha thiết.

Lan Chi cũng cười, nhưng nụ cười của nàng chứa cả một sự khinh bỉ:

- Phòng huyện Tích là người xấu, lợi dụng Bích Ngọc mà không yêu Bích Ngọc, để một ngày gần đây bỏ rơi Bích Ngọc, thì Bích Ngọc có thể nào cùng anh chấp lại tình yêu không?

Ấm Mạnh vội nói:

- Thì tôi muốn tránh cho Bích Ngọc cái cảnh phụ phàng ấy nên đến đây vạch cho Bích Ngọc thấy cái dã tâm của huyện Tích để Bích Ngọc đề phòng....

Lan Chi nói thật mau cố để dò ý Ấm Mạnh:

- Đã trễ rồi anh ạ, Bích Ngọc đã ký cho huyện Tích được tự do sử dụng số tiền của nó sau ngày cưới rồi...

Ấm Mạnh sững sốt hỏi:

- Thật vậy à?

Và Ấm Mạnh ngồi thừ người ra.

Lan Chi nói:

- Số tiền ấy huyện Tích đã bị việc kinh doanh trong Đà Nẵng cướp hết rồi.

Ấm Mạnh nói:

- Tôi đoán có sai đâu...

Lan Chi liền nói:

- Nhưng anh đã yêu Bích Ngọc và sẽ vẫn yêu Bích Ngọc nếu huyện Tích bỏ rơi kia mà.

Ấm Mạnh ngồi như người mất hồn không còn nghe câu hỏi châm chọc của Lan Chi nữa.

Lan Chi đứng lên nói:

- Tôi nói đùa đấy, chứ sự thật thì Bích Ngọc còn giàu anh ạ. Dù huyện Tích có bỏ rơi Bích Ngọc thì nó cũng không bao giờ đi thêm một bước nữa đâu...!

Huống chi sự thật là Bích Ngọc vẫn yêu huyện Tích và huyện Tích vẫn yêu Bích Ngọc.

Ấm Mạnh nghe thế có ý thẹn thùng.

Lan Chi lại nói:

- Tốt hơn, anh nên để yên cho Bích Ngọc với hạnh phúc gia đình của nó. Đừng phá rồi làm gì, thất đức và thương tổn đến tình bằng hữu của anh và huyện Tích

Ấm Mạnh làm thinh có ý ăn năn là đã để cho Lan Chi hiểu rõ âm mưu của mình.

Lầu Tỉnh Mộng

Chương 8

MỘT KIẾP TÀI HOA

Mấy hôm nay huyện Tích về nhà vui vẻ, có lẽ công việc làm ăn của chàng đã qua khỏi bước khó khăn và đang có mồi phát đạt.

Không khí trong gia đình tuy không thay đổi giữa huyện Tích và Bích Ngọc, nhưng vì có hai người khách là Âm Mạnh và Lan Chi nên huyện Tích không tỏ thái độ lạnh lùng lắm.

Đến bữa cơm họ gặp nhau, và cứ sau mỗi bữa cơm, vốn người cùng ngồi nán lại một lúc để nói chuyện vãn, rồi ai về phòng nấy.

Tối hôm nay khác với mọi ngày, ăn cơm xong, Âm Mạnh rủ huyện Tích gảy sòng bài cho vui, huyện Tích nói:

- Tôi không thích cái lối chơi ấy. Bích Ngọc cũng không biết đánh bài bao giờ.

Âm Mạnh quay lại nhìn Bích Ngọc và nói:

- Tôi còn nhớ, lúc tôi đến chơi với anh Tùng. Chị biết đánh bài tứ sắc mà.

Bích Ngọc nói:

- Trước khác, giờ khác, có cái trước kia mình thích mà bây giờ mình ghét, có gì lạ đâu...

Lan Chi nói:

- Tôi thì chịu thua rồi đó! Đọc sách ngồi mấy giờ cũng được, chớ đáng bài thì ngồi một giờ tôi cũng không ngồi được.

Huyện Tích cả cười nói:

- Thế là anh Mạnh lẻ loi rồi. Hay là chúng ta tổ chức một cuộc đi chơi thuyền cho vui.

Âm Mạnh sắp trả lời thì huyện Tích đang ngồi bỗng đứng lên như bị điện giật và chăm chú lắng tai nghe.

Một tiếng rú sau vườn đưa tới. Lập tức huyện Tích xô ghế chạy ra vườn...

Lúc bấy giờ Bích Ngọc, Lan Chi và Âm Mạnh cũng đều nghe tiếng rú ghé nhóm ấy...

Và trước cử chỉ lạ lùng của huyện Tích, Bích Ngọc ngồi sững trên ghế.

Âm Mạnh nhìn Bích Ngọc và nói:

- Đó, Bích Ngọc có thấy thái độ của huyện Tích không?

Lan Chi nhìn em, ân cần bảo:

- Em Bích Ngọc à, em nên đi theo huyện Tích xem thử có giúp ích gì cho chồng em chăng.

Bích Ngọc nghe lời chị chạy theo...

Ra đến phía sau vườn, Bích Ngọc đưa mắt cố nhìn trong đêm tối. Lúc đầu

Bích Ngọc không thấy gì, nhưng sau quen dần với cảnh vật, mắt quen dần với cảnh vật, mắt Bích Ngọc nhận ra huyện Tích từ dưới hồ đi lên, hai tay bông Ngọc Lan Hương dịu nhiều trắng xóa đầu tóc bỏ xỏa.

Bích Ngọc biết chắc cái xác ấy không ai xạ lạ mà chính là Ngọc Lan Hương. Lòng Bích Ngọc se lại. Làm sao huyện Tích vừa nghe tiếng rú là hiểu ngay có tai nạn xảy đến cho Ngọc Lan Hương? Hiểu được như thế chỉ khi nào hai linh hồn thông cảm với nhau cùng hiểu và cùng yêu nhau thật nhiều...

Huyện Tích bông Ngọc Lan Hương về phía ngôi nhà sau vườn.

Bích Ngọc đi theo sau.

Huyện Tích bước vào nhà đặt Ngọc Lan Hương nằm dài trên bộ ván và gọi bà Sáu rồi rít.

Dưới ánh đèn dầu, mặt Ngọc Lan Hương nhợt nhạt đến ghê sợ. Mắt nàng nhắm nghiền lại và tay chân lạnh ngắt. Áo quần nàng dính sát vào da vì ướt nhũng.

Bà Sáu vội vàng đi lấy áo quần thay cho nàng. Trong lúc ấy huyện Tích vào nhà trong đem quạt lửa hơ cho nàng.

Bích Ngọc đứng ngoài cửa nhìn vào chưa dám vô, Bích Ngọc thấy huyện Tích bùng trả than đỏ đi lên liền lên tiếng nói nhỏ:

- Anh Tích, em vô được không?

Thật ra lúc bấy giờ Bích Ngọc không biết ghen tuông là gì, mà chỉ thấy lòng man mác một sự thương hại người thiếu nữ xấu số.

Nghe tiếng Bích Ngọc, huyện Tích quay lại vẻ mặt đầy lo ngại nói:

- Em chạy về, sai thằng ở làm vườn lái xe đi mời bác sĩ dùm anh.

Bích Ngọc hỏi:

- Người làm vườn cũng biết lái xe à?

Huyện Tích quì xuống bên cạnh Ngọc Lan Hương, lo hơ cho thiếu phụ mà không trả lời nàng.

Bích Ngọc thấy thế vội chạy về gọi người làm vườn và truyền lệnh của huyện Tích, tức thì người làm vườn chạy lại nhà xe và một lúc sau chiếc xe phóng ra khỏi cổng.

Bích Ngọc chạy ra nhà của Ngọc Lan Hương

Huyện Tích vẫn còn quỳ bên cạnh Ngọc Lan Hương, đưa tay ra nắm lấy bàn tay của thiếu phụ và vẻ mặt của huyện Tích mới thiếu nào làm sao.

Bích Ngọc đứng yên trước cảnh đau lòng ấy, nàng nhẹ nhẹ đi lại gần chỗ huyện Tích quỳ.

Cặp mắt của nàng đã mở ra từ từ nhưng còn mệt nhọc lắm.

Cả giờ trôi qua trong không khí buồn lo thê thảm.

Thiếu phụ bất tỉnh dưới ngọn đèn dầu trong như một cái xác chết. Huyện Tích quỳ bên với tất cả sự thất vọng trên mặt. Bích Ngọc buồn cái buồn của huyện Tích mà không hiểu rõ nguyên nhân của cái buồn ấy. Bích Ngọc

thương hại cho số phận người đàn bà thì đúng hơn. Trong sự thương hại ấy Bích Ngọc cũng không kịp phân tích ra đó là thương hại cho Ngọc Lan Hương hay cho tất cả đàn bà hay là cho chính mình. Nàng đứng đó để chứng kiến chồng mình đang tha thiết vì một người đàn bà khác.

Tiếng xe hơi mỗi lúc lại gần... và mấy phút sau bác sĩ lại đến.

Bác sĩ không hỏi han ai cả, đi lại chỗ Ngọc Lan Hương bắt tay làm phận sự một cách vội vã và lặng lẽ.

Sau khi xem mạch, bác sĩ chỉ viết đơn cho Ngọc Lan Hương... Xong bác sĩ và huyện Tích đi ra ngoài nói chuyện.

Một lát sau huyện Tích trở vào, lại quỳ bên Ngọc Lan Hương. Bích Ngọc cũng lại quỳ một bên và lo âu hỏi chồng:

- Bác sĩ có nói bệnh tình ra sau không anh?

Huyện Tích chỉ lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

Bích Ngọc lại hỏi:

- Ngọc Lan Hương làm thế nào mà té xuống hồ?

Huyện Tích nói nhỏ:

- Anh cũng không rõ. Anh nghe tiếng rú, nghi có sự không may xảy đến cho nàng, chạy ra đến nơi không thấy Ngọc Lan Hương đâu cả. Nhìn mặt hồ xáo động, anh sinh nghi, nhảy đại xuống và chụp trúng Ngọc Lan Hương bồng lên...

Huyện Tích vừa kể đến đây thì Ngọc Lan Hương cự mình rên nhỏ nhỏ, mở mắt nhìn xung quanh.

Khi thấy huyện Tích quỳ bên cạnh, Ngọc Lan Hương ứa hai hàng lệ mà không nói gì.

Huyện Tích mừng lắm hỏi:

- Em có thấy đỡ hơn chút nào không?

Ngọc Lan Hương gật đầu. Nhưng bỗng Ngọc Lan Hương nói nhỏ:

- Anh Tích! Anh Tích thân mến! Em làm nhọc lòng anh nhiều quá!

Huyện Tích reo lên:

- Em đã nói lại được rồi!

Ngọc Lan Hương nở một nụ cười buồn bã và nói tiếp:

- Em vừa đến hồ nước chẳng may trượt chân té xuống hồ, em sợ quá, may mà anh đến kịp, chớ không thì nguy. Cảm ơn anh nhiều lắm anh Tích ạ!

Huyện Tích nói:

- Em cứ nằm nghỉ. Bác sĩ sẽ săn sóc cho em.

Ngọc Lan Hương nhìn huyện Tích đầy vẻ thân mến. Huyện Tích đứng lên chạy ra báo tin cho bác sĩ biết.

Lúc bấy giờ trong phòng chỉ còn có Bích Ngọc và Ngọc Lan Hương.

Ngọc Lan Hương nhìn theo huyện Tích và nói trong hơi thở:

- Tội nghiệp anh Tích quá. Trời ơi! Tôi làm phiền anh Tích quá.

Ngọc Lan Hương lại nhắm mắt như cố nhớ lại những gì. Đoạn nàng mở mắt ra nhìn Bích Ngọc một cách lạ lùng.

Bích Ngọc thấy mình đang sống giữa một sự bí mật. Người đàn bà này nếu không quan hệ mật thiết với huyện Tích thì tại sao huyện Tích lại lo âu đến thế.

Không giữa Ngọc Lan Hương và huyện Tích nhất định có một mối tình sâu xa.

Bích Ngọc nhìn Ngọc Lan Hương lọt lạt một nhọc dưới ánh đèn dầu leo lét... Con người đau khổ ấy phải chăng là kẻ tình địch với nàng? Con người thất vọng vì tình ấy có đáng cho nàng ganh ghét ghen tị hay không? Nhất định không rồi! Ai lại đi ghen tị với một thiếu phụ chỉ còn là một cái xác mơ huyền ảo nữa.

Thiếu phụ ấy chỉ đáng cho Bích Ngọc thương hại dù rằng trước kia nàng có là vợ trước của huyện Tích đi chăng nữa.

Bích Ngọc đưa tay ra nắm lấy tay Ngọc Lan Hương và bên nghe từ đáy lòng mình tiếng nói thôi thúc nàng:

- Sao không lợi dụng lúc này để hỏi han đôi điều cho biết rõ? Sao cứ nghi ngờ đầu đầu cho đau khổ.

Bích Ngọc đau đớn hỏi:

- Cô yêu huyện Tích lắm phải không cô Ngọc Lan Hương?

Ngọc Lan Hương trả lời:

- Tôi yêu huyện Tích lắm! Yêu hơn cả đời mình mà!

Bích Ngọc lại hỏi:

- Thế huyện Tích có yêu lại cô không?

Ngọc Lan Hương không ngần ngại trả lời:

- Có chứ! Không yêu sao tôi sống đến ngày nay.

Bích Ngọc như tắt thở, nhưng cũng cố hỏi:

- Huyện Tích có phải là chồng cô không?

Ngọc Lan Hương mỉm cười nói:

- Chồng tôi? Chồng tôi đẹp hơn nhiều!

Rồi Ngọc Lan Hương đưa mắt nhìn lên trần nhà như cố nhớ lại hình ảnh xa xăm về người chồng mà cô yêu tha thiết, và cố nhớ lại những ngày hạnh phúc của đời nàng.

Bích Ngọc thấy nét mặt của Ngọc Lan Hương lúc bấy giờ bỗng sáng lên, cặp mắt của Ngọc Lan Hương chớp lia lịa.

Nhưng chỉ trong một thoáng, cái buồn lại xâm chiếm nàng. Ngọc Lan Hương thở dài.

Bích Ngọc xiết chặt bàn tay của Ngọc Lan Hương làm cho nàng quay lại nhìn Bích Ngọc đầy tình cảm, Ngọc Lan Hương nói:

- Cô tử tế quá... Để tôi thôi cho cô nghe một tiếng sáo, tiếng sáo này dành

riêng tặng cô, tiếng sáo này tôi chưa từng thổi bao giờ.
Nói xong, Ngọc Lan Hương đem hết sức tàn lực kiệt cất tiếng hát du dương – tiếng hát ấy lạnh lẽo giữa đêm khuya, ngân dài ra như một tiếng than não ruột, tiếng than khóc kiếp sống của một người đàn bà bị tình phụ...
Tiếng sáo hạ thấp dần và tan trong không gian trong lúc ấy bàn tay của Ngọc Lan Hương cũng lạnh dần trong bàn tay của Bích Ngọc.
Ngọc Lan Hương đã tắt thở...
Thế là rồi một kiếp tài hoa bạc mệnh.
Tiếng hát vừa tắt trên môi Ngọc Lan Hương thì huyện Tích và bác sĩ cũng đã bước vào.
Bác sĩ nói:
- Tôi đã nói với anh, bao giờ Ngọc Lan Hương bị một cảm xúc lớn thì Ngọc Lan Hương sẽ nói lại được và khi nàng nói lại được thì nàng sẽ chết.
Huyện Tích đến quỳ bên Ngọc Lan Hương và đưa tay ra vuốt mắt nàng. Hai hàng lệ trào ra trên mắt chàng.
Bác sĩ nói:
- Thôi anh Tích, như thế là hết một đời đau khổ!
Huyện Tích kéo Bích Ngọc cùng đứng lên và nói:
- Thôi ta hãy giao Ngọc Lan Hương lại cho bà Sáu... Chúng ta đi về thôi em.
Bích Ngọc đứng lên bàn tay vẫn nắm tay chồng.
Huyện Tích đưa tay ra khoát qua lưng Bích Ngọc. Bích Ngọc ngả đầu lên vai chồng trong một cử chỉ âu yếm.
Huyện Tích nói:
- Anh đã làm khổ em nhiều quá...
Bích Ngọc nói:
- Em sẵn lòng tha thứ cho anh.
- Anh sẽ kể cho em nghe tất cả... tất cả và mong em tha thứ. Anh xấu hổ lắm.
Bích Ngọc nói:
- Sự xấu hổ của anh sẽ không đứng nổi trước tình yêu của em.
Huyện Tích đặt vào trán Bích Ngọc một nụ hôn và nói:
- Chúng ta hãy xem hôm nay như ngày cưới của đôi ta Anh sẽ yêu em mãi mãi...
Bích Ngọc thấy hạnh phúc đã đến với nàng. Nàng đưa tay tìm lấy tay của huyện Tích.
Hai người sung sướng bước vào phòng khách.
Lan Chi thấy nét mặt hân hoan của em là hiểu ngay em mình đã chiếm lại tình yêu của huyện Tích.
Âm Mạnh nhìn những cử chỉ thân mật của Bích Ngọc và huyện Tích, hiểu ngay chàng nên đi khỏi Mỹ Trang, sự có mặt của chàng chỉ đem đến cho

chàng sự nhục nhã mà thôi.

Ngày hôm sau, Ấm Mạnh cáo từ huyện Tích và Bích Ngọc để về.

Lúc bấy giờ Lan Chi ngồi xem sách trong vườn, huyện Tích thấy vắng Lan Chi liền hỏi:

- Chị Lan Chi đâu rồi? Anh Mạnh muốn chào chị để về đây.

Bích Ngọc nhìn qua cửa sổ ra vườn và nói:

- Chị ấy ngồi đọc sách ngoài kia. Để em ra mời chị vào.

Ấm Mạnh vội ngăn lại và nói:

- Để tôi ra từ giã cô Lan Chi vậy.

Vừa nói Ấm Mạnh vừa đi ra vườn.

Huyện Tích nhìn theo bạn mỉm cười đầy ý nghĩa, đoạn quay qua bảo vợ:

- Em ở nhà để anh lấy xe đưa anh Mạnh về. Em có cần mua gì không, anh ghé phố mua chợ A mà mai em dẫn chị Lan Chi ra phố mua hàng như lời em hứa hôm chị ấy mới đến đây chứ?

Bích Ngọc sung sướng nói:

- Mai anh lái xe đưa chị Lan Chi và em đi dạo phố, đã lâu em chưa đi phố chung với anh lần nào.

Huyện Tích âu yếm nhìn vợ bảo:

- Mai anh sẽ đưa em đi. Rồi chúng ta đi xem xi-nê nữa.

Bích Ngọc mừng rỡ nói:

- Ừ thì đi xi-nê nữa. Cả năm sáu năm nay chưa đi xem xi-nê bao giờ.

Huyện Tích đợi mãi. Ấm Mạnh vẫn còn ngồi nói chuyện với Lan Chi.

Lan Chi đang mải mê đọc sách dưới bóng một cây nhãn. Ấm Mạnh đứng xa ngắm Lan Chi bỗng chàng buột miệng nói:

- Độ rày sao Lan Chi đẹp quá, và trông giống như Bích Ngọc ngày xưa.

Ấm Mạnh bỗng nhớ lại khi Bích Ngọc còn là một thiếu nữ, giản dị thơ ngây vui vẻ. Ấm Mạnh so sánh Lan Chi và Bích Ngọc rồi chàng nói một mình:

- Lan Chi còn đẹp hơn Bích Ngọc nhiều. Lan Chi có cặp mắt mơ màng quyến rũ. Lòng Ấm Mạnh rộn lên một niềm vui và chàng thấy một tia hy vọng loé lên trong đầu chàng:

- Hay là ta tỏ tình với Lan Chi Lan Chi là gái chưa chồng! Chớ Bích Ngọc ta còn đeo đuổi theo làm gì nữa!

Với ý nghĩ ấy Ấm Mạnh tiến nhẹ nhàng về phía Lan Chi, đưa tay qua vai nàng che trang sách nàng đang đọc.

Cử chỉ thân mật ấy làm Lan Chi không bằng lòng khi nàng quay lại thấy Ấm Mạnh.

Ấm Mạnh làm bộ bông đùa:

- Chà cô mê đọc sách quá đến nỗi tôi đứng cả giờ sau lưng mà cô không hay biết gì cả.

Lan Chi nói một cách lạnh nhạt:

- Thế à? Sao nay anh lại ra đây?

Ấm Mạnh trách móc:

- Cô tệ thật. Tôi sắp ra về, tìm mãi cô để từ già mà không thấy. Tôi nghĩ rằng thế nào cô cũng ra đây đọc sách, tôi chạy ra đây để chào cô và hẹn gặp cô ở Lầu Tỉnh Mộng.

Lan Chi nói:

- Anh sắp về à! Thôi xin chào anh và chúc anh trên đường công danh gặp được nhiều may mắn.

Ấm Mạnh nhìn Lan Chi với vẻ thân mật nói:

- Thế nào? Cô sẵn lòng tiếp tôi ở Lầu Tỉnh Mộng chứ? Bao giờ cô mới về đây?

Lan Chi nói:

- Còn lâu mà.

- Tốt hơn cô nên về sớm. Vợ chồng người ta đang tâm đắc, mình ở đây thêm trở ngại cho tình yêu của họ chứ ích gì.

- Tôi không thấy có gì trở ngại cả.

- Tại cô không yêu và chưa biết yêu nên không để ý. À mà bao giờ cô lập gia đình, cô Lan Chi?

Lan Chi nghe Ấm Mạnh hỏi đột ngột thì nói

- Bao giờ tôi chán cuộc sống lẻ loi, hết thích đọc sách, hết thích đọc sách. Giờ đây tôi còn mê sách và yêu lối sống của đời thiếu nữ.

- Thế đến bao giờ tôi mới... ?

Nói đến đây Ấm Mạnh thấy ngượng vì chàng nhận thấy mình đi nhanh quá. Trong tình trường, hấp tấp là một sự đại dốt.

Ấm Mạnh liền đổi giọng nói:

- Biết bao giờ tôi mới được uống rượu mừng cô Lan Chi nhỉ?

Lan Chi trả lời với vẻ mặt không vui lắm:

- Có lẽ còn lâu lắm.

Ấm Mạnh giờ giọng thuyết khách:

- Sách vở đọc bao giờ mà không được. Có chồng ai cấm cô đọc? Ngày xuân không chờ đợi ai đâu, cô cứ sống với sách vở không khéo già mất.

Lan Chi cười gằn nói:

- Già với ai chứ già với sách thì càng hay. Người nào già vì sách ít ra đầu óc họ cũng đã hấp thụ được bao nhiêu tư tưởng tốt đẹp của các đại văn hào Đông Tây.

Ấm Mạnh cười:

- Sách vở đành là hay nhưng sao hay bằng trường đời? Nhưng thôi anh Tích đang đợi tôi trong nhà. Xin chào cô và hẹn gặp cô lần khác sẽ cùng cô bàn về vấn đề này

Nói xong Ấm Mạnh đưa tay ra toan nắm lấy tay của Lan Chi Lan Chi vội

vàng đứng lên, chắp hai tay lại lễ phép chào:

- Xin chào anh.

Ấm Mạnh phải rút tay về và lễ phép nghiêng mình chào Lan Chi.

- Xin hẹn gặp cô ở Lầu Tỉnh Mộng.

Ấm Mạnh nhìn Lan Chi với cặp mắt khác thường, khiến Lan Chi vội cúi mặt xuống.

Ấm Mạnh đi rồi Lan Chi ngồi nhìn các ngọn cây trong vườn và suy nghĩ mông lung, không đọc sách nữa.

Những lời mà Ấm Mạnh vừa nói rõ ràng là có ý chọc ghẹo hay hẹn hò với nàng...

Lan Chi đã ngoài hai mươi tuổi, lòng nàng chưa hề rung động vì một thanh niên nào.

Trước kia Lan Chi cũng có để ý đến Ấm Mạnh, khi Ấm Mạnh lui tới chơi với Tùng.

Nhưng lúc ấy nhà nàng nghèo mà nàng thấy Mỹ Kim cứ khen Ấm Mạnh và cố gây mỹ cảm với Ấm Mạnh nên nàng không còn nghĩ đến Ấm Mạnh nữa.

Cho đến ngày huyện Tích đến Lầu Tỉnh Mộng. Huyện Tích thật đúng theo mẫu người chồng tương lai mà Lan Chi hằng ao ước. Huyện Tích lại săn sóc Lan Chi, mua sách cho Lan Chi đọc và đối với Lan Chi, huyện Tích tỏ ra kính nể hơn các chị em nàng.

Tuy thế Lan Chi hiểu rằng huyện Tích chỉ kính nể nàng mà không yêu nàng. Huyện Tích chỉ yêu Bích Ngọc.

Lan Chi lại một lần nữa xua đuổi mộng tưởng đẹp đẽ, êm ái đang làm rộn rịp lòng nàng...

Đám cưới của Bích Ngọc đã làm cho Lan Chi giàu, thế mà Lan Chi không hề thay đổi cách sống. Nàng vẫn giản dị, không kiêu căng, phách lối như Mỹ Kim và cũng không hề sưa làm đẹp với ai cả...

Đạo này nhà bà Hoàng đông khách lắm. Nhiều người đến xin hỏi nàng.

Nhưng Lan Chi không nhận lời chỗ nào cả. Bà Hoàng năn nỉ nàng nhận lời làm dâu một bà phủ, làm vợ một cậu tham tá ở sở hỏa xa, nhưng Lan Chi nhất định không chịu.

Cậu Tham Kinh tuy đẹp trai, có địa vị, nhưng trong khi nói chuyện với Kinh, Lan Chi thấy Kinh chỉ là hạng thanh niên chơi bời không có bản ngã gì cả.

Bà Hoàng không nỡ ép Lan Chi.

Ôu nhà cứ bị mẹ nói ra nói vô về việc hôn nhân, Lan Chi thấy khó chịu nên vừa nhận được thư của Bích Ngọc, nàng vội xin về Mỹ Trang ở với em, cốt để nghỉ ngơi và cũng để tránh những vị khách không mời.

Lan Chi không hiểu tại sao thành linh Ấm Mạnh lại quay về với nàng... Mới ngày hôm qua đây, Ấm Mạnh còn nuôi vọng tưởng chia rẽ Bích Ngọc và huyện Tích nhằm chiếm lấy tình yêu của Bích Ngọc kia mà?

Và chính Lan Chi cũng đã khuyên Âm Mạnh không nên phá rối hạnh phúc của gia đình huyện Tích ...

Lan Chi ngồi suy nghĩ, không hay Bích Ngọc đã đến bên nàng.

Bích Ngọc nhìn chị hỏi:

- Chị suy nghĩ gì thế?

Lan Chi giật mình quay lại có ý thẹn thùng.

Bích Ngọc nói:

- Âm Mạnh về rồi.

Lan Chi nói:

- Càng hay.

Bích Ngọc hỏi:

- Khi này anh ta có ra đây từ giã chị không?

Lan Chi cố làm ra vẻ tự nhiên nói:

- Có.

Bích Ngọc ngồi bên chị, ôm chị siết chặt và nói:

- Có lẽ từ rày về sau em không còn khổ nữa chị ạ.

Lan Chi cũng vui mừng nói:

- Được thế thì chị cũng mừng cho em.

Bích Ngọc nhìn chị với ánh mắt cảm ơn:

- Nhờ chị đó. Không có chị khuyên lơn thì có lẽ em đã nghi oan cho chồng em rồi.

- Âm Mạnh hiểu là chàng nghi bậy cho huyện Tích nên mới bỏ ra về đó em ạ. Em không cò buồn nữa phải không? Thế tuần sau chị về với mẹ nhé. Em Bích Diệp sắp đi học rồi. Mẹ Ở nhà một mình buồn lắm.

Bích Ngọc nói:

- Vâng, thì chị về. Nhưng mai anh Tích sẽ đưa chị em ta đi phố mua hàng và anh còn hẹn đưa chị em ta đi xem xi nê nữa.

Lan Chi nói:

- Tốt lắm, mình đi sắm vài cái áo dài em nhé. Chị sẽ nhờ em mua cho mẹ một cái áo nhung. Aø, mà Bích Ngọc nè, Bích Diệp mà đi học thì mẹ sẽ nhớ nó lắm đó. Chị Mỹ Kim ở nhà cũng như không, chẳng ích gì cho mẹ cả. Còn anh Tùng thì sắp qua Pháp lại rồi...

Bích Ngọc buồn rầu nói:

- Anh Tùng lại đi Pháp để xài tiền. Mẹ đâu có hay có sự đường ấy. Chị có còn nhớ trong lúc mẹ đi chạy bán miếng đất trong thành cho anh Tích để tiêu qua mùa mưa lạnh thì nhận được thư của anh Tùng gửi về nói chuyện mở ruộng dư... làm mẹ hoảng hồn muốn chết giấc không? Thế rồi tiền bán đất cũng đổ cả vào cho anh Tùng mà chị em ta có bao giờ than thở gì đâu. Chỉ tội cho mẹ, sống trong cảnh thiếu thốn ngày đêm chỉ mong cho anh Tùng học thành tài. Mấy năm ở bên Pháp anh chỉ lo chơi bời, xài tiền vô lối. Kịp

đen ngày em lấy chồng may mà nhà ta có cái gia tài bí mật chớ không thì ngày nay anh cũng chưa giúp đỡ gì được cho mẹ. Bây giờ thì mẹ không còn lo túng nữa, còn anh Tùng thì đã có tiền riêng, anh qua Pháp chắc chắn để tiêu tiền chớ học hành gì được nữa. Khổ cho mẹ, mẹ muốn cho anh ở nhà, cưới vợ rồi lo làm ăn để cho mẹ có cháu nội ẵm bồng cho vui. Chớ không rồi đây chị em chúng ta đều đi lấy chồng cả, ai hủ hỉ hôm sớm với mẹ. Nói xong, Bích Ngọc nhìn đăm đăm về phía Nam Giao, nơi có ngôi Lầu Tỉnh Mộng, có người mẹ thân yêu của nàng.

Lan Chi nói:

- Lần này anh Tùng bảo với mẹ là anh đi qua thi lấy bằng kỹ sư Sở dĩ anh phải bỏ học mà về vì sợ tờ di chúc không có anh thì chị em chúng ta không hiểu gì. Mẹ có dặn anh lần này đi chừng vài năm rồi về với mẹ. Anh hứa chắc chắn là sẽ về trong năm tới.

Bích Ngọc nói:

- Mong sao anh Tùng biết nghĩ lại để cho mẹ nhờ, chị Lan Chi nhỉ? Aø mà hình như mẹ muốn hỏi cô Tuyết Lan con của ông Thượng Nam cho anh Tùng mà.

- Thì mẹ định như thế đó, nhưng anh Tùng nhất định không chịu. Anh chê cô Tuyết Lan không học, chỉ có sắc đẹp mà thôi. Ông Thượng Nam thì cứ cho mai mối thúc giục mẹ mãi. Còn Tuyết Lan thì cứ đến chơi với Bích Diệp thường ngày. Chị Mỹ Kim ghét Tuyết Lan lắm. Chị bảo Tuyết Lan đẹp và dễ thương nhưng phải cái tánh không được nghiêm nghị.

Bích Ngọc nói:

- Em nghe như Bích Diệp định học xong ban trung học thì vào học trường y phải không chị? Bích Diệp thích làm việc từ thiện, có lẽ làm cái nghề ấy mà giúp được đời, chị nhỉ?

- Bích Diệp định như thế cũng được. Trong các chị em ta, Bích Diệp bị thiệt thòi hơn hết, vừa lớn lên đã gặp cảnh nhà nghèo, việc học phải dang dở. Nay có tiền, Bích Diệp đi học thêm là điều đáng khen lắm. Chị lớn tuổi rồi, nếu không chị cũng đi học thêm, em ạ.

Bích Ngọc lại hỏi:

- Bây lâu nay chị có gặp anh Lê Cần lần nào không? Chẳng hay khi anh nghe chị em mình giàu thành linh, anh ấy sẽ nghĩ gì?

Lan Chi buồn rầu:

- Anh ấy nghĩ gì thì mình không biết, nhưng chắc chắn là anh chàng không đến nỗi tiếc rẻ như Âm Mạnh. Kể ra Lê Cần cũng tốt bụng, chỉ tại gia đình anh ấy đã tạo cho anh ấy một nền giáo dục không được hoàn bị như ý muốn của chúng ta, nên chúng ta không thể chịu đựng được con người ấy. Mà thôi, nhắc làm chi cái câu chuyện cũ ấy, từ ngày chị từ hôn với Lê Cần, anh ta buồn rầu đã xin đổi lên miền thượng du làm bạn với núi rừng rồi.

Bích Ngọc thấy chị buồn liền nói:

- Lúc này nhà mình cũng đã rảnh rang, không còn có việc phiền lo gì nữa, thiết tưởng chị cũng nên đi đây đi đó cho vui, chứ chị ở nhà mãi thì còn ai biết đến chị. Chị ham đọc sách quá, mà theo ý em, đời và sách khác nhau xa lắm. Cứ nhìn vào cảnh em cũng rõ chị ạ. Chị thử nghĩ có quyển sách nào viết về một câu chuyện lạ lùng mà đời em đang phải trải qua không? Có nhà tiểu thuyết nào tưởng tượng ra được một cô Ngọc Lan Hương kỳ lạ không? Có ai ngờ trước được thái độ lạ lùng của huyện Tích chồng em. Một người yêu em như thế mà đột nhiên sau ngày cưới lại hờ hững với em, chị có thể tưởng tượng ra được không? Thế mà đời vẫn có. Còn Âm Mạnh nữa, Âm Mạnh vừa yêu em rồi bỏ em ra đi, rồi khi nghe em giàu sang lại trở về mong chấp nối lại mối duyên thừa nếu em bằng lòng bỏ huyện Tích. Đời là thế, lòng người là thế, chị thấy đó, phải lăn lộn với đời, phải sống thật nhiều với thực tế chị ạ. Còn Ngọc Lan Hương, một cô gái xinh đẹp như một bài thơ, êm ái như bản nhạc du dương, được yêu và yêu tha thiết một thanh niên cùng lứa xứng đôi. Ai mà không tưởng mỗi tình ấy là một bài thơ tuyệt diệu, một bài hát bất hủ, một tiếng đàn tuyệt mỹ. Nhưng mà không, mỗi tình của Ngọc Lan Hương chỉ là một bức tranh bị xóa, một bài hát dang dở, một bài thơ chưa xong, mà kiếp sống của Ngọc Lan Hương chỉ là một chuỗi ngày sầu não, đợi mong, nhưng không biết đợi mong ai và đợi mong cái gì. Để rồi sắc đẹp tàn tạ vùi chôn trong uất hận ngàn thu. Đời là thế, tình là thế, chị Lan Chi ạ. Em thấy chị đọc sách nhiều, em có hơi ngại.

Lan Chi nghe em nói, cũng có vẻ suy nghĩ. Đoạn Lan Chi nói:

- Chị cũng định đi du lịch ít tháng cho vull, nhưng chị không biết đi tới ai bây giờ. Anh Tùng có bảo chị cùng đi với anh qua Pháp chơi và học thêm cách giao thiệp, nói tiếng ngoại quốc cho trôi chảy nhưng chị chưa định ra sao cả.

Bích Ngọc nghe thế liền tán thành:

- Hay là chị đi với anh Tùng qua ở bên ấy năm mười tháng rồi chị về.

Lan Chi nói:

- Ủ, để chị về xin phép xem thử mẹ có cho không. Rủ nhau đi hết mẹ buồn tội nghiệp mà chúng mình cũng bắt đầu rồi.

Bích Ngọc nói:

- Anh Tích đã không còn buồn rầu như trước nữa, và đối với em anh không còn hờ hững, từ rày về sau em có thể về thăm mẹ thường, có lẽ mẹ cũng bớt nhớ chị, anh Tùng và Bích Diệp.

Lan Chi ngồi im, có vẻ lo lắng, sau cùng nói:

- Thôi thì chị cũng đánh bạo đi một chuyến xem. Đồng tiền của ông để lại cho mình, mình cũng nên dùng vào một việc gì có ích cho đời mình chứ cứ khư khư cất kỹ để lo ăn lo mặc thì chẳng hóa ra uống công tru tính của ông

và phụ lòng mong mỏi của ông là muốn cuộc sống nghèo khó rèn luyện cho ta nên người hay sao.

Bích Ngọc vui mừng nói:

- Chị nghĩ thế rất phải. Em mong chị can đảm thực hành ý muốn của chị, chị Lan Chi ạ.

Lầu Tỉnh Mộng

Chương 9 **ĐÔI ĐÔI**

Ấm Mạnh dừng xe trước cửa Lầu Tỉnh Mộng, mắt không khỏi ngạc nhiên về sự thay đổi mau chóng của ngôi nhà này.

Cách đây không lâu, Lầu Tỉnh Mộng còn là một toà nhà sụp đổ, cây cối um tùm gần như hoang vu, mưa sa gió táp phủ phàng, thế mà ngày hôm nay Lầu Tỉnh Mộng đã khoác một cái áo mới, tươi sáng long lanh giữa khu vườn mát mẻ, khoáng đạt.

Ấm Mạnh đi từng bước và ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

Con đường từ ngoài ngõ vào đã trải sạn trắng, hai bên đường hai hàng hoa lan xanh um đơm những hoa đỏ, như nghiêng mình đón chào những bước chân của Ấm Mạnh.

Dọc theo con đường ấy, hai hàng cam trước nay cần cỗi, nay đã nặng trĩu trái. Màu vàng của trái chín xen lẫn với màu xanh của trái non làm vui mắt khách lạ.

Cây cối oằn cả trái, chim muông bay về ca hót líu lo.

Tại Ấm Mạnh được nghe một cuộc hòa nhạc giữa các loài chim, đang líu lo dưới ánh

quang đăng của vòm trời buổi ban mai.

Một hồ sen xanh mướt đập vào mắt Ấm Mạnh. Nhưng màu xanh của lá sen càng rực rỡ thêm lên nhờ mấy con thiên nga trắng bơi trên hồ nước lặn tăn gợn sóng. Chưa phải là mùa hạ nên sen chưa có hoa.

Ấm Mạnh dừng chân lại ngắm con thiên nga bơi lại trên mặt nước, lòng chàng cảm thấy một sự yên bình không sao tả được.

Trước nhà có một cái hồ nước. Giữa hồ nước là một con sông uốn khúc, có cây cầu bắc ngang, có vài chiếc thuyền ngư phủ. Một cái động tiên, trước cửa động là vài ông tiên đang đánh cờ trên một cái bàn đá...

Quanh hòn non bộ. Những cánh bèo Nhật với những lá tròn và xinh nổi bập bênh trên mặt nước.

Thi thoảng những cánh bèo ấy bị lay động vì đàn cá lia thia đồ nổi từ dưới lên đón mồi.

Một cây mận say trái khiến Ấm Mạnh phải trâm trở, rồi giơ tay kéo một cành gần nhất toan bẻ vài trái.

Bỗng có tiếng cười trong suốt làm Ấm Mạnh giục mình quay lại, thì ra là Bích Diệp, tay xách cái giỏ đang đi lững thững dưới một gốc cây, hái những quả chín đỏ. Ấm

Mạnh mừng rỡ nói:

- Cô làm tôi giật mình. Cô đi hái trái cây à?

Bích Diệp hỏi đùa:

- Ngọn gió nào đưa anh lại đây. Ghớm, anh đi thỉnh linh mà đến cũng thỉnh linh, anh thật đáng có biệt danh “con người bí mật”.

Đôi má của Bích Diệp hây hây dưới ánh sáng như hai quả đào chín. Ấm Mạnh nhìn sững sốt, đã thế mà đôi môi của Bích Diệp lại đỏ hồng, tươi cười để lộ hai hàng răng trắng nõn và đều đặn.

Ấm Mạnh luống cuống trước cái đẹp lộng lẫy và kiêu sa của Bích Diệp. Nên ấp úng nói:

- Tôi đi vì có việc phải đi, hôm nay phải đến vì có việc phải đến, cô nhạo tôi làm gì? Thôi cô đừng chế tôi nữa. Bác có ở nhà không cô Cô Lan Chi đã về chưa?

Bích Diệp nói:

- Tôi nào có nhạo anh, có điều hôm nay hân hạnh cho chúng tôi được đón một ông khách quý. Mẹ tôi vẫn ở nhà. Chị Lan Chi tôi cũng vừa từ Mỹ Trang về từ hôm qua Mời anh vào nhà, tôi còn phải hái thêm một ít trái cây nữa, vì nhà sắp có khách.

Nói xong Bích Diệp lại cười đầy ý nghĩa.

Đôi mắt của nàng tươi sáng thơ ngây và yêu đời. Ấm Mạnh chào Bích Diệp rồi đi thẳng vào nhà. Một giàn hoa lý che rợp cái sân lát gạch Bát Tràng.

Ấm Mạnh đi thẳng vào phòng khách. Phòng khách lộng lẫy với bộ sa lông bằng gụ sáng bóng. Bốn lọ xua to tướng bày ở bên góc phòng. Những cái mâm đồng to và dày, bóng lộn đặt trên những cái kệ. Trên mỗi cái mâm to ấy có một bức chân dung của các cô con gái bà Hoàng.

Những bức hoành sơn treo khắp nhà... Các đĩa xua treo đầu vách.

Thật là phòng khách của một “bà Hoàng” có bốn công nương trẻ đẹp, mà ba cô lại chưa có chồng...

Ấm Mạnh đứng nhìn sững sốt bức ảnh của Lan Chi là nổi bật lên với vẻ mặt hiền lành và nghiêm nghị...

Một tiếng động vang lên Ấm Mạnh quay lại thấy ông Đánh, da thịt hồng hào trong cái áo lụa đỏ lễ phép chào chàng:

- Bẩm chào cậu, cậu đến chơi. Xin mời cậu ngồi. Tôi sẽ đi bắm với cụ

Hoàng và các công nương.

Nói xong ông Đánh đi vào trong nhà trong. Một lát sau Mỹ Kim đi ra, trẻ đẹp trong chiếc áo gấm vàng và đôi hài thêu phụng. Hai trái tai nằng lấp lánh đôi hoa tai kim cương và trên cổ một dây kiềng vàng chạm chói ngời.

Mỹ Kim đi từng bước, dáng điệu của một bà chúa giàu sang và cất tiếng lạnh lạnh chào Âm Mạnh.

Âm Mạnh chậm rãi nói:

- Tôi về đã hơn một tuần lễ. Nay xin đến hầu thăm bác, anh Tùng và các công nương.

Âm Mạnh thấy thái độ lạ lùng của Mỹ Kim hơi khó chịu. Mỹ Kim ra tiếp

Âm Mạnh chỉ với mục đích khoe sự giàu sang.

Âm Mạnh không khỏi nhận thấy Mỹ Kim và Lan Chi khác nhau một trời một vực. Mỹ Kim sau khi có tiền đã có cách sống khác hẳn ngày xưa. Trái lại, Lan Chi vẫn giản dị như lúc còn nghèo khó.

Bích Diệp tuy có chung diện chút ít, nhưng không có dáng điệu kiêu kỳ như Mỹ Kim.

Không khí trong phòng khách gần như lạnh nhạt thì may sao Bích Diệp vào, hai tay đang lau trong chiếc khăn lụa.

Bích Diệp tươi cười nói:

- Chị Mỹ Kim à, hôm nay cam chín nhiều quá. Em dành cho chị những quả lớn đây.

Mỹ Kim có vẻ không bằng lòng nói:

- Em không thấy có khách hay sao mà ăn nói bô bô vậy.

Bích Diệp nói:

- Anh Âm Mạnh chớ ai xa lạ. Em vừa gặp anh ấy ngoài vườn, em có hứa đãi anh ấy một bữa trái cây đó chị ạ.

Mỹ Kim nói:

- Ừ, thì tùy em. Nhưng hãy vào nhà thay áo dài và mời Lan Chi ra tiếp anh Mạnh nhé.

Bích Diệp nói:

- Sao phải thay áo dài khác hả chị? Cái áo này còn sạch chán.

Mỹ Kim trợn em, Bích Diệp thấy thế vội vã đi vào nhà, vừa đi vừa cười thầm cho cái lối kiêu cách của chị.

Bích Diệp đi ngay vào phòng của Lan Chi, thấy chị đang chải tóc, Bích Diệp cúi rạp xuống và nói:

- Thưa Lan Chi quận chúa, Mỹ Kim quận chúa sai em vào mời quận chúa ra có khách vì ông Âm Mạnh đến thăm.

Lan Chi vội bật cười hỏi:

- Em học ai được cái lối nói năng kiêu cách ấy?

Bích Diệp lấy tay chỉ ra phòng khách và làm bộ tịch buồn cười hết sức.

Lan Chi hỏi:

- Ấm Mạnh mới đến? Chị Mỹ Kim đang tiếp à?

Bích Diệp nói:

- Chị à! Mặc cho tử tế, nếu không chị Mỹ Kim rầy đạ Chị xem cái áo em thế này mà chị Mỹ Kim bảo em phải thay áo khác đó.

Lan Chi nói:

- Chị Mỹ Kim quên cái ngày mà Ấm Mạnh và huyện Tích đến đây, chị em ta đang sống trong cảnh thiếu thốn hay sao chứ?

Bích Diệp nói:

- Chị Mỹ Kim nhớ lắm chứ. Vì chị nhớ nên mới chung diện như đi dự đám cưới để ra tiếp Ấm Mạnh. Chị muốn cho Ấm Mạnh thấy rằng ngày nay chúng ta đã khác.

Lan Chi nói:

- Chả cần khoe, người ta cũng thấy mình giàu. Còn ngày xưa, mình cố che đậy cái nghèo, mà cũng không qua mắt thiên hạ được.

Vừa nói Lan Chi vừa khoác chiếc áo dài mới vào và nói tiếp:

- Chị Mỹ Kim muốn thế thì chị em ta cũng phải làm vừa lòng chị một tí.

Bích Diệp cũng thay áo dài khác. Hai chị em đi ra phòng khách, không đeo nữ trang rườm rà như Mỹ Kim.

Ấm Mạnh thấy Lan Chi vội đứng lên chào:

- Chào cô Lan Chi, cô ở Mỹ Trang về đây được mấy hôm rồi?

Lan Chi nói: Mới hai hôm nay.

Lan Chi ngồi xuống ghế thì Mỹ Kim đã đứng lên và nói:

- Em tiếp anh Mạnh giùm chị nhé, chị còn phải vào thăm cô và cùng cô đi bái lăng tẩm em ạ.

Mỹ Kim chào Ấm Mạnh:

- Xin anh miễn lỗi cho vậy.

Ấm Mạnh vui mừng lắm, vì chàng không nhịn được thái độ kiêu hãnh của Mỹ Kim, vả lại Ấm Mạnh muốn nói chuyện với Lan Chi mà thôi.

Bích Diệp ngồi nói cời nói chuyện một lát, liền đứng lên nói với Lan Chi:

- Chị để em vào nhà trong dọn trái cây mời anh Ấm Mạnh.

Lan Chi nói:

- Em bảo chúng nó làm cũng được. Em ngồi đây nói chuyện cho vull.

Mặc dù Lan Chi bảo thế, Bích Diệp vẫn đứng lên và đi vào nhà trong, để Lan Chi ngồi một mình với Ấm Mạnh.

Ấm Mạnh liền khoe với Lan Chi rằng chàng sắp đi làm tại Phủ Thừa và có lẽ rồi đây chàng cũng được bổ làm tri huyện ở một tỉnh miền trong.

Ấm Mạnh nói:

- Chuyện này tôi nhất định tu tỉnh làm ăn, để lập gia đình, cô Lan Chi ạ. Đi mãi rồi không ra gì. Hòn đá lăm mãi còn không dính rêu nữa là con người.

Nay đây mai đó, sự nghiệp làm sao bền vững được. Tôi muốn lập chí, gây một sự nghiệp, nhưng muốn thành công, tôi cần phải có một người hiểu biết để an ủi và khuyến khích tôi. Người làm được cái sứ mạng gần như thiêng liêng ấy phải là một người đàn bà, một người đàn bà có học và có đức. Từ trước tới nay tôi không làm được việc gì nên thân cả là tại ở tôi một phần, nhưng cũng tại chưa gặp được người tri kỷ. Cô là em anh Tùng, mà anh Tùng là bạn thân của tôi, tôi không có gì giấu giếm, vì chắc cô cũng đã nghe anh Tùng nói qua về tính tình của tôi rồi. Trước kia tôi phá gần hết sự nghiệp của nhà tôi, để chơi bời phóng túng là vì trong tuổi thanh niên tôi đã gặp một sự thất vọng cô ạ. Người yêu tôi đã phụ tôi, tôi buồn, tôi chán tất cả...

Lan Chi ngồi nghe không nói gì.

Ấm Mạnh nói tiếp:

- Cô có tin lời tôi không. Khi tôi được hai mươi tuổi, tôi có quen với cô Ngọc, con của một thương gia ở Gia Hội. Cô Ngọc học ở trường sư phạm, cô Ngọc cũng có cảm tình với tôi và thường đến chơi với các em gái tôi. Thấy cô Ngọc là người nết na, mẹ tôi đi hỏi cô Ngọc cho tôi. Cha mẹ cô Ngọc nhân lời và lễ hỏi đã cử hành, chỉ đợi cô Ngọc ra trường là cưới. Từ khi làm lễ hỏi xong, tôi và cô Ngọc thường đi chơi với nhau và tỏ nỗi lòng cho nhau. Thế nhưng rồi cuộc hôn nhân của tôi và Ngọc không tành mới buồn cười. Số là cô Ngọc có một người anh con người cô, học ở trường thuốc Hà Nội. Nhân dịp nghỉ hè, người anh mới vào Huế chơi, ở tại nhà cô Ngọc. Anh sinh viên trường thuốc này tên là Định, đẹp trai và lanh lợi. Định và Ngọc là anh em cô cậu ruột, nên họ được tự do trò chuyện ở nhà và cha mẹ Ngọc cũng không đề phòng gì cả. Nhưng đến khi mẹ tôi đến xin nhà gái định ngày cưới thì Ngọc nhất định không chịu ưng tôi nữa. Bà mẹ Ngọc năn nỉ trả lễ hỏi lại cho mẹ tôi. Tôi tìm Ngọc để hỏi vì lẽ gì mà nàng không giữ lời thì Ngọc kiếm chuyện tránh tôi. Tôi viết năm ba bức thư Ngọc cũng không thèm trả lời. Tôi chán quá, cố ý dò xét thì mới hay Ngọc đã trao tình yêu của nàng cho người anh, con bà cô, sinh viên trường thuốc mà tôi đã nói đó. Nghe đâu hai bên cha mẹ nhất định không cho hai người yêu nhau, vì theo lễ giáo Việt Nam, anh em cô cậu không bao giờ được phép kết hôn như ở các nước khác. Ngọc hai ba lần muốn tự tử, còn Định thì nhất định đòi cưới cho được Ngọc. Thế rồi cặp thanh niên ấy thoát ly khỏi gia đình để được tự do sống theo tiếng gọi của con tim. Từ khi cô Ngọc phụ tình, tôi sinh ra buồn chán và tôi nghe lời theo các bạn, chơi bời hư hỏng. Để trả thù cô Ngọc, tôi đã phụ rất nhiều cô gái khác. Nhưng rồi một việc xảy ra tình cờ đã làm tôi tỉnh ngộ, và không còn ý nghĩ trả thù các thiếu nữ nữa. Tôi bỏ rơi cả chục thiếu nữ ngây thơ khờ dại đã yêu tôi. Họ thất vọng, đau khổ, có những người qua một thời gian lại đi lấy chồng, có người ở vậy mà không

tiếp lập lại cuộc đời. Tôi đã nhẫn tâm, đã lừa gạt họ một cách hèn mạt, chỉ vì họ là đàn bà, là người cùng phái với Ngọc, con người đã phụ bạc tôi. Trong các thiếu nữ tôi quen biết có một thiếu nữ rất đẹp nhưng nghèo. Tôi hẹn ngọc thề vàng với cô, hứa thề nào cũng cưới cô ta làm vợ. Thế là một hôm vì quá tin tôi và yêu tôi, cô đã để tôi dẫn cô đi chơi. Tôi định bẻ hoa để rồi cũng lại bỏ cô như bỏ những cô gái khác. Trước ý muốn của tôi, cô ta tỏ ra cương quyết và nhất định cho tôi một bài học, cô bảo: “Tôi không phải hạng gái hư hèn, anh đừng lợi dụng tình tôi để làm việc hại danh giá của tôi. Anh thật tình yêu tôi thì anh cứ về thưa lại với người trên đến xin cha mẹ tôi làm lễ cưới. Tôi yêu anh, nhưng nếu anh không biết tôn trọng danh dự và nhân phẩm của tôi thì thà tôi đau khổ quên anh, chớ không bao giờ để anh làm một việc hại đến đời tôi như thế.” Nói xong, cô gái ấy xô tôi ra và bỏ về. Tôi chạy theo năn nỉ cô ở lại cùng tôi đi dạo chơi, tôi hứa không bao giờ chạm đến người của cô nhưng cô nhất định ra về. Tôi sanh lòng kính nể cô từ đây và quyết tâm cưới cô làm vợ. Nhờ cái cử chỉ đoan trang của một thiếu nữ tôi bỗng thay đổi cái ý muốn trả thù trước kia. Tôi nhận thấy rằng, trong đời không phải ai cũng như cô Ngọc, mà trong đời còn có hạnh người biết liêm sỉ và trọng nhân cách của mình. Tôi thưa với mẹ tôi đi nói thiếu nữ trên cho tôi thì mẹ tôi nhất định không bằng lòng vì nhà cô ta quá nghèo, cô ta phải buôn bán nuôi cả gia đình gồm có năm em nhỏ. Vì vâng theo lời mẹ mà tôi đành mang tiếng làm người phụ bạc. Tôi nói sao cô ấy cũng không tin, mà chỉ nuôi ý nghĩ là tôi là một chàng sở Khanh vì không bẻ được hoa nên đem lòng ruồng bỏ nàng. Tôi thất vọng đến hơn một năm... cho đến ngày tôi và huyện Tích gặp lại Bích Ngọc.

Ấm Mạnh ngừng một chút và hỏi Lan Chi:

- Tôi kể lẽ thế này có nhầm tai cô không?

Lan Chi nói:

- Anh cứ kể cho tôi nghe, không sao đâu. Nhưng anh ráng thành thật nhé.

Ấm Mạnh nói:

- Tôi không nói dối một tí nào. Tôi mà có nói dối xin trời làm chứng.

Chuyện của tôi có thể viết thành một quyển tiểu thuyết chứ phải ít đâu!

Lan Chi nói:

- Anh không sợ tôi dùng làm tài liệu để viết tiểu thuyết sao?

Ấm Mạnh cười vui vẻ nói:

- Được thế càng hay chớ có sao đâu! Tôi rất lấy làm hân hạnh được ngồi bút của Lan Chi nữ sĩ vẽ vời tô điểm.

Lan Chi cũng cười:

- Tôi nói đùa cho vui chớ sự thật thì tôi chỉ có tài đọc tiểu thuyết chớ không có tài viết tiểu thuyết đâu.

Ấm Mạnh sửa lại:

- Cô nên nói thế này thì đúng hơn: Tôi chưa có tài viết tiểu thuyết nhưng rồi đây tôi sẽ có tài ấy.

Lan Chi nói:

- Được như lời anh chúc thì còn gì sung sướng bằng. Nhưng mà hình như anh chưa kể hết câu chuyện tình ái của anh cơ mà.

Ấm Mạnh nói:

- Đến đoạn này thì không cần kể cô cũng đã biết rồi. Có vài chỗ cô không hiểu rõ lòng tôi. Không phải tôi mới gặp Bích Ngọc lần đầu tiên tại nhà huyện Tích, mà tôi đã gặp Bích Ngọc và các cô tại Lầu Tỉnh Mộng khi tôi có dịp đến chơi với anh Tùng. Lúc tôi gặp các cô là lúc tôi bị cô Ngọc phụ tình, đang nuôi trong óc cái chí trả thù các cô thiếu nữ, nên tôi không để ý đến các cô, mặc dù các cô là những thiếu nữ có tài sắc. Các cô là em ruột của anh Tùng, mà anh Tùng là bạn thân của tôi thì các cô có khác nào em gái của tôi, lẽ nào tôi lại đi thù oán các cô như các thiếu nữ khác, nên tôi không để ý đến các cô. Tuy vậy, cô và cô Bích Ngọc là hai người mà tôi kính mến nhất.

Bằng đi một thời gian tôi không gặp các cô, cho đến hôm tôi gặp lại Bích Ngọc trên toa xe lửa, nhưng khi thấy tôi bước lên xe không hiểu sao Bích Ngọc lại bỏ xuống đi bộ. Xe vừa lăn bánh, tôi nhìn lại không thấy Bích Ngọc đâu cả, tôi kinh ngạc không hiểu Bích Ngọc đã qua toa xe nào rồi. Tôi vội vàng đi khắp các toa xe, mà cô cũng biết xe lửa đông người, mình đi như vậy chỉ rước vào mình những lời chửi rủa của hành khách. Thì ra Bích Ngọc thừa dịp người lên kẻ xuống rộn rịp đã ra khỏi xe lúc nào tôi không hay. Tôi còn nhớ rõ hôm ấy Bích Ngọc bận chiếc áo vân cũ và có xách theo chiếc túi lá. Hai ống quần của Bích Ngọc vì đi mưa nên dính đầy bùn đất. Hôm ấy tôi xuống đến Mỹ Trang thì mới có năm giờ. Chúng tôi rủ nhau đi dạo mát trong làng, vì huyện Tích ở xa mới về, muốn đi chào vài người quen biết.

Đến chín giờ tối chúng tôi mới về nhà thì thấy Bích Ngọc ngủ ở đó. Tôi hết sức kinh ngạc, không khỏi lấy làm lạ tại sao Bích Ngọc lại đến nhà huyện Tích. Tôi nghĩ là Bích Ngọc có quen với huyện Tích. Nhưng trước thái độ kinh ngạc của huyện Tích, tôi hiểu là huyện Tích không quen biết gì với Bích Ngọc cả. Tôi mới nói lai lịch của Bích Ngọc cho huyện Tích nghe và anh ta có nói với tôi câu này: “Ông nội tôi là bạn thân với ông nội của Bích Ngọc. Đức ông là người tốt lắm, vì thế giàu có vô cùng mà cụ nhất định không để của lại cho con cháu. Cụ cúng tất vào công việc từ thiện.” Vì câu nói này mà tôi nghi huyện Tích biết rõ về tờ di chúc của đức ông đó cô Lan Chi à! Cô Bích Ngọc ngủ một giấc, khi tỉnh dậy thấy huyện Tích, cô có ý thẹn thùng. Nhưng huyện Tích tiếp đón cô Bích Ngọc niềm nở và khi biết cô Bích Ngọc về Thanh Thủy bán ruộng, nhưng lạc qua Mỹ Trang, huyện Tích mời Bích Ngọc ở lại Mỹ Trang một đêm. Rồi huyện Tích chịu mua đám đất trong thành, và có dịp làm quen với Bích Ngọc nhưng tốt không ngờ huyện

Tích lại đem lòng yêu Bích Ngọc. Vì huyện Tích là bạn thân của tôi và nhiều lần anh ấy nói với tôi rằng đời anh không còn yêu ai được nữa, anh đã làm khổ một người và lương tâm đang cắn rứt anh.

Nói đến đây Âm Mạnh ngừng một lát, lấy thuốc ra châm hút và nói:

- Cô cho phép tôi hút thuốc? Khói thuốc có làm cô khó chịu không?

Lan Chi mới nhớ ra vì ham nghe Âm Mạnh kể nên quên mời chàng hút thuốc:

- Xin anh cứ hút, chết nổi, anh kể chuyện hay quá, tôi quên mời anh hút thuốc. Anh kể chuyện hay quá.

Âm Mạnh sung sướng nói:

- Nếu được như lời cô nói thì may mắn cho tôi biết chừng nào.

Âm Mạnh hít những hơi thuốc dài, phả khói lên trần nhà và cặp mắt đắm đắm nhìn các làn khói thuốc tan ra trong căn phòng tĩnh mịch.

- Bích Diệp ở trong đi ra, theo sau là một người đầy tớ gái bưng cái khay gỗ cân xà cừ có hai đĩa cam, mận đào và đu đủ chín đỏ.

Âm Mạnh reo lên:

- Cô Bích Diệp tử tế quá.

Vừa nói Âm Mạnh vừa nhìn vào đôi mắt thơ ngây của Bích Diệp, cố ý nhắc lại câu nói mà Bích Diệp đã nói với chàng ngoài vườn.

- Bích Diệp không chịu thua nó.

- Lúc nãy tôi gặp anh ngoài vườn, tôi bảo anh là người khách lạ là tôi có ý trách anh sao đã lâu không đến đây đó anh hiểu ra chưa?

Âm Mạnh nói:

- Tôi làm sao hiểu được cái ý sâu sắc của cô.

Nói xong Âm Mạnh cười.

Bích Diệp cũng cười nói:

- Tôi sâu sắc hay anh sâu sắc?

- Nhưng mà thôi tranh luận làm gì. Xin mời anh dùng ít trái cây của vườn nhà.

Quay lại Lan Chi, Bích Diệp nói:

- Chị cũng dùng cho vui và ráng cầm khách, em vào nhà đọc truyện cho mẹ nghe.

Nói xong Bích Diệp đi ra. Âm Mạnh và Lan Chi không ai có ý nài ép Bích Diệp ở lại cả, vì Âm Mạnh không muốn có người thứ ba nghe câu chuyện của chàng, còn Lan Chi không muốn cho em nghe câu chuyện kể lể lồi thối của Âm Mạnh.

Tính Bích Diệp từ ngày ra khỏi cảnh nghèo khó không hề thay đổi, nhưng Bích Diệp vui vẻ và tự nhiên hơn trước nhiều.

Vì thế Bích Diệp ăn nói bất thiệp và vui tính lắm.

Bích Diệp đi rồi, Âm Mạnh toan nói tiếp thì Lan Chi nói:

- Anh hãy dùng trái cây đã. Nãy giờ anh nói nhiều chắc là khô cả cổ rồi.

Vừa nói Lan Chi vừa đưa mời Âm Mạnh một miếng cam.

Khi hai người ăn xong đĩa trái cây, Âm Mạnh nói:

- Huyện Tích đã bảo với tôi và tất cả bạn bè như thế nên tôi đâu có ngờ huyện Tích yêu Bích Ngọc hay nói đúng hơn để ý đến Bích Ngọc ngay trong đêm Bích Ngọc nghỉ tại Mỹ Trang. Huyện Tích không bao giờ thích gần gũi đàn bà con gái. Các bạn rủ huyện Tích đi chơi, huyện Tích luôn luôn kiếm cách từ chối. Thấy thế ai không tin là huyện Tích nói thật. Hôm huyện Tích đến đây để thưa cùng bác về chuyện mua bán đất, Bích Ngọc đi vắng, huyện Tích cũng không tỏ ý gì mong đợi Bích Ngọc cả. Trái lại huyện Tích tỏ vẻ săn sóc Mỹ Kim và khen cô có đôi mắt xinh. Huyện Tích rất ham mê đọc sách nên thích cô lắm. Anh ta bảo rằng tính cô giống tính của anh ta và vì thế mà anh ta hứa tặng sách cho cô ngay cái hôm gặp gỡ cô lần đầu.

Lan Chi nghe Âm Mạnh nói có ý e thẹn, hai má ửng hồng, nhưng rồi Lan Chi chậm rãi nói:

- Vâng, sau này mỗi lần đến thăm chúng tôi, huyện Tích thường mua sách tặng tôi. Huyện Tích cũng không có ý gì để ý đến Bích Ngọc cả. Huyện Tích thế mà sâu sắc đấy. Nào mua cam cho chị Mỹ Kim, vì chị Mỹ Kim thích cam, mua thuốc thơm cho Bích Diệp, mua sách cho tôi, nhưng chỉ mua chỉ đàn cho Bích Ngọc. Yếu huyện Tích bảo rằng Bích Ngọc là một người nội trợ giỏi.

Âm Mạnh hỏi:

- Thế à? Huyện Tích có mua đồ biếu các cô à? Để tôi kể nốt vì sắp hết giờ rồi. Câu chuyện mua đất đã xong, chỉ còn làm giấy tờ. Huyện Tích và tôi ở lại dùng cơm tối ở nhà cô và gặp Bích Ngọc về. Tối lại, lúc huyện Tích ký giấy trong nhà, các cô ra vườn. Cô và Bích Diệp lại bỏ vào nhà bếp, bảo là bận dọn dẹp chén bát. Chỉ còn có một mình tôi và Bích Ngọc ở ngoài vườn... Tôi...

Nói đến đây Âm Mạnh ngập ngừng một tí rồi nói tiếp:

- Không hiểu tại sao từ hôm gặp lại Bích Ngọc ở Mỹ Trang tôi đã đem lòng yêu quý Bích Ngọc. Nhất là tôi được biết Bích Ngọc hết sức yêu quý anh Tùng, một người anh đã tiêu xài hết tiền bạc của bác gái và để các cô trong cảnh thiếu thốn.

- Tôi nhìn gia đình cô rồi ngẫm nghĩ lại gia đình tôi, tôi thấy tôi vô phúc hơn anh Tùng nhiều lắm. Các chị em tôi không bao giờ yêu tôi như các cô đã yêu quý anh Tùng. Vì thế tôi nể Bích Ngọc và rồi đem lòng yêu Bích Ngọc. Tôi thấy Bích Ngọc chịu thiệt chịu khổ mà tôi thương hại. Bích Ngọc thật đúng là một người đàn bà Việt Nam dịu dàng, đảm đang. Tối hôm ngồi ngoài vườn, tôi cầm tay Bích Ngọc, tỏ tình với nàng và hôn đại vào mái tóc của nàng. Bích Ngọc đứng lên và bỏ chạy vào nhà trong. Rồi tôi ra về với

huyện Tích lòng còn mang biết bao ý đẹp nhưng rồi tôi đi luôn không trở lại, tôi đã đi Pháp. Tôi yêu Bích Ngọc, nhưng cảnh gia đình của bác đang nghèo túng, tôi sợ nếu cưới Bích Ngọc thì phải gánh vác cả gánh nặng của gia đình Bích Ngọc, tôi không đủ sức nên liền bỏ đi Pháp. Phải chi cha mẹ tôi chịu bán đám đất còn lại để lấy tiền lo đám cưới thì tôi cũng mạnh dạn một tí, đảng này, hai chị em của tôi nhất định không chịu ký vào giấy bán, bảo tôi đã xài hết gia tài của mẹ tôi rồi, chỉ còn đám ruộng ấy để mẹ tôi lấy hoa lợi sống nốt những ngày cuối của đời người. Tôi cũng tưởng tôi đi vài năm sẽ trở về tính chuyện hôn nhân với Bích Ngọc. Tôi tin chắc rằng ngoài tôi ra không ai còn để ý đến Bích Ngọc vì tại Lầu Tỉnh Mộng có thanh niên nào để chân đến đâu? Tôi không nghĩ ằng huyện Tích đã để ý đến Bích Ngọc và tôi không hay biết gì về sự có tờ di chúc. Nhưng ở Pháp tôi nhận được tin huyện Tích đi hỏi Bích Ngọc và sắp làm lễ cưới. Tôi gần như điên cuồng, tôi định trở về ngay nhưng lại không về. Rồi huyện Tích cưới Bích Ngọc, rồi có tờ di chúc bí mật làm cho gia đình bác trở nên giàu có. Không nói cô cũng hiểu rõ sự thất vọng của tôi lên đến cực độ nào. Không phải tôi thấy Bích Ngọc giàu mà tôi thất vọng. Tôi thất vọng vì mất người yêu một cách không nghĩa lý gì cả. Tôi cố tìm cách để an ủi mình và nuyện sẽ sống xa Bích Ngọc suốt đời, nuôi trong lòng một mối tình tốt đẹp mà tuyệt vọng, ở xa nhớ đến người mình yêu và cầu chúc cho người mình yêu gặp được nhiều hạnh phúc trong cuộc tình duyên. Nhưng không hiểu tại sao tôi không thể nào an ủi lòng tôi được, và một việc cứ ám ảnh tôi mãi là tờ di chúc của gia đình Bích Ngọc. Tôi nghĩ rằng huyện Tích biết tờ di chúc bí mật vì thế huyện Tích mới cưới Bích Ngọc. Cái ý nghĩ này đã làm tôi mạnh dạn trở về nước và tìm cách dò xét những hành động của huyện Tích. Tôi được biết huyện Tích bị lỡ lỡ sắp khánh tận. Tôi được nghe người ta nói về cuộc tình duyên của huyện Tích với một thiếu nữ con nhà tử tế. Lòng vẫn còn yêu Bích Ngọc, tôi tìm đến nàng để nói tất cả và cố làm cho Bích Ngọc để phòng huyện Tích có thể trở tráo, làm khổ Bích Ngọc. Nhưng Bích Ngọc nhứt định không nghe lời tôi và đã lạnh lùng không còn chút cảm tình nào đối với tôi nữa, thì tôi còn nghĩ đến mối tình tuyệt vọng này gì nữa. Tuy vậy trong đầu óc tôi hình ảnh một người vợ hiền có sắc đẹp như Bích Ngọc, có những tánh nết cao thượng như Bích Ngọc vẫn ngày đêm ám ảnh tôi. Sau những năm lang thang, ngày nay tôi đã chán sống cảnh vô định ấy rồi. Tôi muốn lập gia đình, muốn tìm một người tri kỷ hiểu biết tôi để cùng xây dựng hạnh phúc.

Nói đến đây, Âm Mạnh im lặng, chàng đốt thuốc hút và phả khói khắp gian phòng, cặp mắt Âm Mạnh không rời khỏi bức ảnh của Lan Chi để trên cái mâm đồng cạnh chỗ chàng ngồi.

Âm Mạnh nhìn sững vào bức ảnh một lúc, rồi nhìn Lan Chi với ánh mắt vừa thất vọng vừa van lơn.

Lan Chi không muốn nhìn cặp mắt ấy, Lan Chi cũng không muốn cho không khí im lặng đè nén tâm hồn nàng, nên liền hỏi:

- Bao giờ anh đi làm lại?

Ấm Mạnh như vừa tỉnh mộng đáp:

- Ngày mai tôi phải đi làm rồi cô à. Từ nay mỗi chúa nhật cô cho phép tôi đến thăm cô nhé. Tôi rất thích nói chuyện với cô, vì cô có thể an ủi tôi được. Cô cho phép tôi xem cô như một người bạn vậy.

Lan Chi nói:

- Tôi không tin là tôi có thể an ủi anh vì tôi thấy sao tâm hồn rối loạn quá! Trong người anh lại có nhiều sự mâu thuẫn nữa.

Ấm Mạnh thở dài nói:

- Cô xét đoán tôi như thế thì tôi chết mất còn gì? Người tôi cũng giản dị lắm chứ? Tâm hồn tôi cũng yên tĩnh mặc dầu tôi đã trải qua bao nhiêu thất vọng. Tôi có thể nói với cô rằng tôi mới bắt đầu yêu từ hôm tôi từ giã Mỹ Trang nghĩa là tim tôi vừa sống lại trong một tuần lễ mà thôi. Những mối tình khác tôi đã khai tử và nó đã bị chôn chặt trong nghĩa địa của lòng tôi rồi. Tôi đã sống lại, tim tôi đã bắt đầu đập lại những nhịp đập êm đềm, chúa chan hy vọng. Lần này tôi có thể nói với cô là tôi yêu tha thiết, tôi yêu điên cuồng, tôi có thể chết được vì yêu. Từ trước tới nay tôi chưa từng yêu như thế bao giờ

Ấm Mạnh nói như một gã say, không còn nghĩ là mình đang ngồi nói chuyện với một thiếu nữ, mà chỉ nghĩ là để trút một khối nặng đang đè nén tâm hồn chàng mà thôi.

Lan Chi ngồi nghe, trong lòng không khỏi lấy làm lạ sao hôm nay Ấm Mạnh lại có cái giọng tha thiết và hùng hồn đến thế.

Ấm Mạnh toan nói nữa thì Lan Chi nhìn lên đồng hồ tỏ ý cho Ấm Mạnh là chàng ngồi đã lâu.

Ấm Mạnh hiểu ý của Lan Chi đứng lên cáo từ Lan Chi và nói:

- Tôi đã làm mất thì giờ của cô nhiều quá. Thôi xin về và xin phép cô chúa nhật sau sẽ lại được đến thăm cô.

Lan Chi vội đứng lên tiễn Ấm Mạnh ra cửa...

Lan Chi và Ấm Mạnh đi trên con đường trải sạn. Đi được một đoạn Ấm Mạnh dừng lại nói:

- Thôi xin mời cô trở vào và tôi xin thành thật cảm ơn cô đã chịu khó nghe những lời kẻ lể không đầu của tôi.

Lan Chi trở vào nhà, đi chậm từng bước trong vườn, đầu óc nghiền ngẫm lại những lời của Ấm Mạnh đã nói với nàng.

Lan Chi nghĩ thầm:

- Tại sao hôm nay Ấm Mạnh lại đem cả tâm sự của chàng mà kể lể với tã Kẻ lể như thế hẳn chàng phải có dụng ý gì chứ? Nhưng Ấm Mạnh đã làm, ta

nào có khờ dại để cho chàng có thể lay chuyển. Ta chưa yêu, nhưng khi yêu ta không thể nào yêu một người như Ấm Mạnh. Trước kia, ta cũng có nhiều cảm tình với Ấm Mạnh, nhưng cảm tình ấy đã chết hẳn khi ta biết Ấm Mạnh không để ý đến ta, mà để ý đến Bích Ngọc. Ấm Mạnh để ý đến Bích Ngọc rồi lại không chịu cưới Bích Ngọc vì sợ cái gánh gia đình nghèo khó của nàng. Ấm Mạnh đã tránh Bích Ngọc chỉ vì Bích Ngọc nghèo thì tình yêu của Ấm Mạnh đối với Bích Ngọc đâu phải là chân thật sâu sắc như lời Ấm Mạnh nói. Trong việc này, thật ra Ấm Mạnh chỉ tiếc rẻ số của hồi môn của Bích Ngọc thôi. Một người dám mặt dạn mày dày, khi nghe Bích Ngọc giàu có trở về tìm cách phá hoại hạnh phúc gia đình của bạn, toan cướp lại người yêu cũ để cướp luôn cái gia tài của người mình yêu, con người như thế ấy phải chăng là người tốt?

Lan Chi nghĩ đến đó thì lắc đầu nói:

- Không tốt chút nào cả. Hèn lắm, không đáng cho ta nghĩ đến đâu. Nhưng ta cũng ráng đợi xem thử anh chàng định giở trò gì với ta cho biết.

Nói đến đây, Lan Chi cười vẻ đắc chí:

- Kìa em Lan Chi có việc gì vui mà cười một mình vậy?

Lan Chi giựt mình quay lại thì Tùng đã đến sau lưng nàng. Lan Chi nói:

- Em nghĩ chuyện đời đó anh ạ! A, mà anh đi đâu về đó? Có Ấm Mạnh đến đây tìm anh, không có anh ở nhà nên em phải tiếp thay anh. Anh có gặp Ấm Mạnh không? Anh ta vừa mới ra đó.

Tùng nói:

- Anh không gặp vì có lẽ Ấm Mạnh đi đường khác, anh ở bên phố về em ạ.

Nói đến đây Tùng nhìn Lan Chi cười và nói:

- Ấm Mạnh đến tìm anh hay tìm em?

Lan Chi không có vẻ gì then thùng trả lời một cách tự nhiên:

- Tìm em ích gì? Hạng người như Ấm Mạnh chỉ là hạng người đi bắt bóng, chờ đời nào bắt được mới.

Tùng bảo chữa cho bạn:

- Em không nên phán đoán Ấm Mạnh như thế, Lan Chi ạ! Kể ra Ấm Mạnh cũng là một thanh niên có nhiều đức tính tốt. Ấm Mạnh đã nói gì với em?

Lan Chi nói:

- Ấm Mạnh kể cho em nghe câu chuyện tâm tình của anh ta và bảo rằng đời anh ta cần một người tri kỷ hiểu biết anh ta để gây lại cho anh ta một cuộc đời sáng lạn.

- Rồi em trả lời thế nào?

- Em việc gì mà phải trả lời. Vì anh ấy hy vọng gặp người tri kỷ. Người tri kỷ ấy anh ta cũng không bảo với em là ai, vả lại anh ta có hỏi ý kiến gì của em đâu mà anh bảo em trả lời.

Tùng cười đầy ý nghĩa:

- Nhưng rồi đây anh ta sẽ hỏi ý kiến em cho mà coi.

Lan Chi nói:

- Khi nào anh ta hỏi, lúc ấy em sẽ trả lời.

Tùng nói:

- Lan Chi nè, anh có việc này bàn với em, không biết em có muốn nghe không?

- Anh cứ nói, em nghe thử? Nghe anh nói là một việc, còn nghe lời anh lại là một việc khác, anh nên nhớ thế, anh cứ nói đi. hay là anh em ta đến cái ghế kia ngồi nghỉ nói chuyện.

Tùng nhìn chiếc ghế Lan Chi chỉ và nói:

- Chúng ta vào nhà nói chuyện, nắng nhiều ngồi ngoài nhà nhức đầu.

Hai anh em vừa đi vào nhà vừa nói chuyện.

Tùng nói:

- Ấm Mạnh đã xin bổ làm tri huyện và có lẽ nhờ thế lực, nay mai sẽ có giấy kêu đi đó em à. Ấm Mạnh đã tu chí lại, muốn lập gia đình, tu bổ công danh sự nghiệp. Ấm Mạnh có tỏ ý với anh là sẽ xin mẹ hỏi em làm vợ. Yù em ra sao thì anh không biết, nhưng theo ý anh, Ấm Mạnh còn tốt hơn nhiều thanh niên khác, nếu có thể em nên nhận lời.

Lan Chi nói:

- Bao giờ Ấm Mạnh ngỏ lời với em hử hay Việc này anh không nên nói giùm cho Ấm Mạnh làm gì. Việc anh đã lo xong chưa mà anh lo làm mai dong để hòng ăn thịt ăn mỡ?

Tùng cười nói:

- Việc anh thì đã rồi, vì anh chưa lập được công danh mà cưới vợ chỉ thêm ngăn cản sự học hành mà thôi.

Lan Chi có vẻ trách móc:

- Anh đã gần ba mươi tuổi rồi. Mẹ thì lại già. Mẹ mong có dâu, có cháu nội, ngày nào mẹ cũng ước mong, có thể mà anh không chịu làm vừa lòng mẹ.

- Anh làm sao vừa lòng mẹ được. Anh cần phải học, nay mai anh phải qua Pháp lấy cho được cái bằng kỹ sư đã chứ. Em nên biết rằng, một sinh viên học chưa thành tài mà đã có vợ thì việc học thế nào cũng phải dở dang. Còn không nữa thì cũng khó mà thành đạt được. Học sao được khi bên mình có người vợ trẻ đẹp. Ai có chí học hãy khoan có vợ, ai có chí chọc trời khuấy nước hãy khoan có vợ... Ít có người đàn ông nào mà không bị sắc đẹp của người đàn bà lung lạc. Mình lượng sức đề phòng trước thì hơn phải không em?

Lan Chi tuy trong bụng cho những lời Tùng nói là phải, nhưng cũng làm bộ nói:

- Anh nói thế chứ ngày xưa, các cụ có vợ con hử mà vẫn thi đậu khoa giáp, làm nên sự nghiệp đó thì sao? Nói như anh đàn bà chúng em sinh ra để

phá rối sự nghiệp của đàn ông hay sao?

- Anh đâu có vợ nữa cả năm. Anh đã bảo rằng đàn bà cũng có người đáng gọi là thiên thần kia mà. Nhưng cái hạng “Đắc Kỷ” thì nhiều lắm. Sở dĩ các cụ ta ngày xưa có vợ mà vẫn đi học được là vì các cụ bà ngày xưa nhiễm một nền luân lý nho giáo, nó khác hẳn với đàn bà ngày nay. Các bà ngày xưa suốt ngày lo buôn gánh bán bưng nuôi chồng ăn học. Các bà ấy nhiều đêm thức dật vãi nuôi tằm. Họ không có những nhẽo, nũng nịu như các cô gái bây giờ. Huống chi tình yêu của các cô gái ngày xưa là tình yêu trong bốn phận. Còn tình yêu của các cô gái bây giờ chịu ảnh hưởng của các đạo điện ảnh, của cái văn minh Âu Mỹ, nên đã đổi ra nòng nân, vồ vập, nũng nịu... thôi thì đủ cách. Và lối sống của đàn ông đời nay cũng khác với lối sống của các cụ đời xưa nhiều. Em so sánh như thế là sai rồi em ạ. Thời nào người nấy, chớ đem thời xưa so sánh với thời nay thì hỏng bét.

Lan Chi lại nói:

- Anh nói nghe phải lắm, nhưng anh cho phép em hỏi anh đôi điều nhá. Mà anh đừng giận, em mới dám hỏi.

Tùng đoán biết Lan Chi sắp nói gì nên vội nói:

- Chắc là em muốn hỏi anh tại sao anh chưa chịu cưới vợ, nghĩa là anh chưa hề bị ảnh hưởng của đàn bà chưa, mà anh học đã sáu năm bên Pháp vẫn chưa thành tài chớ gì?

Lan Chi cười:

- Anh thông minh quá! Đoán được cả ý em.

Tùng cười:

- Anh của em mà! Anh của em có phải là hạng người ngu đâu. Sở dĩ anh học chưa thành tài là vì khi anh qua Pháp, sức học anh chỉ mới có bằng thành chung. Anh phải học ba năm để lấy bằng tú tài. Rồi học ba năm nữa mới lấy bằng kỹ sư cầu cống, anh chỉ có học mới hai năm, năm sau lại bị bệnh bảo làm sao không trễ.

Lan Chi đánh bạo nói:

- Anh bào chữa cho anh tài quá!

- Sao lại bảo anh bào chữa?

- Thì...

- Thì sao em cứ nói?

- Thì không bào chữa là gì? Bạn anh bên Pháp bảo là anh không đau, anh cần tiền nên viết thư về nói thế để mẹ sợ mà gửi tiền qua cho anh thôi.

Người ta còn bảo là anh chơi bời ghê lắm, bao nhiêu tiền tài phí vào việc ăn chơi chớ không lo gì đến việc học. Em không tin lời đồn của thiên hạ mà chính chị Mỹ Kim, các em Ngọc Diệp cũng không khi nào tin anh lại có thể như thế được. Nhưng mà người bạn anh nói thế thì anh nghĩ chẳng lẽ bạn anh lại đi nói xấu anh sao?

- Em thử nghĩ tiền mẹ gửi anh một tháng bao nhiêu mà bảo anh xài lãng phí ăn chơi? Tiền mẹ gửi chỉ đủ cho anh mua sách vở. Giá sinh hoạt bên Pháp đắt đỏ lắm em à, các con nhà giàu qua đó có nhiều tiền còn phải túng thiếu nữa là anh. Anh mà xài gì? Nhưng tại sao anh lại mang tiếng là hư hỏng thì anh cũng không được rõ. Em có thể cho anh biết, ai đã bảo với em là anh không học?

Lan Chi không chịu nói tên người đã nói và nàng tin rằng Tùng đã kiếm lời để chống chế, bèn nói:

- Người ta đồn đãi chắc gì đã thật? Anh không hư hỏng là đủ rồi. Thôi kỳ này qua Pháp anh ráng học cho thành tài mà về với mẹ. Mẹ đặt tất cả hy vọng vào anh đó.

Tùng nói:

- Anh đi lần này lâu lắm là hai năm, còn mau lắm là một năm.

Đột nhiên Lan Chi lại hỏi Tùng:

- Còn chuyện anh mổ ruột dư, người cũng bảo là anh bịa chuyện?

Tùng không trả lời câu Lan Chi hỏi mà lại nói sang chuyện khác:

- À, em có định đi Pháp với anh không?

Lan Chi nói:

- Em cũng muốn đi một chuyến. Nhưng vừa rồi em thưa chuyện này với mẹ, mẹ không phản đối nhưng có vẻ buồn, em ngại quá.

Tùng nói:

- Ở nhà đã có Mỹ Kim và Bích Diệp.

- Anh cũng biết mẹ không ưa gì chị Mỹ Kim, còn Bích Diệp nay mai đã đi học, vào ở ký túc xá rồi.

- Ở ký túc xá chủ nhật lại về.

- Nói như anh là anh không hiểu gì về tánh của mẹ cả. Mẹ không thể nằm đợi cho tới ngày chủ nhật. Mẹ sẽ nhớ con từng ngày. Anh không hiểu được lòng người mẹ, vì thêm mấy năm nay anh ở bên Pháp, mẹ đã già hẳn đi. Người mẹ không thể bảo có đứa con này mà quên đứa con khác được. Mỗi đứa con đều chiếm trong lòng người mẹ một vị trí cố định. Đứa con ấy đi vắng là trong lòng người mẹ lại trống vắng, anh đã hiểu chưa?

Tùng có vẻ suy nghĩ về những lời Lan Chi vừa nói với chàng:

- Thế thì em đi gì được.

- Đòi người còn dài. Lần này không đi được thì còn lần khác đã sao?

Chủ nhật hôm sau Ấm Mạnh lại đến.

Lan Chi lại phải tiếp Ấm Mạnh trong phòng khách. Bích Diệp và Mỹ Kim đi chơi phố, còn Tùng thì đi từ già bà con đến vài ngày nữa đi du học.

Sau vài câu hỏi thăm sức khỏe, Ấm Mạnh nói ngay vào đề.

- Cô Lan Chi, tôi có một việc quan trọng muốn thưa với cô Cô cho phép chứ?

Lan Chi nói:

- Vâng anh cứ nói. Việc gì thế anh Ấm Mạnh? Quan trọng lắm à?

Lan Chi cũng đoán biết câu chuyện mà chàng sắp nói với nàng.

Ấm Mạnh do dự một hồi rồi nói:

- Lẽ ra tôi phải đợi vài tháng nữa mới nói là vừa. Hôm nay tôi nói với cô, nó cũng hơi sớm. Nhưng mà lòng tôi không thể nào đợi được nữa. Tôi đã thức suốt tuần lễ này để mong gặp cô hôm nay... Như tuần trước tôi có thưa với cô rằng tôi đã sống lại trong một tình yêu hết sức nồng nàn, hết sức tha thiết mà từ trước tới nay tôi chưa hề yêu ai như thế bao giờ. Cô Lan Chi, tôi xin nói trắng ra là tôi đã yêu cô Nghe thế này cô không khỏi khinh bỉ tôi là đã thay đổi ái tình như thay áo... Nhưng chỉ có trời mới hiểu thấu cho tôi. Tôi yêu cô vì cô có nhiều đức tính cao quý, phù hợp với cuộc đời tôi. Tình yêu đã làm tôi hồi hộp, tôi không đủ lời để bày tỏ sự thành thật của tôi cho cô thấy, tôi đã hóa ra vụng về, chỉ mong cô hiểu mà mang cho tôi một chút tình yêu của cô để đời tôi trở nên tươi đẹp.

Nói xong Ấm Mạnh chấp hai tay lại như van lơn và cặp mắt nhìn đắm đắm vào đôi

môi của Lan Chi, chờ đợi một lời nói để định đoạt cả đời chàng.

Lan Chi cúi nhìn tấm thảm dưới chân, có vẻ suy nghĩ.

Tuy Lan Chi không yêu Ấm Mạnh, nhưng những lời Ấm Mạnh đã nói với nàng cũng khiến tim nàng rung động. Có người con gái nào đứng trước sự tỏ tình của người con trai lại không thấy rung cảm.

Qua vài phút cảm động, Lan Chi đã lấy lại sự bình tĩnh mà nói:

- Tình yêu của anh dù có chân thật, tôi cũng không thể nhận lời anh được, vì một lẽ rất dễ hiểu, là tim tôi chưa yêu... hay nói cho đúng ra chưa biết yêu là gì. Xin anh cảm phiền. Và lại tôi không phải là người tri kỷ mà anh mong đợi. Tánh tôi vụng về, người tôi khô khan, không tình cảm, anh đừng thấy bề ngoài của tôi mà lầm.

Ấm Mạnh thở ra một cách thất vọng và nói:

- Chắc cô không tin lòng tôi? Cô có ý định khinh tôi và nghi tôi nhắm vào của hồi môn của cô chứ gì? Mà cô có thể nghĩ như thế được lắm.

Ấm Mạnh nói đến đây về mặt buồn rầu khó tả.

Lan Chi nói:

- Tôi đã bảo với anh là tại tôi chưa có ý định lập gia đình.

- Thế thì cô cho phép tôi đợi cô, đợi cho đến khi nào cô nghĩ lại để tôi nhờ.

Lan Chi vội nói:

- Không, không nên anh ạ. Lòng tôi đã quyết. Tôi chưa muốn lập gia đình và có lẽ còn lâu lắm lắm sao mà anh đợi tôi được?

Thấy vẻ mặt quả quyết của Lan Chi, Ấm Mạnh hiểu rằng chàng có năn nỉ cũng vô ích.

Aùi tình không phải là việc có thể xin xỏ. Thà chàng mang sự thất vọng trong lòng, chớ van lơn Lan Chi là việc không nên.

Ấm Mạnh liền đứng lên nói:

- Tôi xin vĩnh biệt cô vậy...

Lan Chi cũng đứng lên nói:

- Xin chào anh và xin chúc anh tìm được người tri kỷ.

Ấm Mạnh thấy tim mình như bị bóp chặt, chàng cho lời Lan Chi vừa nói là sự mỉa mai độc ác.

Nhưng sự thật thì Lan Chi chỉ vô tình nói ra chứ Lan Chi không có ý mỉa mai gì chàng cả.

Lan Chi đâu có hiểu được cái tình của Ấm Mạnh đối với nàng... Lan Chi chỉ thấy rằng Ấm Mạnh là con người hèn, trước kia đeo đuổi em giờ lại đeo đuổi chị chỉ vì cái gia tài của chị em nàng mà thôi.

Và biết chừng đâu, theo ý nàng nghĩ, nay mai Ấm Mạnh lại chạy theo tỏ tình với Bích Diệp để rồi lại bị cự tuyệt xong quay lại van lơn với Mỹ Kim.

Ấm Mạnh ra về, tâm hồn nặn trĩu nỗi đau buồn, đôi chân như không dỡ lên nổi, chàng bước những bước chậm chạp uể oải, cặp mắt lơ đãng như người say rượu.

Cảnh vật xung quanh chàng như bị bao trùm bởi một màu tang. Những người đi đường như đang nhìn chàng một cách khinh bỉ...

Ấm Mạnh đi thẳng ra bờ sông, nhìn dòng nước lơ đãng chảy của sông Hương và cuộc đời chàng rồi đây cũng lơ đãng như dòng nước ấy.

Lầu Tĩnh Mộng

Chương 10

MỘT CUỘC DU LỊCH

Lan Chi đặt tờ báo đang xem xuống, thở dài rồi ngồi thừ người suy nghĩ.

Mỹ Kim thấy thế hỏi:

- Em đọc cái gì mà có vẻ suy nghĩ buồn chán như thế?

Lan Chi vội nói:

- Có gì đâu, mùa hè sắp đến, ở Thần Kinh người ta đang tổ chức những cuộc du lịch từ Huế vào Nam đó chị ạ.

- Thế sao khi đọc cái tin ấy em lại thờ ra?

Lan Chi nói:

- Em nghĩ rằng có những cuộc du lịch thích thú như thế mà mình đi không được nên em buồn chớ sao đâu.

Mỹ Kim vừa nhả khói thuốc vừa nói:

- Thì ai cấm em đi Có phải như ngày trước đâu? Ngày trước mình không tiền. Đồng tiền là chúa tể của loài người mà! Em bỏ tiền ra rồi muốn đi Nam hay Bắc gì chả được. Chuyện gì mà buồn, chớ chị thì chị chả thích đi du lịch theo lối đó. Đi chung với những người mình không quen biết chán chết. Lại đi đây đi đó thì vất vả, chị không quen đâu. Họa may sau này, có chồng có chiếc xe nhà, chị đi hưởng tuần trăng mật với chồng thì được.

Lan Chi nói:

- Đợi đi hưởng tuần trăng mật với đức lang quân thì đời nào biết đó biết đây, em muốn đi du lịch cho biết, nhưng sợ mẹ không cho. Kỳ trước em xin đi Pháp với anh Tùng, mẹ tỏ vẻ buồn nên em phải ở nhà đó chị.

- Đi Pháp khác chớ, còn đây ra Bắc hoặc vào Nam độ mười ngày là về, chắc mẹ cũng cho em đi chớ lẽ nào.

Lan Chi nói:

- Để mai em thưa với mẹ thử.

Sáng hôm sau Lan Chi đem ý muốn đi du lịch ra thưa với mẹ.

Lan Chi nói:

- Người ta có tổ chức một đoàn du lịch vào Nam, Con xin mẹ cho con gia nhập đoàn ấy để vào Nam rồi nếu thuận tiện, con lên Cao Miên viếng Đế Thiên Đế Thích. Con chỉ đi độ một tháng, ở nhà, thỉnh thoảng em Bích Diệp ở trường về và Bích Ngọc ở Mỹ Trang lên thăm mẹ, mẹ đừng buồn nhé.

Bà Hoàng nói:

- Ừ, thì con cứ đi chơi, nhưng con gái mà đi xa, lại đi chung với những người con chưa từng quen biết, con nên cẩn thận giữ mình con nhé.

Lan Chi mừng rỡ nói:

- Dạ, con cũng đã lớn, việc đi đứng con xin cẩn thận, mẹ không nên lo nghĩ. Được mẹ cho phép, Lan Chi liền sửa soạn đến phòng du lịch để ghi tên.

Người đứng ra tổ chức cuộc du lịch ấy là hai vợ chồng thương gia Nguyễn Ngọc Phan, có tiếng là người đứng đắn. Ông bà Phan đã lớn tuổi được nhiều người tín nhiệm nên số người ghi tên cùng đi du lịch rất đông. Khi Lan Chi đến thì số người ghi đã hơn hai chục rồi.

Lan Chi đọc bản kê tên tuổi những người bạn đường, thấy có hai cụ già ngoài năm mươi tuổi, mười người thanh niên, vừa công chức vừa học sinh, bốn thiếu nữ cùng đi với mẹ.

Lan Chi thấy có các cô thiếu nữ thì mừng lắm, Lan Chi sẽ có bạn gái để trò chuyện dọc đường.

Sau khi đóng tiền lộ phí, Lan Chi trở về nhà lo sắm sửa đồ đạc.

Đúng ngày giờ đi, Lan Chi mang hành lý ra ga để nhập đoàn. Lan Chi được bà Phan giới thiệu với các bạn gái.

Bốn bạn gái của Lan Chi đều trạc tuổi của Lan Chi. Cô Mỹ Lệ làm cô đỡ tại

bện viện Huế, là một thiếu nữ cao lớn, vui vẻ, tuy không đẹp nhưng rất duyên dáng, ăn mặc thì cẩn thận lắm.

Cô Tô Ngọc, ái nữ của một bà huyện sang trọng và đẹp như một công chúa.

Cô Cẩm Hương người bé nhỏ, gầy còm nhưng có cặp mắt rất sắc sảo.

Cô Hồng, sinh viên vừa đậu bằng thành chung được cha mẹ thưởng cho đi du lịch trước khi cô xin bổ nhiệm vào công sở.

Lan Chi làm quen với các bạn và đã trong vài giờ họ đã thân ái nhau vì tuổi thanh niên dễ kết bạn lắm.

Chỉ có Lan Chi là đi một mình, bốn cô kia đều có mẹ đi theo.

Bà Phan cũng giới thiệu Lan Chi với các bạn trai trong đoàn và Lan Chi vui vẻ tiếp chuyện với họ không e lệ rụt rè như các cô bạn khác.

Tàu chạy qua đèo Hải Vân, Lan Chi ngồi nhìn mây doanh trên chót núi và nghĩ đến câu.

Chiều chiều gió thổi Hải Vân
Chim kêu gành đá ngậm thân thêm buồn.

Nhưng có lẽ cặp mắt Lan Chi đã say sưa trước cảnh đá bạc, một danh lam thắng cảnh trên đường Huế đi Đà Nẵng. Sóng đánh vào các gành đá, làm tung toé nước biển một màu trắng bạc, trông đẹp mắt không sao tả được.

Đến Đà Nẵng đoàn du lịch đi viếng thành phố, bãi biển và thăm núi Ngũ Hành Sơn. Xong đoàn du lịch lại lên đường ghé Hội An, Quảng Ngãi để rồi đi Qui Nhơn, Nha Trang, Phan Thiết và sau cùng đến Sài Gòn.

Một hôm trong lúc đi viếng Lầu Ông Hoàng ở Phan Thiết, Lan Chi đứng nhìn Phú Hải, buộc miệng khen:

- Chà cảnh đẹp quá, ai có ý tưởng dựng nên ngôi nhà này ít ra cũng là một thi sĩ.

Bỗng sau lưng Lan Chi có tiếng nói:

- Cảnh đẹp quá cô nhi? Nhưng sao bỏ hoang như thế này uổng quá. Giá mà tôi được một ngôi nhà như thế này thì tha hồ mà đọc sách.

Hai tiếng đọc sách đã làm cho Lan Chi chú ý đến chàng thanh niên đang nói chuyện với nàng.

Đó là một giáo viên có cái tên rất hiền hậu như vẻ mặt của chàng! Thiện.

Từ hôm đi du lịch đến nay, Lan Chi thường để ý đến Thiện, thấy Thiện ít nói chuyện với các bạn bè chỉ thích đọc sách. Thiện lại ăn mặc rất giản dị có vẻ là nhà nghèo. Nhưng những cử chỉ và lời nói của Thiện thì lại tỏ ra là một người biết lễ độ.

Đối với Lan Chi Thiện luôn luôn chào hỏi, đôi khi Thiện muốn nói chuyện với Lan Chi nhưng vì Lan Chi không muốn, nên Thiện không dám gần.

Hôm nay tình cờ hai người gặp nhau trong phòng đọc sách tại Lầu Ông Hoàng ở Phan Thiết, Thiện đánh liều hỏi một câu với người mà chàng đã để ý và có lòng ái mộ.

Lan Chi quay lại mỉm cười và nói:

- Vâng, được ở đây mà đọc cho hết tủ sách này thì thú biết bao, sách vở nhiều như thế này mà không ai đọc kể cũng uổng thật. Ngồi trên núi cao mắt nhìn ra biển cả, đọc sách ngâm thơ thì thật là thần tiên.

Thiện vui mừng nói:

- Chắc cô cũng thích đọc sách lắm nhỉ?

Lan Chi nói:

- Vâng, tôi chỉ có sở thích đó. Lúc trước cứ ngồi đọc sách, nhưng từ hôm đi du lịch đến nay được trông thấy cảnh đẹp của nước nhà tôi lại nhận thấy ngoài sách vở ra, còn cái thú khác, cái thú đi đây đi đó. Vì ở ngoài đời có biết bao nhiêu quyển sách của trời đất, đẹp đẽ và hùng vĩ hơn cả tư tưởng của các nhà văn hào lớn trên thế giới. Chẳng hay ý kiến anh như thế nào?

Thiện nói:

- Vâng, đi du lịch cũng là một cái thú khó tả được, nhưng nghiệt một điều đi du lịch phải có tiền cô ạ. Chớ mua sách chả tốn là bao nhiêu. Tôi rất muốn đi du lịch thế mà đi dạy mấy năm nay tôi mới dành được một số tiền con con để ngày hôm nay đi từ Huế vào Nam. Sự thật thì chúng ta là người dân Việt, phải biết cho hết nước Việt Nam, mắt chưa trông thấy hết các danh lam thắng cảnh của đất nước mà dám mở miệng nói nước Việt của chúng ta không có phong cảnh đẹp bằng các nước trên thế giới. Đọc cho nhiều mà không đi thì cũng không có lợi, cô Lan Chi ạ.

Thiện và Lan Chi nói chuyện một lúc rồi cùng đoàn du lịch trở về Phan Thiết...

Thế rồi những hôm sau Lan Chi và Thiện đã thân nhau, Lan Chi kể cho Thiện nghe về đời của chàng.

Thiện mồ côi cha mẹ từ thuở bé. Thiện là con một ông Phủ, nhưng khi bà Phủ sanh Thiện thì ông Phủ qua đời, bà Phủ nuôi Thiện được năm năm thì cũng bỏ chàng đi theo ông Phủ. Thiện được một bà cô tu hành đem về nuôi cho ăn học. Nhưng bà cô là người tu hành nên không có của cải gì, Thiện nhờ cơm nhà chùa mà ăn học. Thiện rất thông minh và chăm học, nhờ thế mà Thiện tuy ở trong cảnh thiếu thốn nghèo khổ mà vẫn học được, năm mười chín tuổi Thiện đậu bằng thành chung, cả bằng sư phạm và được bổ làm giáo viên ở Huế.

Khi Thiện ra làm được hai năm thì bà cô chết, Thiện không còn ai là bà con thân thuộc cả.

Thiện nói với Lan Chi:

- Giá tôi có tiền thì tôi học thêm, chớ cái thành chung chỉ giúp tôi kiếm cơm. Tôi thấy các bạn tôi được học thêm, kẻ đậu bằng này, người đậu bằng khác mà tôi ao ước làm sao cho tôi được trúng số độc đắc để đeo đuổi thêm sự học. Họ có hơn tôi về thông minh và ham học đâu, họ chỉ hơn tôi về đồng

tiền. Làm một giáo viên suốt ngày hò hét với lũ trẻ, có hôm tôi chán quá. Tôi chỉ muốn bay nhảy lặn lội trong biển học mà thôi. Tôi không hiểu tại sao con nhà giàu lại có người không thích học. Giá bây giờ có ai có lòng trọng tài giúp tôi ăn học thành tài thì sau này tôi xin đáp đền cái ơn sâu ấy một cách xứng đáng.

Lan Chi ngồi, nghe Thiện nói rất cảm động.

Thấy Lan Chi ngồi yên không nói gì, vẻ mặt hơi buồn, Thiện liền xin lỗi:

- Tôi mới quen cô, mà kể lễ chuyện riêng cho cô nghe làm cô buồn, tôi thật có lỗi với cô nhiều lắm.

Lan Chi vội nói:

- Nào anh có lỗi gì đâu! Tôi hơi nghĩ ngợi là vì tôi cũng ở trong cảnh ngộ như anh. Trước kia khi tôi muốn học thì mẹ tôi nghèo. Giờ đây khi tôi có tiền thì tuổi tôi đã lớn không cho phép tôi học nữa. Tôi nghĩ mà tiếc rẻ chớ có phiền gì anh đâu.

Lan Chi liền kể cho Thiện nghe về gia đình nàng và tờ di chúc. Kể xong Lan Chi lại nói:

- Anh là một giáo viên ở trường sư phạm ra như thế là anh có ký kết với chính phủ phải làm cho chính phủ một thời hạn mấy năm phải không anh?, vì trước kia anh học tiền của chính phủ kia mà.

Thiện nói:

- Nhưng nếu mình có tiền thì mình sẽ hoàn lại số tiền ấy cho chính phủ và xin thôi chớ có sao đâu.

Lan Chi ngồi suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Kể ra được học cho đến nơi đến chốn thì cũng sung sướng anh Thiện nhỉ?

Thiện nhìn Lan Chi và thấy vẻ mặt của Lan Chi sáng lên một cách rực rỡ.

Lan Chi có vẻ đẹp đáng tôn đáng kính.

Thiện cảm thấy lòng chàng tràn ngập một tình yêu êm đẹp, nhưng bỗng mặt chàng cau lại vì chàng nghĩ đến hoàn cảnh và địa vị của mình.

Chàng làm sao cùng Lan Chi tính việc trăm năm được vì Lan Chi giàu, lại đẹp. Trái lại chàng thì nghèo địa vị xã hội cũng thấp kém.

Vẫn biết ở đời giá trị của con người không phải ở chỗ giàu nghèo, chức tước, nhưng mà ai hiểu được cái chân giá trị của con người mà không bị cái mã vinh hoa, cái môi phú quý lôi cuốn.

Lan Chi đang suy nghĩ vẫn vơ, nàng thấy Thiện là người tốt, có nhiều cử chỉ to ũa là người có phẩm chất cao thượng. Lan Chi đem lòng kính nể Thiện.

Đến khi nghe Thiện tỏ ý ham học, Lan Chi thương hại và có ý muốn giúp chàng ăn học.

Nhưng Lan Chi lấy lý do gì để giúp cho chàng ăn học đây? Không lẽ Lan Chi lại mở miệng ra nói với Thiện ư? Mở miệng ra nói với Thiện không khéo Thiện lại có ý nghĩ không tốt về Lan Chi thì còn gì phiền cho bằng.

Lan Chi mãi nghĩ ngợi không để ý đến Thiện đang nhìn mình với cặp mắt đầy sự kính yêu.

Cuộc du lịch tiếp tục trong những ngày vui vẻ và náo nhiệt.

Lòng Lan Chi mở rộng để đón những cảm giác mới lạ khi nhìn thấy những phong cảnh đẹp của đất nước.

Cuộc du lịch đã chấm dứt, đoàn du lịch lại sắp sửa lên đường trở về.

Đáng lẽ Lan Chi ghi tên để đi viếng Đế Thiên Đế Thích, nhưng có nhiều anh chị không đủ điều kiện nên ban tổ chức phải quyết định lên đường trở về.

Về đến Huế, Lan Chi và Thiện từ giã nhau.

Lan Chi nói:

- Hôm nào anh rảnh đến thăm tôi tại Lầu Tỉnh Mộng nhé.

Thiện nói:

- Vâng, tôi sẽ đến thăm cô. Tôi định xin phép cô nhưng chưa dám nói thì cô đã cho phép rồi, xin thành thật cảm ơn cô.

Nếu cuộc du lịch này chấm dứt mà để chấm dứt lòng tình bạn của chúng ta thì thật đáng tiếc cô Lan Chi ạ.

Lan Chi nói:

- Không, gây được một tình bạn thì đâu dễ, thì ai lại dại gì xóa bỏ tình bạn ấy đi.

Thiện vui vẻ tiếp lời:

- Tôi xin thành thật cảm ơn cô.

Thế rồi Thiện và Lan Chi chia tay...

Lan Chi trở về nhà, bà Hoàng và Mỹ Kim hết sức vui mừng vì Lan Chi đi khỏi Lầu Tỉnh Mộng là nàng đã đem theo cả sự vui mừng và êm dịu.

Bích Ngọc nghe Lan Chi về cũng vội vã từ Mỹ Trang lên thăm và hỏi han.

- Thế nào, chị đi du lịch có vui không?

Lan Chi kể cho Bích Ngọc những điều mắt thấy tai nghe của mình. Bích Ngọc nói:

- Chị đi như thế cũng thích nhỉ?

- Nhân không có ai, Lan Chi mới nói cho Bích Ngọc nghe về người bạn mới quen trong cuộc du lịch.

Bích Ngọc ngồi nghe chị kể là biết ngay chị mình đã có nhiều tình cảm với Thiện.

Lan Chi còn phân vân chưa biết nên tìm cách nào để Thiện có thể tiếp tục học hành thì Bích Ngọc đã gợi ý:

- Thiện đã nuôi cái ý nguyện muốn đeo đuổi việc học, thì theo em nghĩ, chị có thể giúp cho anh ta lắm chứ. Có gì mà chị phải ngại!

Lan Chi nói:

- Mình lấy cớ gì mà giúp người ta.

- Chị đã xem Thiện như một người bạn thì có thể giúp Thiện. Ôu đời có biết

bao người đàn bà ăn học thành tài. Chị có biết bà trạng sư Thái không? Ông trạng sư Thái trước kia chỉ là một người bình thường. Khi cưới bà Ngọc Anh, Ngọc Anh bỏ tiền ra cho ông Thái du học và ông đã đậu bằng luật khoa cử nhân và hiện nay hai vợ chồng rất là tương đắc. Không phải chỉ có một ông trạng sư Thái này mà thôi đâu, còn biết bao gia đình khác mà người đàn ông đã nhờ vào cái của cải của vợ đã làm nên công danh sự nghiệp để hai vợ chồng cùng sung sướng với nhau.

Lan Chi nói:

- Đó là khi người ta đã nên vợ nên chồng rồi, người vợ có gây dựng cho chồng cũng là việc bình thường chứ cảnh chị, Thiện nào dám tỏ tình với chị đâu? Biết đâu chừng đó chỉ là tình bạn suông mà thôi?

Bích Ngọc lại nói:

- Nếu là một tình bạn không thì giúp một người bạn trai với mục đích nâng đỡ họ, làm cho đời họ tốt đẹp hơn lên, cũng là một cử chỉ cao quý chứ có sao đâu mà chị ngại.

Lan Chi ngồi im tỏ vẻ suy nghĩ.

Hai chị em lại nói sang chu.

Hai chị em lại nói sang chuyện khác.

Một tuần sau, khi Lan Chi đang ngồi đọc sách ngoài vườn thì Thiện đến.

Nhưng Thiện đang đứng trước mặt Lan Chi lại là một người có vẻ rụt rè, không được tự nhiên như Lan Chi đã gặp trong cuộc du lịch.

Lan Chi tưởng đâu Thiện thấy cảnh giàu sang của Lan Chi mà ngượng ngập rụt rè.

Nhưng không phải thế. Thiện trước kia chỉ xem Lan Chi như một người quen biết, nên câu chuyện giữa chàng và Lan Chi chỉ là một câu chuyện xã giao, không có gì đáng chú ý. Vì thế nên lòng chàng được tự nhiên.

Nay thì lòng chàng đã đổi khác. Từ sự quen biết đi đến sự kính nể, rồi từ sự kính nể đi đến chỗ mến yêu. Đã vậy Thiện lại cố giấu kín ở thâm tâm tình yêu của chàng đối với Lan Chi.

Thiện chẳng những cố giấu kín mà còn tìm đủ mọi cách để quên Lan Chi là khác. Chàng tự thấy hoàn cảnh của mình không thể nào đi cưới Lan Chi được.

Mồ côi cha mẹ từ lúc bé, không bà con thân thuộc, về tiền của đã chẳng có mà địa vị xã hội thì thấp kém quá. Một giáo viên lương tháng có là bao mà hòng đi cưới một cô gái đẹp, lại là một quận chúa con của ông Hoàng.

Yêu Lan Chi, biết Lan Chi có yêu lại hay không, thế thì yêu làm gì để đeo trong người một mối tình thất vọng.

Mà dầu Lan Chi có yêu Thiện đi nữa, thì Thiện, một người con trai mà phải đi nhờ vào vợ thì cũng khó coi lắm.

Từ hôm chi tay với Lan Chi tại nhà ga, Thiện cứ vẫn vợ suy nghĩ mãi và cố

tìm đủ cách để xóa cái hình ảnh dịu dàng đẹp đẽ của Lan Chi, cái hình ảnh đang giầy vò tâm can chàng.

Nhưng Thiện càng cố quên Lan Chi bao nhiêu thì hình ảnh Lan Chi lại càng hiện ra rõ rệt bấy nhiêu. Lúc nào Thiện cũng thấy Lan Chi đứng trước mặt mình với những cử chỉ đoan trang, với nét mặt hiền lành và nụ cười kín đáo. Về nhà được một tuần. Thiện thấy dài như mấy thế kỷ và Thiện tiếc rẻ cuộc du lịch mà chàng đã trải qua...

Nhìn cảnh vật xung quanh, từ vui hay buồn, linh hoạt hay ử rữ. Thiện cũng đặt Lan Chi vào đó.

Gặp một cô gái nào đi qua, Thiện cũng đem Lan Chi ra mà so sánh, và trong sự so sánh ấy bao giờ Lan Chi cũng chiếm phần thắng.

Nghe một tiếng nói của bất cứ ai, Thiện cũng nghĩ ngay đến tiếng nói êm ái nhẹ nhàng của Lan Chi.

Tối trước khi đi ngủ, Thiện cũng nghĩ đến Lan Chi Sáng vừa bừng mắt dậy, Thiện cũng nghĩ đến Lan Chi, lúc ăn Thiện cũng không quên hình ảnh của Lan Chi.

Cái vũ trụ to rộng này chỉ còn thu hẹp lại trong cái hình dáng của người chàng yêu.

Vì thế Thiện không thể ngồi yên ở nhà được nữa và phải tìm cách đến thăm Lan Chi, vừa gặp lúc Lan Chi đang ngồi ngoài vườn xem sách.

Vừa thấy Thiện, Lan Chi liền mời Thiện vào nhà và trước cảnh lộng lẫy uy nghi của gian phòng khách của Lầu Tỉnh Mộng, Thiện bỗng nhớ lại cái địa vị xã hội của chàng và một nỗi buồn khó tả đến xâm chiếm người chàng.

Lan Chi vồn vã mời Thiện ngồi:

- Từ hôm về đến nay anh vẫn mạnh? Anh đã đi dạy lại chưa hay còn nghỉ phép?

- Tôi còn nghỉ được nữa tháng nữa. Từ hôm về đến nay tôi vẫn mạnh. Tôi định đến thăm cô nhưng ngại ngại làm sao ấy.

- Tại sao anh lại ngại?

Lan Chi hỏi Thiện một cách tự nhiên khiến Thiện càng thêm buồn rầu vì chàng cho rằng Lan Chi không có chút gì chú ý đến chàng cả.

Ngồi im một lát Thiện mới đáp:

- Tôi ngại vì nghĩ tôi mới quen với cô, lui tới thăm viếng sợ có điều gì trở ngại cho cô chẳng. Vả lại người ngoài họ không hiểu tưởng tôi thấy cô giàu sang mà theo đuổi...

Lan Chi nói:

- Anh lo ngại cái điều không đáng lo ngại chút nào cả anh ạ. Nếu ở đời, cứ sợ mãi những dư luận khắc khe thì chán quá.

Thiện nói:

- Ở đời chúng ta phải để ý đến dư luận chớ. Nhất là khi cái dư luận ấy có thể

làm thương tổn đến thanh danh của người mình kính nể.

Lan Chi có vẻ suy nghĩ về câu Thiện vừa nói với nàng và chưa biết nói gì thì Thiện lại hỏi thêm một câu buông quơ:

- Từ hôm về đến nay cô đọc được mấy quyển sách rồi?

Lan Chi nói:

- Mới đọc có một bộ tring táhm mà thôi, vì đi xa về tôi phải đi thăm bà con, thành ra tuy về một tuần nay mà sự thật chỉ ở nhà có vài ngày. Hôm nay nếu anh đến trễ, có lẽ tôi cũng không có mặt ở nhà rồi đa.

Thiện thở dài nhìn đàn bướm liệng quanh các bụi kiểng mà không nói gì.

Lan Chi hỏi:

- Thế còn anh, anh đã đọc được những sách gì rồi?

Thiện nghe hỏi giựt mình đáp:

- Tôi không đọc được trang sách nào cả, tinh thần tôi hình như bị khủng hoảng cô ạ.

Lan Chi ngạc nhiên nói:

- Thường thường các nhà văn hay nhà giáo, sau một năm làm việc mệt nhọc cần phải đi du lịch để nghỉ ngơi tinh thần và đổi không khí mình đang sống. Anh vừa đi du lịch về, thì tinh thần phải khoan khoái, đầu óc minh mẫn, con người vui vẻ chớ sao anh lại thấy khủng hoảng tinh thần? Tôi ngại là anh không quen đi xa nên về thấy mệt chứ gì?

Lan Chi vừa nói vừa nhìn vào mặt Thiện, bỗng Lan Chi nhìn ngay ra chỗ khác. Lan Chi không dám nhìn lâu cái nét mặt dầu dầu đáng yêu ấy. Vàng trắng của Thiện cao vút dưới mái tóc đen tạo nên vẻ cao thượng của người có tâm hồn trong sáng.

Thiện chậm rãi nói:

- Con người ta nó có nhiều chuyện phiền phức khó hiểu lắm cô ạ. Đáng lẽ như lời cô nói, sau bốn năm làm việc với học trò giữa bốn vách tường tiêu học, được đi du lịch từ Huế vào Nam thì còn cái thú nào bằng... Nhưng nghiệt ngã thay là tôi vừa nhìn thấy một cái đẹp hơn cả cái danh lam thắng cảnh mà cô và tôi vừa đi ngang qua, cái đẹp mà tôi gặp đây, người khác có thể hy vọng đạt được, nhưng tôi tự xét hoàn cảnh và địa vị của mình thấy không thể làm chủ cái “đẹp” mà tôi vừa gặp được.

Lan Chi hỏi:

- Anh bảo “cái đẹp” đó là cái gì mà đẹp thế? Cảnh đẹp, người đẹp, hay lý tưởng đẹp? Cảnh đẹp thì ai cũng có quyền hưởng cả, không đời hoàn cảnh và địa vị xã hội, miễn là mình không bị giam hãm tù đày và không ai có quyền cấm đoán mắt mình ngắm cả. Lý tưởng thì mình cũng có quyền đeo đuổi theo nó chớ? Ai làm sao hiểu được ý nghĩ của tâm hồn mình mà cản ngăn mình được? Thế thì chỉ còn người đẹp? Vấn đề này lại càng dễ giải quyết. Đành rằng ở đời có hạng đàn bà chỉ biết có sự giàu sang quyền quý, chỉ biết có vẻ

bề ngoài mà không cần hiểu thế nào là nhân phẩm là chân giá trị. Nhưng ngoài hạng người trên, đời vẫn có hạng người biết người, biết của. Anh nghĩ những lời tôi nói có phải không?

Thiện nghe Lan Chi nói thế thì trong lòng bỗng nảy ra một tia sáng vì Lan Chi nói thế thì khác nào Lan Chi hé mở lòng nàng cho Thiện hiểu hay sao? Theo lời Lan Chi nói, đời còn có người đàn bà biết người, biết của, hạng người ấy nếu Lan Chi không nói mình thì còn nói về ai nữa?

Thiện bạo dạn nói:

- Cô thử đoán trong ba cái đẹp mà cô vừa nêu ra, tôi bị cái đẹp nào ám ảnh? Vừa nói Thiện vừa nhìn tận mắt của Lan Chi khiến Lan Chi phải nhìn chỗ khác, nhưng Lan Chi vẫn đáp:

- Lòng anh thì chỉ anh hiểu, chớ tôi làm sao đoán được.

Thiện cười mỉm mà không nói:

Đến đây câu chuyện lại xoay ra chiều khác. Lan Chi không để cho Thiện bộc lộ lòng chàng mà sự thật thì chàng cũng chưa dám bộc lộ. Thiện còn đợi một cơ hội khác.

Cứ mỗi tuần đến ngày chủ nhật là Thiện lại đến thăm Lan Chi và Lan Chi nhận thấy mỗi ngày ánh mắt của Thiện mỗi sáng thêm và đen láy một niềm rạo rức khó tả.

Tình yêu cũng như ngọn lửa, khó mà dấu diếm được, nhưt là dấu diếm với người mình yêu.

Tình yêu chân chính là một nguồn điện, nó có thể xé không gian, phá thời gian để đi vào tâm hồn của người mình yêu. Người ta bảo đó là sức mạnh của ái tình.

Aùi tình mạnh như thế, huống chi Lan Chi cũng có đôi phần yêu kính Thiện thì làm sao Lan Chi không bị sức mạnh tình yêu của Thiện thu hút.

Thế rồi ngày một ngày hai, Thiện và Lan Chi đã cho nhau thấy cái tình yêu sôi nổi trong lòng họ và Lan Chi khuyên Thiện thôi nghề giáo để qua Pháp tiếp tục sự nghiệp học hành, bao giờ thành tài hãy trở về nước tính chuyện hôn nhân.

Thiện sẵn lòng nhận cái ơn của Lan Chi giúp cho chàng ăn học.

Và từ đây hai người sẽ xa nhau ít lắm là năm sáu năm, nhưng cả hai đều không thấy sự ly biệt quá nặng. Họ đặt trên ái tình cả sự nghiệp, cái chí làm trai của người đàn ông.

Bà Hoàng vui lòng nhận gả Lan Chi cho Thiện và sau khi làm lễ hỏi, Lan Chi bình tĩnh đưa Thiện ra sân bay đi Pháp du học. Hai người chia tay biết bao luyến tiếc nhưng lòng tràn ngập hy vọng một tương lai rực rỡ.

Lầu Tỉnh Mộng

Chương 11

DĨ VẮNG

Huyện Tích và Bích Ngọc về dự lễ hỏi của Lan Chi tại Lầu Tỉnh Mộng. Bích Ngọc thấy chị đạt được ý muốn thì mừng cho chị. Mỹ Kim không được vui mặc dầu nàng đã là một tiểu thư đầy đủ, giàu sang. Có lẽ Mỹ Kim kém vui vì nàng đang khao khát một tình yêu. Hết Bích Ngọc đi lấy chồng đến Lan Chi gặp người tri kỷ, Mỹ Kim tự thấy nàng muộn màng.

Nhìn vào hạnh phúc gia đình êm đẹp của Bích Ngọc, nhìn vào nét mặt đầy hân hoan của Lan Chi khi đưa tay cho Thiện đeo chiếc nhẫn cột đời Lan Chi vào đời Thiện, Mỹ Kim thấy lòng hơi buồn.

Vì thế khi nghe huyện Tích hỏi:

- Chị Mỹ Kim nghĩ ngợi gì thế?

Mỹ Kim cau đôi mày tỏ ý không vui:

- Tôi nghĩ sao đời có lắm chuyện trở trêu. Lan Chi thật là đại, đi tìm một người chồng để nuôi báo cô mà mặt nó lại hân hoan được đường kia, thế thì ngày trước nó nhận lời thằng Lê Cần chẳng là nó cứu được chúng tôi ra khỏi cảnh nghèo khó những ba năm. Đợi ngày Bích Ngọc đi lấy chồng chúng tôi mới được làm chủ cái gia tài ông tôi để lại.

Bích Ngọc nghe chị nói thế không bằng lòng:

- Sao chị lại đem anh Thiện mà đi ví với Lê Cần? Chị so sánh như thế là chị làm buồn lòng chị Lan Chi nhiều lắm. Nghèo cũng có năm bảy cái nghèo chị ạ. Huống chi lựa người bạn trăm năm, đâu phải lựa người giàu có là hạnh phúc đâu.

Mỹ Kim trề môi:

- Thôi đi cô, ai không biết cô gặp được toàn sự may mắn mà lên mặt dạy đời. Tôi có chuyện buồn của tôi, cô đừng đá động đến tôi làm gì.

Huyện Tích nghe Mỹ Kim xẵng giọng nói với Bích Ngọc, liền tránh đi chỗ khác, mặc cho hai chị em cãi nhau.

Huyện Tích đi rồi, Mỹ Kim liền ôm mặt khóc nức nở:

- Các cô sung sướng rồi các cô mặt sát tôi. Ai không biết cô có chồng sang và rồi đây cô sắp có con, cô được làm mẹ...

Bích Ngọc thấy chị khóc bỗng thương hại nói:

- Ô kia, tại sao chị lại khóc? Chị có việc gì buồn lắm sao? Chị Mỹ Kim à, cảnh chị nào có đáng buồn đâu, sở dĩ chị buồn như thế là tánh chị hay cau có khó chịu. Chị vui lên như em thì đời đẹp chán.

Bích Ngọc nói đến đây chợt hiểu nguyên nhân nỗi buồn của Mỹ Kim, nên vội nói tiếp:

- Chị đẹp, chị còn trẻ chán mà lại giàu nữa. Miễn là chị biết trau dồi đức tính của mình thì lo gì chị không gặp được một người xứng đáng.

Mỹ Kim ngồi im nghe em nói, không còn cau có như trước nữa, Bích Ngọc thấy chị đã bình tĩnh liền kéo chị đứng lên:

- Khách khứa đã đến chật nhà, chị đứng lên sửa soạn ra dự tiệc mừng chị Lan Chi chứ! Người ta đang mong ngóng chị đó.

Mỹ Kim nghe lời em đứng lên, sửa lại đầu tóc rồi cùng em đi ra ngoài...

Dự đám hỏi của Lan Chi và Thiện xong, huyện Tích cùng Bích Ngọc trở về Mỹ Trang. Trên đường về huyện Tích sung sướng bảo Bích Ngọc:

- Em thấy thằng nhỏ con chị Tham Mai không? Thằng bé trông ngộ nghĩnh quá, nó có đôi mắt to và đen như hai hạt nhãn... Anh muốn em cho anh một đứa con trai như thế. Được thế là đời anh mãn nguyện lắm rồi.

Bích Ngọc nói:

- Bộ anh thích con trai lắm sao? Em thì trai gái gì cũng được, vì nó là đứa con đầu lòng. Có đứa con cũng vui anh nhỉ?

Nói xong Bích Ngọc nhìn huyện Tích nói:

- Anh còn thiếu em một món nợ mà anh chưa trả xong, anh có nhớ món nợ ấy không anh Tích? Từ ngày Ngọc Lan Hương chết đi, mãi đến nay em mới dám nhắc lời hứa của anh. Hôm nay anh có để cho em biết được dĩ vãng của đời anh không? Chúng ta đã yêu nhau, anh không cần phải giấu giếm em làm gì.

Huyện Tích buồn rầu nói:

- Đã nhiều lần anh muốn kể cho em nghe lắm, nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại anh lại do dự, vì cái dĩ vãng của anh xấu xa đầy tội lỗi, nói cho em nghe anh hổ thẹn lắm. Anh cũng hiểu là chúng ta đã yêu nhau, em có thể tha thứ tất cả tội lỗi cho anh. Nếu hiện giờ anh phạm một tội lỗi em còn có thể tha thứ được nữa là lỗi cũ, em nhỉ? Nếu em sẵn lòng tha thứ cho anh thì để nhé.

Bích Ngọc nói:

- Vâng, anh cứ kể. Tình yêu của em đối với anh mạnh hơn cái lỗi của anh, thì có ý gì mà anh phải lo ngại.

Huyện Tích cho xe chạy vào nhà xe rồi mở cửa cho Bích Ngọc bước xuống và nói:

- Chúng ta vào nhà thay đồ rồi ra ngồi chỗ cái băng dưới gốc cây kia, anh sẽ kể cho em nghe.

Một lát sau, Bích Ngọc và huyện Tích đã khoát tay nhau ra ngồi ngoài sân.

Huyện Tích nhìn Bích Ngọc với ánh mắt đầy âu yếm:

- Em có thai, đi xe có mệt không?

Bích Ngọc nói:

- Mới có mấy tháng, chưa thấy có gì khác cả anh ạ. Mà độ rày em mập hơn lúc trước nhiều chứ anh. Em ăn cơm nhiều ghê quá.

Huyện Tích nói:

- Anh cũng thấy em mập lên chút ít. Nhưng có thai cần phải tịnh dưỡng nhiều, nhất là không được có chuyện buồn. Thế thì câu chuyện mà anh sắp kể cho em nghe đây không hiểu có ảnh hưởng gì đến cái thai của em không?

Bích Ngọc nói:

- Không sao đâu anh cứ kể.

Huyện Tích ngồi suy nghĩ một lát như cố nhớ về quãng đời mà mình đã trải qua mười năm về trước, rồi hạ giọng nhỏ nhỏ kể:

- Năm 1930, anh được bổ làm Tri huyện ở huyện Hương Thủy, gần Huế.

Lúc bấy giờ anh mới hai mươi tuổi.

Ai cũng bảo là anh làm quan sớm quá. Cha mẹ ép anh phải cưới vợ nhưng anh nhất định không nghe, vì anh muốn hưởng thụ cảm giác của cuộc sống độc thân thêm vài năm nữa.

Anh hứa với mẹ anh là năm năm nữa anh sẽ cưới vợ và xin vâng lời mẹ, mẹ chọn con gái ai anh cũng bằng lòng.

Thế là mẹ đã để cho anh tự do.

Còn trẻ tuổi mà đã làm Tri huyện cho nên các nhà giàu có ai cũng muốn gả con gái cho anh, nhưng anh đều kiếm lời khước từ tất cả.

Thấy vậy người ta bảo là anh muốn chơi bời phóng túng và lợi dụng địa vị cao sang của mình để dễ bề chọc ngoáy người ta.

Nhưng mà anh không hề giao tiếp với đàn bà con gái. Anh chỉ chơi với con trai. Bạn anh đông lắm. Những ngày nghỉ họ đến đây đông chật cả nhà và tha hồ đùa phá.

Tuổi trẻ là tuổi ham sống, yêu đời, anh tuy tuy là một ông quan nhưng tính tình vẫn là một gã thanh niên bông bột, và ngoài những giờ nghiêm nghị ở chốn công đường, anh lại sống những ngày vui vẻ với bạn bè cùng trang lứa. Mẹ anh là người bề vạ quan cách, thấy tánh tành anh như thế nên tỏ ý khuyên lờ anh. Phải bỏ bớt sự chơi bời và tỏ ra là một ông quan đúng tư cách.

Anh giảng giải cho mẹ nghe và biết được mẹ không vui lòng vì tánh giản dị của mình. Anh không dám rước bạn về nhà những hôm mẹ ở nhà anh.

Gần chỗ anh đang trị vì, có một tòa dinh thự của cụ Thượng Đức Minh, tòa dinh thự này nằm trên một khoảng đất rộng lớn không kém gì Lầu Tỉnh Mộng của em, và quay mặt ra sông Hương Thủy với dòng nước lờ lờ mát mẻ.

Tuy ở Hương Thủy nhưng chưa bao giờ anh đặt chân đến dinh thự của cụ Thượng cả. Mà dinh thự ấy có vẻ tĩnh mịch lắm, cây cối um tùm và có những cây liễu rũ bóng trên một hồ nước trong vườn càng tạo cho nó một vẻ buồn u ải.

Anh ở đó non được ba tháng mà chỉ biết cụ Thượng về hưu được ba năm

nay Trước kia cụ Thượng nổi tiếng là giàu nhất kinh độ Nhưng nay cụ ít đi đầu lắm và đời sống rất giản dị. Chỉ nhưng hôm chủ nhật người ta mới thấy xe cộ về đó đông đảo.

Một hôm anh được người bạn cho biết cụ ta chứa bạc lầy sâu và bà vợ có tánh phong lưu thích đánh bạc.

Cái gia tài to lớn của cụ, lần hồi chạy vào tay của cụ vợ và chạy vào tay các con bạc.

Khi cụ còn làm quan, và bà lớn chết đi và bà nhỏ làm mưa làm gió không ít. Cụ Thượng làm quan to, người ta không hiểu cụ có hưởng gì không, hay là chỉ đem tài, đem sức ra mà lo cho dân, cho nước, chứ còn bà Thượng thì nhờ địa vị của chồng mà lên chân không phải ít.

Bà còn trẻ, bà lớn vì chỉ có một mụn con gái nên mới mua bà về hầu. Bà là con một gia đình nghèo chỉ được cái nhan sắc dễ coi mà thôi.

Khi bà lớn còn sống, bà không dám lên mặt mà chỉ giữ phận làm nàng hầu sớm hôm hầu hạ cụ Thượng.

Nhưng từ khi bà lớn chết đi, bà được cụ Ông cất nhắc lên kế mẫu của cô Phi Yến thì tha hồ cho bà hồng hách...

Từ việc lớn đến việc nhỏ, bà đều nắm giữ. Nhiều khi bà còn muốn xen vào việc quan của cụ Thượng là khác. Ai có việc gì muốn nói với ông phải thưa qua với bà. Vì thế bà không làm quan mà ngày nào cũng có của hồi lộ.

Bà lại nhiễm những tánh phong lưu đài cát rơm, đánh bạc suốt ngày. Không mấy chốc bà phá cả gia tài cụ Thượng. Đến ngày cụ Thượng về hưu thì chỉ còn một ngôi dinh thự Ở Hương Thủy.

Hết của là một sự đau khổ cho người đàn bà quen xài lớn, đã nhiễm thói cờ bạc.

Muốn chịu lòng vợ, cụ Thượng phải nghe theo lời bà mở những sòng bài tại nhà để lầy sâu và cũng để cho bà tiêu khiển.

Năm ấy bà đã ngoài bốn mươi tuổi nhưng còn trẻ lắm, không thua gì một cô gái tới tuần cập kê Có thể nói là bà còn ăn diện hơn cô con gái của cụ Thượng nữa.

Cô Phi Yến thì cả ngày không hề bước chân ra khỏi nhà. Cả Hương Thủy không ai biết mặt cô Người ta bảo là cô bị cấm cung.

Nghe đầu trước kia cô Phi Yến có học ở trường Đồng Khánh và sau khi thi hỏng bằng thành chung cô về nhà đọc sách và đợi cha mẹ gả chồng chứ không được theo đuổi sự học nữa.

Có những hôm trong dinh cụ Thượng thiếu tay, bà cho lính mời anh vào giúp một chân trong sòng bạc, nhưng anh luôn từ chối.

Anh có một người bạn làm ham tá tại tòa Khâm, hễ mỗi lần đến thăm anh là nói nửa đùa nửa thật rằng:

- Tích ơi! Anh ở đây mà không tìm cách làm quen với bà ấy để bà ấy gả cô

con gái chợ Địa vị và giàu có như anh, chỉ nói một tiếng là bà ta gả liền, miễn là anh đưa riêng cho bà ta một số tiền để bà ta đánh bạc.

Anh nghe anh bạn nói mà chỉ cười vì anh không bao giờ muốn làm rể một nhà giàu sang theo cái lối hư hỏng ấy được.

Anh ở Hương Thủy được sáu tháng thì được tin đồn là cụ Thượng Đức Minh sắp gả cô Phi Yến cho một ông Tuần Vũ.

Làm quan mà đến chức Tuần Vũ thì ít ravi quan ấy cũng ngoài năm mươi tuổi, chứ có đời nào có một ông Tuần Vũ ba mươi tuổi bao giờ.

Nghe vậy thì hay vậy chứ anh chẳng để ý làm gì.

Rồi một hôm các bạn anh đổ về Hương Thủy lại xôn xao kể cho anh nghe rằng:

- Huyện Tích ơi! Anh ở đây mà không nghe gì hết sao? Cụ Thượng sắp gả con gái yêu là cô Phi Yến cho cụ Tuần Bình. Anh nghe thế mà ngồi yên được à? Trẻ, đẹp và giàu sang như anh, gì đi nữa cũng là một ông Huyện, thế mà không cưới cô Phi Yến đẹp đẽ, duyên dáng, mỹ miều, để cho cô Phi Yến lọt vào tay cụ Tuần già răng đã long, đầu đã bạc. Nghĩ mà tủi nhục cho bọn tuổi trẻ này. Thanh niên hết người hay sao mà cô Phi Yến lại đi ưng một người sắp xuống lỗ.

Anh Phán Tam lại xen vào:

- Các anh em đừng độc ác, tội nghiệp cô Phi Yến lắm. Để tôi kể đầu đuôi câu chuyện cho các anh nghe.

Cả bọn lao nhao:

- Ê, Tam, anh làm gì mà biết rõ vậy?

Anh Tam nói:

- Tôi bà con với Phi Yến. Cụ Thượng bà thân sinh ra cô Phi Yến là cô ruột của tôi, nên tôi biết rõ lắm.

Anh Tam liền kể:

- Bà Thượng đã phá hết cái gia tài của cụ Thượng và giờ đây chỉ còn cái dinh thự này, bà không có quyền bán, phải chỉ bà có quyền bán thì cũng đã bán sạch rồi đâu còn đến nay. Hết tiền bà xoay qua chứa bạc lấy xâu. Nhưng cái nghề chứa bạc thì có bao giờ giàu có đâu. Chứa bạc mà đừng đánh thì còn có lợi chút ít, chứ chứa bạc mà ngồi vào sòng thì chỉ tổ chóng tán gia bại sản mà thôi. Bà liền lợi dụng sắc đẹp của cô con gái chồng. Trong cái sòng bài có những cậu thanh niên, bà liền ép Phi Yến ra chia bài, nhưng Phi Yến nhất định không chịu nghe theo lời bà. Suốt ngày Phi Yến chỉ ở trong phòng đọc sách, chiều tối ra vườn ngồi dưới gốc cây lê liễu để tưởng nhớ người mẹ thân yêu đức hạnh hoặc nhớ về những ngày sung sướng mà nàng đã sống trên ghế nhà trường. Euphonia không được Phi Yến, bà thù oán Phi Yến đã làm cho bà mất một mối lợi lớn. Vì các cậu vương tôn công tử đến nhà bà chỉ với mục đích làm quen với Phi Yến, cố vãi tiền ra mua lòng Phi Yến, mà Phi

Yến không chịu tiếp thì họ còn đến làm chi nữa. Không được nước cờ này, bà Thượng bày nước cờ khác, bà có phải hạ người đàn bà thua trí đâu. Trong số những tay cờ bạc thường lui tới nhà bà có ông Tuần Vũ Bình. Ông Tuần góa vợ, có năm người con, người con trai lớn đã đi làm tham tá, còn người con nhỏ nhất cũng đã đậu bằng thành chung. Ông Tuần đã ngoài năm mươi tuổi. Tóc đã bạc, răng đã rụng, nhưng ông còn háo sắc. Và sở dĩ ông lui tới nhà ông Thượng không phải vì Phi Yến mà vì bà Thượng. Những hôm bà Thượng đánh thua cả xâu, ông Tuần liền chìa tiền cho bà đánh, làm bộ ngồi chỉ những nước bài cho bà, khi dựa về khi kê vai bà một cách cố ý. Bà Thượng hiểu cái dụng tâm của ông Tuần và bà làm bộ không biết, đôi khi có những cử chỉ khuyến khích ông Tuần đi sâu vào đường tội lỗi nữa là khác. Nhưng bà Thượng không chiếm được quả tim của ông Tuần để bước tiếp vào đường sa ngã, đi đến cái ao tù tưởng giả, vì ông Tuần một hôm ở sòng bạc đi ra gặp ngay Phi Yến đang đi lang thang dưới gốc lệ liễu. Nanh sắc kiều diễm của Phi Yến, nét buồn như liễu rũ của nàng, khiến ông Tuần thấy hồn vía lên mây. Ông bỗng nghĩ ngay đến cách bỏ tiền ra lấy lòng bà Thượng và xin cưới cô Phi Yến. Bà Thượng tuy có tiếc rẻ cái tình lãng lơ của ông Tuần đối với bà, nhưng trước món tiền quá to mà ông hứa cho bà, nếu bà nói xiêu lòng Phi Yến, bà không ngần ngại gì mà hứa sẽ ép ông Thượng nghe theo lời bà. Bà không cần hỏi ý kiến Phi Yến, cứ nói ngay với ông Thượng là Phi Yến đã lớn tuổi rồi, cần phải gả gấp. Ban đầu ông Thượng tỏ ý không bằng lòng về sự chênh lệch tuổi tác quá nhiều giữa Phi Yến và ông Tuần, nhưng sau thấy bà Thượng cứ nói ra nói vào mãi, ông Tuần cứ chiều lòng ông mọi cách nên ông phải hứa gả. Khi hay tin cha hứa gả mình cho ông Tuần, Phi Yến lay lục cha và nhất định không chịu. Nhưng ông Thượng bảo áo làm sao mặc khỏi đầu, con không được cãi lời cha mẹ và cho ông Tuần làm lễ hỏi. Bây giờ thì đến gần ngày cưới rồi.

Tam kê đến đây, mọi người đều sững sốt. Chính anh cũng thấy một nỗi buồn vô cớ xâm chiếm hồn anh. Ôu đời có những cảnh đau lòng như thế sao?

Các bạn thấy anh buồn liền nói:

- Anh Tích cảm cô Phi Yến rồi. Thôi anh gắng đưa cô ta ra khỏi cảnh đau đớn này đi.

Một anh bạn khác nói khích:

- Huyện Tích làm gì được!

Nhưng anh Tam nói:

- Nội bọn mình đây, chỉ có anh Tích là đủ điều kiện cứu Phi Yến ra khỏi tay Tuần Bình mà thôi. Anh Tích nghĩ sao?

Một anh khác nói:

- Anh hãy trở tài hiệp khách một phen thử anh Tích? Bọn tôi xin phục anh sát đất nếu anh làm được việc kinh thiên động địa này.

Anh nói:

- Các anh đừng nói điên. Người ta đã ăn lễ hỏi rồi và chỉ còn chẳng bao lâu nữa là làm lễ cưới, dù tôi có vãi tiền ra cũng chậm rồi. Huống chi biết đâu cô Phi Yến không bằng lòng. Các anh là người ngoài cuộc cứ đoán càn rồi cho là cô Phi Yến buồn rầu.

Tham Mai liền nói:

- Anh Tích thật không hiểu tâm lý của các cô gái rồi! Có cô nào đang độ xuân xanh mà chịu làm vợ một ông già gần xuống mồ?

- Ông già ấy là một ông Tuần giàu có, sang trọng chứ có phải là một ông già thường dân đâu?

Tuy miệng anh trả lời thế nhưng lòng anh cũng thấy bùi ngùi thương tiếc cho cô Phi Yến.

Các bạn, người khuyến khích, người khuyên nhủ, thấy anh không tỏ thái độ gì muốn cứu vớt Phi Yến cả, liền bỏ về.

Nhưng suốt đêm đó, anh không sao quên được câu chuyện thương tâm về Phi Yến.

Ngày hôm sau, anh cho gọi Lánh, người giúp việc mà anh tin cậy nhất vào hỏi:

- Em có quen với ai bên nhà cụ Thượng Đức Minh không?

Lánh suy nghĩ một chặp rồi nói:

- Con có quen với chú ba, người làm vườn cho cụ Thượng.

- À, thế thì tốt lắm. Em dò thử bao giờ đám cưới cô gái cụ Thượng rồi cho ta biết nhé.

Lánh đi một lúc, đến khi về mặt mày ui về báo tin cho anh biết là chỉ còn một tuần lễ nữa là đến ngày cưới của cô Phi Yến.

Lánh lại thêm vào:

- Nhưng mà con nghe chú Ba nói thì cô Phi Yến nhất định không chịu, cô đóng cửa phòng, khóc mãi và bỏ ăn nữa. Cụ Thượng thì tỏ vẻ lo ngại, bà Thượng thì cho ba bốn đứa đầy tớ ngày đêm canh giữ không cho cô ta tự tử. Thấy anh ngồi lưỡng lự không nói gì, Lánh lại nói tiếp:

- Cô Phi Yến đẹp quá mà gặp cảnh này thì thật tội nghiệp, đúng là “Hong nanh bạc mệnh, một đời tài hoa”.

Anh nghe Lánh nói thế cũng buồn cho cô Phi Yến, nhưng anh chưa biết làm sao để cứu cô ra khỏi cảnh đau đớn ấy được.

Anh cho Lánh ra ngoài rồi ngồi suy nghĩ.

Chỉ còn có một tuần lễ. Anh làm sao đến xin cưới cô Phi Yến được? Anh cũng đâu có số tiền mặt để trả lại số tiền mà ông Tuần đã bỏ ra cho bà Thượng? Muốn trả lại số tiền ấy, ít ra anh phải bán đôi ba sớ ruộng. Bán ruộng nào phải việc dễ, cần phải tìm cho ra người mua và công việc xong xuôi ít nhất cũng phải mất cả tháng.

Và lại, anh mà đi dành cô Phi Yến với ông Tuần Bình thì thế nào anh cũng phải mất chức. Anh là một quan nhỏ dưới quyền của ông Tuần cơ mà, anh tranh sao nổi với ông ta?

Anh suy nghĩ mãi... Rồi chiều tối, không hiểu sao, anh đi sang dinh cụ Thượng, làm bộ dự vào cuộc đồ đen, nhưng sự thực là để dò la tin tức về cái đám cưới oan nghiệt và để xem mặt Phi Yến nếu có thể được...

Anh ngồi đánh bạc mà bụng cứ để đâu đâu và mong đợi Phi Yến, nhưng đợi mãi đến mười hai giờ khuya vẫn không thấy.

Bà Thượng thấy đã khuya mà các con bạc còn mãi mê sát phạt nhau liền mời các quan khách nghỉ ngơi và dùng cháo gỏi gà.

Anh xin phép ra về nhưng bà Thượng lại không cho, mà anh đã nường mất một số tiền khá lớn.

Đến hai giờ sáng, tiền đã hết, anh đứng lên cáo từ ra về. Bà Thượng thấy anh hết tiền liền để anh đi và mời mọc hôm sau đến cho vui.

Anh nhận lời để mua lòng bà.

Anh đi ngang qua vườn, lúc bảy giờ trăng sáng vắng vặc, anh nhìn thấy một bóng người đang lẩn quẩn dưới các gốc liễu.

Khi đến gần, anh nghe có tiếng thốn thức. Anh dừng lại thì nhìn thấy đó là một cô gái, có vóc hình tha thướt.

Nghe tiếng động, cô ấy dừng lại, nhìn anh một cách kinh ngạc, rồi ngồi phịch xuống đất ôm mặt khóc nức nở.

Anh không đành đi, và vì đã nghe được câu chuyện tình duyên trái ngang của cô Phi Yến, nên anh tin chắc người thiếu nữ nữa đêm nỉ non khóc lóc không ai khác hơn là cô Phi Yến.

Lòng thương xót không cho phép anh đi, anh ngừng lại đến chỗ cô Phi Yến ngồi và hỏi nhỏ nhỏ:

- Cô là ai mà đêm khuya ra đây ngồi khóc?

Phi Yến ngẩng mặt lên nhìn anh rồi hỏi:

- Ông là ai mà đến đây giữa đêm khuya thế này?

Anh nói:

- Tôi vừa ở sông bạc ra, đi ngang qua đây nghe cô khóc nên đứng lại.

Nghe anh nói thế, cô Phi Yến trả lời một cách lạnh lùng:

- Thế thì ông cứ ra về, mặc tôi, không can gì mà ông phải bận lòng.

Câu nói xẵng của Phi Yến đáng lẽ làm cho anh giận, nhưng trái lại anh đã hiểu là Phi Yến ghét bọn con bạc đến nhà cha nàng đến bậc nào. Vì thế nghe anh bảo vừa ở sông bạc ra, Phi Yến tỏ vẻ khinh bỉ ngay.

Nhưng anh liền nói để phá sự nghi ngờ của Phi Yến:

- Tôi mới đến sông bạc này hôm nay là lần đầu tiên và nguyên nhân đưa tôi đến đây, xin lỗi cô nhé, là vì cô đó.

Phi Yến nghe nói thế vội lau nước mắt và nhìn anh.

Em đừng ghen tức nhá. Sự thật anh bị cái nhìn ấy thôi miên ngay. Dưới bóng trăng, Phi Yến có một sắc đẹp kiều diễm quá. Thật người xưa nói đúng, mỹ nhân dưới bóng trăng là một bức tranh tuyệt bút. Anh thấy lòng anh nổi lên sự thương xót khó tả. Con người đẹp thế ấy mà sắp phải làm vợ một ông già đầu bạc răng long. Thế thì ở đời này không có gì là công lý, là lẽ phải cả hay sao? Thế chẳng ra đồng tiền là chúa tể con người hay sao?

Anh thấy máu nóng chạy khắp người và ý muốn làm một nghĩa cử anh hùng đưa người đẹp ra khỏi cảnh buồn thảm đã thúc giục anh.

Anh đang say sưa với ý nghĩ làm việc phải, và bị thôi miên vì sắc đẹp khả ái của Phi Yến thì Phi Yến đã cất tiếng oanh thoả thẽ.

- Thế ông là ai? Và tại sao ông bảo là đến đây là tại tôi?

Anh liền nói:

- Tôi là huyện Tích ở bên Hương Thủy. Tôi nghe các bạn kể về cô, tôi thấy buồn buồn làm sao ấy. Vì thế mà hôm nay giả làm một tên bợm bạc để dò thử công việc ra sao và cũng để gặp cô. Nhưng từ đầu hôm đến giờ, đợi mãi không thấy cô đâu. Tôi thua hết tiền phải ra về, không ngờ ra đây lại gặp cô.

Phi Yến e thẹn nói:

- Tưởng ông là ai, té ra là ông huyện Tích bên Hương Thủy. Được ông chiêu cố đến, tôi chỉ biết cảm ơn mà thôi, cảnh tôi không còn hy vọng gì nữa. Di tôi đã xài của người ta nhiều tiền quá rồi. Mấy hôm nay bà ấy lại sợ tôi tự tử nên cứ sai đầy tớ giữ một bên tôi, không chịu rời tôi ra một bước. Đêm nay nhờ đồng tay bạc, bọn chúng phải lo nấu đồ ăn khuya và thấy tôi nằm im chúng ngỡ là tôi đã ngủ, mới để tôi một mình trong phòng. Tôi lên ra đây và có ý định tự tử.

Nói đến đây, Phi Yến ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Nhưng không hiểu tại sao tôi không đủ can đảm chết, ông ạ.

Anh liền nói:

- Tôi nghe nói chỉ còn một tuần lễ nữa là cử hành lễ cưới phải không cô?

Phi Yến gật đầu khóc thút thít.

Anh liền nói:

- Tôi nghe nói chỉ còn một tuần lễ nữa là cử hành lễ cưới phải không cô?

Phi Yến gật đầu khóc thút thít.

Anh liền nói:

- Nếu tôi có kịp thì giờ!

Phi Yến nhìn anh với đôi mắt dò hỏi. Anh liền cho Phi Yến hay là nếu có nhiều ngày giờ thì có thể bán ruộng, hoàn lại số tiền cho cụ Tuần, và xin với cụ Thượng cưới Phi Yến.

Nghe thế, Phi Yến nhìn anh với đầy sự biết ơn, và sau vài phút suy nghĩ nàng nói:

- Không nên, ông ạ... Thế lực lão Tuần Bình ghê lắm. Không khéo ông bị và

lây mà cha em cũng bị nữa.

Tiếng “em” của Phi Yến ăn sâu vào lòng anh và anh cảm thấy thương hại Phi Yến không sao nói được.

Anh đứng yên cả giờ ngắm vẻ đẹp của Phi Yến và Phi Yến ngồi nhìn lại anh với sự thất vọng nào nề. Có lẽ trong đôi quả tim của hai người đã nảy sinh ra một sự thông cảm của tình yêu.

Anh thất vọng gọi lên như kẻ điên:

- Em Phi Yến, anh phải cướp em ra khỏi tay của lão Tuần Bình dù anh có bị cách chức cũng mặc.

Phi Yến sung sướng đứng lên, hai tay chấp lại xá anh một cái thật sâu:

- Anh Tích ơi! Thật không anh? Thật anh dám cứu em không anh?

Tiếng kêu thương của Phi Yến giữa đêm khuya thật là não ruột, nó đủ sức làm cho kẻ trượng phu mềm cả ruột gan.

Anh không sao dẫn lòng được và anh siết chặt bàn tay của Phi Yến, hứa hẹn đêm sau sẽ gặp nhau tại chỗ này.

Thế rồi anh ra về. Và liên tiếp trong mấy đêm sau đó, đêm nào anh cũng đến chỗ hẹn hò để cùng Phi Yến bàn mưu tính kế và cũng để tỏ tình thương yêu càng ngày càng khăng khít.

Phi Yến tỏ ra yêu anh lắm và mỗi đêm trước khi chia tay, lần nào Phi Yến cũng khóc lóc dặn thế nào cũng phải cứu nàng. Anh mỗi ngày mỗi thêm bối rối, khó xử. Vì cụ Tuần đã ấn định ngày cưới rồi. Anh có xúi Phi Yến hãy khóc lóc năn nỉ với ông Thượng hãy hoãn ngày cưới lại một tháng, nhưng nghe đâu ông Tuần nhất định không chịu, ông ta sợ mất miếng mồi ngon. Người ta có gặp cảnh biến mới thấy mình đâm ra liều lĩnh.

Anh liền nghĩ ra một kế là bắt cóc cô dâu trong ngày cưới để cho lão Tuần biết tay và dùng ý thế lực kim tiền, để cho bà Thượng một bài học, rồi tới đâu thì tới.

Ngày mai làm lễ cưới thì hôm nay anh bỏ tiền ra mua lòng lợn linh hầu cụ Tuần có bốn phen canh gác trước dinh cụ Thượng.

Thế rồi khi họ nhà trai đến, nhà gái bày tiệc tùng, khách khứa ra vào nườm nượp, anh thuê một chiếc xe hơi để sẵn ngoài ngõ, đợi nhà trai rước dâu ra cổng.

Oâng Tuần muốn khoe với thiên hạ sự đắc thắng của ông, nên ông định rước dâu đi bộ, để cho dân chúng thấy cô dâu, người vợ trẻ của ông.

Tiệc xong, nhà trai liền rước dâu ra cửa. Phi Yến lộng lẫy trong chiếc áo thụng và chiếc khăn vành. Ra đến cổng, Phi Yến tiến lên trước, không một chút e lệ rụt rè và bất ngờ chạy bỏ về chỗ chiếc xe đậu.

Anh đã mở sẵn cửa xe, Phi Yến leo vội lên chiếc xe, tức thì tài xế cho chạy, giữa sự kinh ngạc của mọi người.

Oâng Tuần không kể gì đến thể thống của mình nữa, chạy theo chiếc xe và

la lớn:

- Bắt nó lại cho tôi.

Nhưng chiếc xe cứ mở hết tốc lực, để lại trước mặt cụ tuần một đám bụi mịt mù mà thôi.

Mọi người đều kinh ngạc và không hiểu Phi Yến đã đi với ai.

Họ hàng nhà trai trở vào dinh cụ Thượng, kẻ nói thế này người nói thế nọ, bắt vạ cụ Thượng, làm cụ không hiểu ra sao mà trả lời cho người ta.

Sau cùng cụ phải xuống nước nhỏ, hứa bán cái dinh thự của cụ để đền bù số tiền mà bà Thượng đã mượn của ông rở hụi.

Nhưng ông Tuần nhất định không chịu, đòi kiện và hăm dọa. bắt giam bà Thượng nếu bá không tìm ra được cô Phi Yến.

Cái tin cô Phi Yến, một cô dâu mới, đã phản đối cuộc hôn nhân áp bức một cách mới mẻ lan đi khắp kinh đô và người ta không hiểu ai đã tổ chức cho cô Phi Yến trốn với mưu mô tài tình ấy.

Nhưng chỉ qua một ngày là người ta biết rõ người bắt cóc Phi Yến không ai khác hơn là huyện Tích.

Thôi thì các bạn anh nhiệt liệt ca tụng anh và họ đồn rùm lên rằng anh đem Phi Yến đi Sài Gòn và họ cười nhạo cụ Tuần đủ cách.

Cụ Tuần đưa đơn kiện anh và quan trên ra lệnh cách chức anh.

Huyện Tích kể đến đây, nhìn Bích Ngọc và nói:

- Nghe anh kể chuyện si mê của anh em có buồn không? Em đừng ghen với cái khoảng thời dĩ vãng của anh, em nhé! Nhưng mà đoạn cuối nó đâu có được êm đềm như thế. Câu chuyện tình này kết thúc bằng những dòng dăm lẽ còn bi đát hơn câu chuyện của Ngọc Lan Hương nữa, em ạ. Vì thế suốt đời anh, anh đã hối hận và đau khổ vô cùng.

Bích Ngọc nói:

- Anh cứ kể nốt đi. Em không trách gì anh cả. Ai lại đi ghen với dĩ vãng, và cái dĩ vãng đó đã chết bao giờ.

Huyện Tích nói:

- Nếu thế anh xin kể nốt. Anh cho xe chạy ra khỏi Hương Thủy liền bảo chạy luôn ra Đồng Hới. Ở Đồng Hới anh có một sở đồn điền, từ trước đồn điền ấy giao cho một người anh họ trông nom. Thỉnh thoảng cha mẹ mới ra thăm viếng và tính tiền hoa màu hằng năm. Trong đồn điền có sẵn một ngôi nhà rộng rãi đủ tiện nghi Anh đem Phi Yến ra đấy. Người anh họ của anh thấy Phi Yến ăn mặc theo lối cô dâu thì tưởng anh vừa mới cưới vợ và dẫn đi hưởng tuần trăng mật.

Anh và Phi Yến ở đấy một tuần lễ. Anh có đem theo chút ít áo quần, còn Phi Yến đã gói trước chiếc vali cho anh trong đêm bàn tính mưu mô chạy trốn.

Nhờ thế mà anh và Phi Yến đủ đồ cần dùng.

Nhưng cụ Tuần Bình ra lệnh tập nã, và câu chuyện của anh đã đến tai mẹ

anh. Mẹ anh cuống cuống lo sợ, rồi đích thân ra Đồng Hới tìm anh. Mẹ anh thông minh lắm, đoán biết thế nào anh cũng đi Đồng Hới. Cho nên khi người đến Đồng Hới là gặp ngay anh và Phi Yến.

Phi Yến thấy mẹ anh thì không còn hồn vía nào nữa cả, nàng run lên và sụp quì khóc lóc xin mẹ anh rộng lượng dung thứ cho nàng.

Mẹ anh ban đầu làm hờn làm giận, nhưng sau thấy Phi Yến khóc lóc năn nỉ, lại có nhan sắc mỹ miều khả ái, người đem lòng thương xót và bảo anh cùng người và Phi Yến trở về thú tội với cụ Thượng để làm lễ cưới hẵn hoi.

Phi Yến mừng quá, sụp xuống lạy mẹ anh rồi cùng anh theo mẹ về Hương Thủy.

Trước sự đã rồi, cụ Thượng phải bằng lòng gả Phi Yến cho anh và mẹ anh trả lại số tiền cho cụ Tuần.

Sở dĩ cụ Tuần chịu nhận số tiền là vì thiên hạ cười chê cụ lợi dụng tiền của, địa vị để đi ép cưới một cô gái đào tơ, đến nỗi mang tai mang tiếng.

Cụ lại cũng bị quan trên quở trách nên mới chịu bỏ qua cho Huyện Tích, không nói đến nữa.

Giờ thì Phi Yến đã nghiễm nhiên làm vợ của anh. Anh lại xin phép mẹ dặt Phi Yến trở ra Đồng Hới để cùng sống những ngày hạnh phúc đầy tình yêu.

Phi Yến đẹp, Phi Yến xinh, ai không bảo là anh sẽ yêu Phi Yến mãi mãi.

Nhưng qua một tháng ái ân, anh đâm ra chán Phi Yến ngay.

Người đàn bà không phải có sắc đẹp là được đàn ông yêu say sưa đâu. Sắc đẹp chỉ làm cho người đàn ông để ý một thời thôi. Sắc đẹp không phải là lợi khí của người đàn bà để cột người đàn ông trong gia đình và buộc họ phải phụng thờ người đàn bà suốt đời. Sắc đẹp chỉ là một trong các điều kiện khác. Huống chi sắc đẹp sẽ không ở mãi với người đàn bà. Thời gian là kẻ thù của ái tình và cả của sắc đẹp. Thời gian phá hoại sắc đẹp, thời gian làm phai lợt ái tình.

Vì thế ngoài sắc đẹp ra còn phải có những đức tánh tốt để có thể làm tròn nhiệm vụ của một người vợ.

Phi Yến chỉ là một người đẹp, chỉ có sắc đẹp, ngoài ra Phi Yến không biết gì về cách giữ người chồng trong gia đình cả.

Cái lỗi ấy một phần do Phi Yến không được hấp thụ một nền giáo dục đầy đủ hoàn thiện. Khi còn mẹ, Phi Yến là một đứa con cưng muốn gì được nấy, khi mẹ chết thì phải sống giữa sự lạnh nhạt của người mẹ ghê chỉ biết có tiền bạc mà thôi.

Phi Yến không hề biết dọn dẹp trong nhà. Đến phòng của nàng, nàng cũng bỏ bừa bãi cả sách báo. Còn tàn thuốc thì nàng vứt khắp nơi, ngay trên giường, chỗ nàng nằm.

Phòng của một người vợ mới cưới mà không có chút gì gọi là mỹ thuật, để có thể lôi kéo người chồng đặt chân vào.

Đã thế, bọn người nhà có lên dọn dẹp thì Phi Yến bảo:

- Các người cứ để mặc ta.

Mà cứ để mặc nàng thì nàng không dọn dẹp.

Cái tánh nằm lên nằm xuống, để ra cái tính lười biếng và cẩu thả.

Sắc đẹp dù kiều diễm đến đâu mà không sửa soạn vén khéo thì cũng đến lúc làm nản lòng người ái mộ. Không gì bức dọc cho bằng nhìn người đẹp tóc rối bù và gương mặt xanh xao lợt lạt vì không hoạt động.

Một bức vẽ không có người là một bức vẽ chết. Một sắc đẹp không linh hoạt cũng là một sắc đẹp “chết”.

Người ta có vợ để có người chăm sóc. Thế mà áo anh đứt một hạt nút hay sổ một đường chỉ, Phi Yến cũng không hề biết tới. Đôi vớ rách, cái khăn tay lạc mất, Phi Yến cũng không cần biết.

Những bữa cơm, người bếp muốn nấu sao thì nấu, Phi Yến ngồi vào ăn không cần biết ngon dở. Khách khứa đến thăm anh, Phi Yến không buồn tiếp, và nếu anh có nài ép thì Phi Yến mang cả bộ đồ ngủ nhàu nát và mái tóc rối lòa xòa ra ngồi một đống không biết nói một lời.

Em thử nghĩ từ trước đến giờ anh quen cuộc sống sôi động với bạn bè, với công việc ở công đường, bây giờ vì cưới Phi Yến mà anh phải mất chức, rồi lại về ở một đồn điền hẻo lánh, sự thay đổi lối sống ấy làm sao anh không bức bối. Phải chi Phi Yến là một người vợ biết đem đến cho anh niềm vui mới mẻ thì còn có thể khuây lảng, đằng này Phi Yến chỉ đem đến cho anh sự thất vọng ngấm ngấm thì bảo làm sao anh không mau chán Phi Yến được?

Sau một tháng sống chung, anh rủ Phi Yến trở về Huế, thì Phi Yến tỏ ý muốn sống ở Đồng Hới để được yên ổn hơn.

Thế rồi anh buộc lòng về Huế để lo xếp đặt công việc nhà, để Phi Yến ở lại Đồng Hới một mình thỉnh thoảng anh về thăm và mang cho Phi Yến thuốc lá và sách báo mới.

Có nhiều hôm anh phát khở vì sự vụng về của Phi Yến. Phi Yến gọt trái cây cho anh ăn, hễ gọt vừa được nửa trái là đánh rơi xuống đất, lại phải lượm lên để rửa, đôi khi gọt cả mười phút chưa xong một trái xoài hay một trái lê Anh lại phải gọt và mời Phi Yến. Đến cái ăn Phi Yến cũng làm biếng.

Một khi nàng đọc sách thì cơm dọn lên miệng nàng vẫn không chịu rời quyển sách ra.

Rồi thương nhau và chịu đựng nhau thì dễ, nhưng đến khi trong lòng đã chán thì sống chung là một hình phạt nặng nề cho cả hai.

Anh cố tìm đủ cách để tha thứ cho Phi Yến nhưng không sao tha thứ được, và ngày một, ngày hai, sự thất vọng như một cái lỗ mọt của chiếc tàu, nó làm đắm tàu thành linh đọt ngọt.

Chán quá, sẵn lúc bấy giờ có vài người bạn rủ anh đi du học, anh bèn xin phép cha mẹ và đi không nói trước cho Phi Yến hay.

Đến khi giấy tờ yên xong đầu vào đó và sắp lên đường, anh mới cho Phi Yến biết.

Anh còn nhớ câu Phi Yến nói với anh ngày hôm ấy:

- Sao anh lại bỏ em mà đi như thế? Rồi đây em sống với ai? Và đi lần này bao giờ anh về? Ở nhà em sống bằng cách gì?

Anh nói:

- Anh đi vài năm sẽ về. Ở nhà, tùy em muốn ở đây thì ở, hay là em về Huế ở với mẹ anh cũng được. Còn như em sợ cảnh làm dâu thì em cứ về ngay nhà em, mỗi tháng em đến quán gia của anh lấy tiền tiêu. Em liệu lấy đủ xài, đừng để thiếu thốn.

Phi Yến có vẻ buồn rầu:

- Anh định đi mà không hề bàn qua với em, nay giờ khởi hành đã đến, em còn biết nói gì hơn nữa. Em chỉ cầu chúc anh đi mạnh giỏi và nhớ gửi thư về cho em.

Anh hỏi:

- Em định ở luôn đây hả?

Phi Yến gật đầu:

- Em ở đây cho đến khi nào thấy chán thì về ở với mẹ.

Anh nghe thế không khỏi ái ngại. Anh sợ Phi Yến mà về ở với mẹ thì không được mấy hôm mẹ anh sẽ tổng cổ Phi Yến đi ngay. Mẹ anh khó tính lắm, và người là một người đàn bà giỏi giảo và đảm đang.

Anh đi được hai tháng thì nhận được thư của Phi Yến cho anh hay là độ ấy trời mưa lụt lội nên nàng không ở Đồng Hới mà về ở chung với mẹ anh.

Hai hôm sau anh liền được thư của mẹ than phiền về Phi Yến, và người tả tánh tình Phi Yến giống như những điều mà anh đã nhận xét.

Thỉnh thoảng Phi Yến viết thư cho anh, thư nào cũng dài hai ba trang giấy, trong ấy Phi Yến kể lể nỗi nọ đường kia, nào mẹ anh khó tánh, nào người quán gia phát tiền cho Phi Yến không đủ mua thuốc lá và sách báo.

Nhận được năm bảy cái thư của Phi Yến, anh mới trả lời lại một cái.

Trong một bức thư kể đó, Phi Yến bảo là đã dọn về ở với cụ Thượng, rồi Phi Yến kể những nỗi khổ tâm của nàng khi phải sống bên người mẹ kế độc ác. Anh vẫn làm lơ, có điều anh phải viết thư bảo người quán gia phải đưa tiền cho Phi Yến đủ tiêu dùng.

Một năm trôi qua, trong hộp tủ bàn giấy của anh đầy cả thư của Phi Yến.

Anh xin thú thật với em có nhiều bức thư của Phi Yến anh không đọc hết.

Chỉ đọc trang đầu rồi thấy Phi Yến cứ kể những chuyện nhà, chuyện buồn, anh sinh chán, vứt nó vào một xó mà không buồn đọc nốt.

Trước sự hờ hững của anh, Phi Yến không hề trách anh và vẫn viết thư cho anh mỗi tuần như trong một năm qua.

Một năm trôi qua, Phi Yến bị cái tang lớn là cụ Thượng lâm bệnh rồi chết.

Trước khi chết, bà Thượng ỏn ỷ thế nào mà cụ ký để cả gia tài sự nghiệp còn lại cho bà. Phi Yến chỉ hưởng được một sở vườn trồng dâu, hoa lợi không đáng kể.

Cụ Thượng chết rồi, bà Thượng không cho Phi Yến ở Hương Thủy nữa. Phi Yến dọn về ở chung với mẹ anh thì mẹ anh không bằng lòng, bảo Phi Yến hãy thuê nhà riêng mà ở, còn không nữa thì về Đồng Hới, cai quản đồn điền cho anh.

Buộc lòng Phi Yến phải về Đồng Hới, nhưng Phi Yến về là để ở đó cho qua ngày chớ nàng có biết gì mà cai quản. Bọn tôi tớ trong đồn điền sau này có kể lại cho anh nghe là Phi Yến đóng cửa suốt ngày, chỉ ra ngoài trong hai bữa cơm chánh, có đêm nàng thức suốt đêm chả hiểu làm gì trong phòng. Việc này Phi Yến có viết thư kể tất cả cho anh nghe nhưng vì như lời anh đã nói với em khi này, có nhiều bức thư anh không đọc hết nên chỉ được biết cụ Thượng, bố vợ anh chết và Phi Yến dọn về Đồng Hới, lúc sau này khi Phi Yến chết, anh lục lại chồng thư cũ mới hay...

Nói đến đây huyện Tích ngồi im lặng như để hồi tưởng lại quãng đời cũ và nét mặt huyện Tích đượm buồn không sao tả được.

Bích Ngọc thấy chồng có vẻ ăn năn, hết sức thương hại. Phần Bích Ngọc cũng thương hại cho Phi Yến đã sống trong cảnh lẻ loi, cô độc.

Rồi Bích Ngọc nghĩ đến một năm qua, sự hờ hững của huyện Tích đối với nàng.

Bích Ngọc thấy nàng may mắn là đã làm tròn phận sự của một người vợ. Về sắc đẹp, Bích Ngọc có lẽ không bì kịp Phi Yến, nhưng về tư cách một người vợ biết lo cho chồng, tạo nên một hạnh phúc gia đình thì Bích Ngọc hơn Phi Yến nhiều.

Nhờ thế mà Bích Ngọc cảm hóa được huyện Tích.

Nếu Bích Ngọc là một người đàn bà khác có thể bị sa ngã vì trước sự hờ hững của huyện Tích, Bích Ngọc bị Ám Mạnh quyến rũ, mà Ám Mạnh là người đã làm cho trái tim Bích Ngọc khi chưa có chủ đã bao phen rung động.

Thêm vào đó là câu chuyện bí mật của Ngọc Lan Hương... Ngọc Lan Hương đã gieo vào đầu óc Bích Ngọc những sự ghen tuông ngầm ngầm, những giờ phút đau khổ âm thầm.

Nhưng rồi chỉ vì Bích Ngọc biết suy xét, biết yêu kính chồng, biết giữ vững bản phận của một người vợ mà gia đình Bích Ngọc không bị đổ vỡ, Bích Ngọc đã lại làm chủ được tình yêu của huyện Tích ngày hôm nay.

Huyện Tích ngồi thờ người một lúc bỗng thở ra rồi nói:

- Để anh kể nốt cho em nghe và chút nữa anh vào nhà lấy đưa em xem vài bức thư thống thiết của Phi Yến, những bức thư mà anh cố giữ lại làm kỷ niệm và để ăn năn sám hối tội lỗi của mình.

Một hôm anh đang cùng các bạn cười đùa trong một đám tiệc thì người bồi phòng của anh mang đến một bức điện tín từ bên nhà gởi qua báo tin Phi Yến đau nặng và hiện đang nằm tại bệnh viện Huế.

Anh không hiểu sao lúc bấy giờ cảm bức điện tín trên tay, anh không hề có một tí cảm động. Anh xếp nó bỏ túi và tiếp tục buổi tiệc đầy náo nhiệt với tiếng cười reo hò hét.

Tiệc tan về đến nhà, vì say rượu anh quên băng bức điện tín...

Một tháng sau, cái tin Phi Yến chết đưa đến anh như một tiếng sét...

Anh đang ăn năn thì mẹ anh gởi qua cho anh một tập nhật ký của Phi Yến đã để lại cho anh.

Anh thức một đêm để đọc những trang nhật ký, những lời cuối cùng của người đã yêu anh, đã bị anh phụ phàng.

Rồi bao nhiêu thư từ của Phi Yến trước đây anh vứt bỏ vào hộp tủ không buồn đọc đến. Anh soạn ra đọc tất cả.

Anh thấy mình nhẫn tâm quá, anh đã giết chết Phi Yến bằng sự hờ hững, bằng sự im lặng không cần biết đến cuộc sống đau khổ của nàng.

Àn năn thì sự đã rồi... Anh nghĩ dầu có về nhỏ vài giọt nước mắt hối hận trên ngôi mộ Phi Yến thì Phi Yến cũng không còn nữa.

Đến giờ phút cuối cùng, Phi Yến yêu cầu bà Thượng cho chôn nàng ở bên mấy khóm liễu trong ngôi vườn ở Thanh Thủy, bà Thượng cũng không bằng lòng. Thành ra người nhà anh đã chôn Phi Yến gần núi Ngự Bình.

Sau này để chuộc lại một chút tội lỗi của anh với Phi Yến, anh cố mua cho được ngôi vườn của bà Thượng ở Hương Thủy và hốt cốt Phi Yến đem về chôn ở đó.

Nói đến đây, huyện Tích đứng lên đi vào phòng lấy một tập giấy và mấy bức thư đem ra cho Bích Ngọc và bảo:

- Em cứ đọc hết để hiểu tất cả.

Huyện Tích bỏ đi ra vườn trong lúc Bích Ngọc ngồi giở từ bức thư ra đọc.

Có bức thư Phi Yến viết cho huyện Tích sau khi cụ Thượng Đức Minh chết đã làm cho Bích Ngọc cảm động vô cùng.

Anh Tích thân yêu,

Em không biết bức thư này là bức thư thứ mấy mà em đã gởi cho anh.

Nhưng sao anh không trả lời cho em, anh Tích? Anh có điều gì phiền em chăng? Những lời than van, những câu năn nỉ của em có làm trở ngại việc học hành của anh không?

Em cố hết sức, cố đừng đem chuyện nhà ra nói với anh, cố để cho lòng anh yên tĩnh mà theo đuổi việc học hành, nhưng mà anh ơi, làm sao không than thở được khi lòng em đau khổ tột bậc?

Lòng em đã đau khổ tột bậc thì em cần phải bộc lộ ra để vơi bớt đôi phần đau khổ. Nhưng ngoài anh ra, vì anh là người thân yêu nhất đời em, em còn

biết nói với ai, than với ai?

Vì thế mà quanh đi quẩn lại, em chỉ làm phiền anh, người mà em yêu kính, mặc dầu em không muốn tí nào.

Hôm anh đi, em ở lại Đồng Hới, cũng tưởng có thể ở đó mãi mãi cho đến ngày anh về. Nhưng mùa mưa lụt đã không cho phép em ở lại đây. Ban ngày mưa rơi lộp độp trên mái nhà, em buồn quá, nhớ anh quá. Nhưng ban ngày giọt mưa rơi tuy có buồn nhưng nào đã buồn bằng ban đêm. Nằm nghe gió rít qua các khe cửa, gió làm lay động các tàu lá chuối sau hè, chim kêu vượn hú giữa rừng, em cảm thấy cuộc sống quanh quẽ giữa đồng không hiu quạnh, em mới viết thư xin mẹ cho em về ở chung.

Được phép mẹ gọi về, em liền thu xếp dọn đồ về Huế.

Nhưng tánh mẹ kỹ lưỡng, đảm đang, mà tánh em lại lười biếng, cầu thả, em không thể ở với mẹ được. Chỉ hai ngày sau là mẹ tỏ thái độ khó chịu và rầy la đứa ở trong nhà, cốt ý là để rầy chửi khéo em mà thôi.

Trong chuyện này thật em không hề dám oán trách gì mẹ cả mà chỉ tự Oán trách em mà thôi.

Biết bao nhiêu thiếu phụ tài giỏi mà còn không vừa lòng bà mẹ chồng, nữa là em, một đứa hư hỏng.

Em không thể ở được với mẹ, nhưng trở về Đồng Hới thì nhất định em không muốn về nữa. Về đây để cho bao nhiêu cảnh vật chung quanh nhắc nhở em nhớ đến anh, em không sao chịu được.

Tiếng mưa, tiếng gió, tiếng chim kêu vượn hú như hòa thành một bản nhạc, kêu khóc cái đời đau khổ của em.

Em không hiểu em đã sanh dưới một ngôi sao gì mà vô phước quá.

Các bạn em đã đi từ tình yêu này đến tình yêu khác và cuộc đời họ bình thản như dòng nước sông Hương, thì em sống giữa một bãi sa mạc, không một chút tình thân yêu.

Các bạn em khi còn con gái họ được cha mẹ thương yêu, họ sống trong tình mẫu tử, tình phụ tử tràn ngập. Khi có đôi bạn, họ lại sống trong một tình yêu tha thiết êm đềm. Rồi họ có con, con họ yêu họ, đời họ thật là hạnh phúc.

Còn em, có mẹ, mẹ chết, có cha, cha không ngó ngang đến, có chồng, chồng bỏ đi xa.

Giờ đây dù mẹ ghẻ không bằng lòng, em cũng phải trở về ở tạm tại Thanh Thủy với cha em và mẹ kế của em.

Khi về đây, em đã hứng chịu không biết bao nhiêu là lời day nghiền của bà mẹ quý hóa ấy.

Nhưng dù bị day nghiền thế nào đi nữa, em cũng ráng chịu.

Bà ta thấy chửi mắng em vẫn làm thinh, bà ấy mới tìm cách lợi dụng em. Bà đổ em ra ngồi chia bài, tiếp các tay bạc sang trọng, làm mỗi để cho bà ta kiếm xâu.

Em đòi nào lại làm chịu cái việc đẻ hèn ấy, em nhất định không vâng lời thì bà ta lại tìm cách thao túng, mượn tất cả các món nữ trang của anh đã sắm cho em rồi không trả lại.

Anh Tích ơi! Hiện em sống giữa kinh đô Huế mà em thấy mình như đang sống giữa sa mạc đấy, anh ạ. Toàn là cát nóng, toàn là khí nóng giết người. Chiều nào em cũng ra ngồi dưới khóm liễu để nhớ lại cái đêm gặp anh lần đầu tiên, cái đêm định đoạt đời em.

Nhớ đến cái đêm ấy là em cảm ơn anh đã cứu em ra khỏi tay lão Bình già và đưa em vào cuộc đời đầy tình ái mê ly.

Ai đã hưởng một đêm say sưa bên cạnh người yêu là đã sống. Thì em cũng có thể nói là đã sống.

Như thế em còn than thở gì nữa. Rồi đây cuộc đời em có ra sao đi nữa, em cũng vui lòng nhắm mắt.

Anh Tích ơi! Thương em hãy viết thư về cho em ít hàng anh nhé. Thấy chữ anh tức là em thấy anh, thấy đôi mắt xinh đẹp của anh, thấy vàng trán cao và sáng của anh, thấy nụ cười mĩa mai mà đáng yêu của anh.

Em viết đã dài rồi. Đến đây em xin tạm biệt anh và hẹn anh hôm khác.

Trước khi ngừng bút, em xin nhắc anh ráng viết thư về cho người quản gia, bảo ông ấy mỗi tháng cho em lãnh số tiền của anh hứa cho để em mua thuốc hút anh ạ, có nhiều hôm thiếu cả thuốc hút, em buồn quá.

Bức thư này em viết xong định đi gửi cho anh thì thầy em đau nặng. Số là người vì già yếu lại thêm chạy vay tiền cho bà mẹ kế em xài nên sức người không kham và người ngã bệnh nặng.

Thầy em chỉ đau có hai hôm rồi chết... Em không cần nói nhiều, chắc anh cũng hiểu là em buồn đến thế nào rồi. Nhà đã đổ sập chỉ còn một cây cột chống giữ, thì giờ đây cây cột ấy đã sập đổ nốt, em biết dựa vào đâu?

Trọn hai hôm thầy em bệnh, em chăm nom thầy em, thầy em tỏ vẻ hối hận là đã đẻ em khổ sở, nhưng trong giờ hấp hối, bà mẹ ghẻ của em làm thế nào mà thầy em lại ký tờ chúc ngôn cho bà ấy tất cả, mà phần em chỉ được một mảnh vườn trồng dâu, hoa lợi không được bao nhiêu cả, anh ạ.

Em không buồn về sự thầy em đã yêu người mẹ ghẻ của em, mà em chỉ buồn là sau khi chôn cất thầy em xong, người mẹ ghẻ ấy đã tỏ ý không muốn cho em ở trong ngôi nhà đó nữa.

Những người bà con của em xúi em kiện vì họ bảo ra trước công lý thế nào em cũng được phần hơn, nhưng mà kiện cáo làm gì, phải không anh Tích? Việc nhà mình xử không xong đã là nhục cho mình lắm, sao đem cho người khác xử mà người ấy chắc gì đã hơn mình, thì lại càng nhục nhiều.

Em nghĩ thế nên em bỏ qua và định dọn về Đồng Hới.

Có lẽ nay mai em sẽ dọn về Đồng Hới để sống những ngày buồn bã mà đợi anh quay về.

Thôi em viết đã dài quá. Anh nhớ trả lời cho em nhé.

Em của anh,

PHI YẾN

Đọc xong bức thư, Bích Ngọc ngùi ngùi thương xót.

Bích Ngọc lại giờ qua tập nhật ký ngồi đọc từng trang. Mỗi trang đầu, Phi Yến không nói gì hơn là kể lể nỗi nhớ nhung và sự đau khổ của nàng. Trang nào, ngày nào Phi Yến cũng viết câu:

Sao anh không viết thư cho em?

Nhưng đến những trang sau thì lời văn thật là lâm ly thống thiết.

Anh Tích thân yêu!

Hôm nay trời mưa tầm tã... Ngoài trời đen ngịt, vòm trời như thấp hẳn xuống. Ngồi trong phòng nhìn qua cửa sổ, em chỉ thấy một màn mưa che lấp cả chân trời.

Em buồn làm sao ấy... Và em thấy tương lai của đời em như cũng bị che khuất sau một màn u ám... em không còn hy vọng nhận được thư anh nữa. Có lẽ anh Tích của em đã quên em rồi, quên em vì bên cạnh anh đã có biết bao nhiêu người đẹp khác duyên dáng và xinh đẹp hơn em.

Đôi khi em tự an ủi rằng: Thôi, anh đã cứu em ra khỏi cái cảnh làm vợ một ông Tuần vũ già như thế là đủ rồi. Em chỉ nên biết ơn anh mà không nên oán giận anh.

Có lẽ trước kia anh vì thương hại cảnh em mà cưới em chớ trong lòng anh không có một chút tình yêu nào cả.

Em về Đồng Hới được nửa tháng nay rồi, ngày nào em cũng cố đọc sách để quên tất cả, nhưng mà sách cũ đọc đi đọc lại mãi đã thuộc cả, mà sách mới thì không có. Phải chi anh mua gởi về cho em một ít sách mới thì em sung sướng biết dường nào.

Ngày 21 tháng 5...

Em bệnh đã mười hôm nay rồi. Em nghe ngực tức và thỉnh thoảng lại ho khúc khắc. Tự nhiên em thấy không thích ăn uống gì nữa cả. Người em sút hẳn đi.

Ở giữa đồn điền này, thuốc thang đâu có. Mấy người trong ấp khuyên em nên về Huế, sợ nếu bệnh nặng thì đi đường xa bất tiện. Nhưng em nhất định nằm lỳ ở đây; may mà em bớt được thì thôi, còn như em có bề nào thì nơi này sẽ là nơi em yên nghỉ suốt đời càng tốt.

Nhiều đêm nằm mơ thấy anh về, em mừng quá, nhưng khi bừng giấc thì chỉ thấy em với căn phòng lạnh lẽo và ngọn đèn dầu leo lét...

Ngoài trời gió vẫn thét, mưa vẫn gào...

Xa xa tiếng chim cú kêu nghe lạnh mình...

Ngày 25 tháng 5...

Em vẫn còn đau. Hôm qua có người quản gia của anh ở Huế ra xem chừng

đồn điền, người ấy có đem cho em một số tiền và bảo vừa nhận được thư anh.

Thế còn em, sao anh không viết cho em?

Bệnh em càng ngày càng nặng. Em thấy sức khỏe của em mỗi ngày thêm yếu dần, như ngọn đèn sắp tắt.

Hôm qua em nghe ngực tức và trong khi ho em thấy có đàm lẫn máu... Có lẽ em bị bệnh lao rồi... Không biết em có sống được đến ngày anh về không. Làm sao em thấy lại được nét mặt nghiêm nghị của anh, cái vầng trán cao và sáng của anh, đôi mắt sâu sắc của anh, anh Tích nhỉ?

Em chỉ còn biết để bức ảnh của anh trước mặt và nằm ngắm qua màn lệ tràn ở đôi mắt em mà thôi.

Người quản gia thấy em bệnh nặng, tỏ ý sẽ thừa lại với mẹ để mong mẹ chú ý về em đôi chút.

Còn riêng em, em có viết thư cho bà mẹ kể xin người mở lòng nhân đức cho em được về ở lại Hương Thủy, nơi chôn nhau cắt rún của em, nơi em đã sống với bao kỷ niệm êm đềm, để rồi như em có bạc phận thì người cho chôn dưới hàng liễu, nơi mà em đã gặp anh lần đầu tiên trong cái đêm trăng ấy...

Ngày 4 tháng 6...

Em nhận được thư mẹ, mẹ bảo là mẹ sắp ra dẫn em về Huế. Mẹ có tỏ ý trách anh sao lại không cho mẹ biết là em bệnh.

Em cảm kích quá, anh ạ. Tuy em hư hỏng mà mẹ vẫn lo nghĩ cho em. Em cảm động về cử chỉ khoan hồng của mẹ, nhưng em lo ngại đã làm phiền lòng mẹ. Mẹ già yếu mà phải lặn lội vì em.

Trái lại, em cũng nhận được bức thư của mẹ kế của em. Người tỏ ý không thể nhận em trở về Hương Thủy được, vì lẽ người định bán ngôi nhà ấy.

Mấy hôm nay em ho nhiều. Mỗi lần ho đều có máu. Thôi thế là đời em đã thành ra vô dụng rồi. Em có sống cũng chỉ làm hại những người xung quanh, làm khổ những bà con thân thích mà thôi. sống như thế thì thà chết còn hơn, phải không anh?

Tuy biết thế nhưng em vẫn cố bám vào sự sống, chỉ với một ý nguyện là được trông thấy mặt anh lần cuối...

Ngày 16 tháng 6...

Hôm nay thì em kiệt sức lắm rồi... Em thấy em gần cái chết rồi... Chắc là em không thể trông mong được thấy mặt anh nữa.

Anh có biết em bệnh không? Và những bức thư sau này của em đã tới tay anh chưa? Hay là tháng bãi trường, anh lại đi nghỉ mát ở một miền núi hay miền biển nào mà thư em gửi đến địa chỉ cũ, anh chưa nhận được?

Ngày 17 tháng 6...

Mẹ vừa ra đến. Em mừng quá phát khóc lên. Mẹ trông thấy em, không sao

dấu được sự ngạc nhiên và thốt ra câu:

- Mẹ không ngờ con đau nặng đến thế này. Sao con không cho mẹ hay sớm, để đưa con về Huế mà lo thuốc thang cho con chứ?

Em tủi lòng quá khóc nức nở, khóc đến ngất đi.

Mẹ cho người thuê xe riêng chở em về bệnh viện. Có lẽ sắp rồi Đồng Hới đây, anh ạ. Lạy trời về bệnh viện, có thầy có thuốc, em sẽ thuyên giảm và sống được đến ngày anh về.

Bệnh viện ngày 12 tháng 7...

Em về nằm ở bệnh viện được hai mươi hôm rồi. Cả mấy mươi ngày ấy, bác sĩ cấm không cho em viết, nên em không viết cho anh được chữ nào cả.

Hôm nay bác sĩ bảo em đã bớt nên cho phép em ra vào chút ít và viết thư cho anh.

Thì ra em mắc bệnh lao đến thời kỳ thứ nhì rồi, bác sĩ bảo em may mắn lắm mới khỏi được.

Nhưng ba điều kiện mà bác sĩ đưa ra đó, em thấy em không có được điều kiện nào cả.

Đừng buồn rầu! Cảnh em là cảnh của kẻ chết đuối chỉ mong có cái phao cứu tinh ấy là anh, thì anh lại không đoái hoài nghĩ đến em.

Phải tĩnh dưỡng! Tĩnh dưỡng thế nào được khi trong lòng không yên, khi trong lòng có sự đau buồn?

Còn cần phải có tiền bạc nhiều thì biết đào đâu ra tiền mà lo cho đủ thuốc men cần thiết?

Bao nhiêu món nữ trang quý giá anh sắm cho em thì bà mẹ kế đã gạt em mà lấy hết cả rồi. Còn số tiền mỗi tháng của anh cho thì chỉ đủ cho em xài vặt.

Về tiền phòng thì mẹ trả nhưng còn xin thêm mẹ, em không dám. Em không làm gì được để giúp cho mẹ, giờ còn phá rầy mẹ, em ái ngại quá.

Vì thế mà đôi khi em lo nghĩ không biết kiến đâu ra một số tiền lớn để chạy thuốc.

Bệnh viện ngày 20 tháng 7...

Bệnh em mấy hôm trước có mòi khá thì nay lại trầm trọng lại.

Các người thân thuộc không ai còn dám đến thăm viếng em nữa cả. Thỉnh thoảng mẹ sai người mang đồ ăn cho em và mẹ có nhắn em đừng buồn rầu để mẹ viết thư tin cho anh biết.

Bác sĩ mỗi khi khám bệnh cho em, cứ khuyên em nên tĩnh dưỡng. Em có hỏi về bệnh tình thì bác sĩ luôn luôn tỏ vẻ lạc quan, nhưng nhìn vào nét nhăn trên trán của bác sĩ, em cũng hiểu rằng bệnh em nan giải rồi.

Những người giúp việc trong bệnh viện đều tỏ ý thương hại em lắm. Họ thương hại vì bệnh tình của em nguy ngập lắm rồi. Em không còn hy vọng gì nữa.

Bệnh viện ngày 1 tháng 8...

Hôm nay người ta để em nằm riêng ở gian phòng cuối cùng.
Có lẽ em không qua khỏi.
Thôi thì chỉ còn chết là yên. Nhưng ước sao em được chôn ở tại Hương Thủy, dưới khóm lê liễu anh nhỉ?
Bệnh viện ngày 8 tháng 8...
Thôi vĩnh biệt anh... Em chết đây... Mẹ không đến anh ạ...
Và nhật ký đến đây là hết.
Bích Ngọc đọc xong, lau vội hai giọt lệ trên mí mắt.
Huyện Tích đi bách bộ trong vườn thấy Bích Ngọc đã đọc xong, ngừng lại và hỏi.
- Thế nào, em đã đọc xong rồi à?
Bích Ngọc nói với giọng run run:
- Tội nghiệp cho chị Phi Yến quá anh nhỉ? Nhưng mà anh tha lỗi cho em, em đã vô ý động đến vết thương lòng cũ của anh làm anh đau khổ. Thôi, chúng ta hãy nói sang chuyện khác.
Huyện Tích nói:
- Em xem đó, anh đã nhẫn tâm để cho Phi Yến chết, vì thế mà anh ân hận suốt đời. Anh đã nguyện là sẽ không bao giờ cưới vợ khác. Nhưng ở đời mình định đâu có được, khi anh gặp em, anh cảm thấy đời anh đi vào một con đường mới. Anh cần phải có một người như em để an ủi anh, để làm cho lòng anh nhẹ bớt sự ăn năn nặng trĩu.
Vì thế mà anh xin cưới em, và không ngần ngại ghép cuộc đời đen tối của anh.
Nay em hiểu được lòng anh, và trong việc Ngọc Lan Hương em không tỏ ý ghen tuông, nghi ngờ anh, em cũng đã hiểu anh để có đủ can đảm bỏ ngoài tai tất cả những lời dèm pha của người bạn quý hóa của anh là Ám Mạnh.
Bích Ngọc sung sướng nghe huyện Tích khen, nhưng Bích Ngọc cũng nói:
- Em chỉ thấy khi em nhận lời làm vợ của anh là em có bốn phận phải kính nể anh và không được có những ý nghĩ không tốt về anh.
Huyện Tích nói:
- Anh thành thật cảm ơn lòng tri kỷ của em. Còn việc Ngọc Lan Hương, anh cũng cần giải thích nốt về giữa anh và em không còn có đám mây mù hoài nghi nào. Người anh họ của anh tên là Hữu Thanh, một bút hiệu mà anh ấy dùng trong lúc viết văn. Vì thế khi Ám Mạnh hỏi, Ngọc Lan Hương viết hai chữ H.T. mà Ám Mạnh tin rằng đó là huyện Tích, tên của anh. Trên danh nghĩa Ngọc Lan Hương là chị dâu anh, nhưng từ ngày anh đem Ngọc Lan Hương về Mỹ Trang, anh săn sóc Ngọc Lan Hương như một đứa em gái. Trong lòng anh sẵn một sự đau đớn, anh ăn năn về cái chết của Phi Yến nên thấy Ngọc Lan Hương cũng đang sống dở chết thừa trong cảnh tình phụ, anh thương hại lắm. Anh xin thề trên danh dự rằng mặc dầu Ngọc Lan Hương

đẹp, mặc dầu Ngọc Lan Hương cần có sự vỗ về, anh có thể lợi dụng lòng tốt của anh, nhưng không, lòng anh đã chết trong lúc ấy. Và lại, anh đã phụ bạc một người thì không thể nào gây tình với một người đang bị phụ bạc. Mà hạng người như Ngọc Lan Hương cũng không để gì trong chốc lát quên được mối tình đầu, mặc dầu người tình thứ nhất ấy đã gieo vào đời nàng một sự đau khổ không sao nói hết được. Vì anh săn sóc Ngọc Lan Hương như một người em nên Ngọc Lan Hương đã thành thật xem anh như một người anh. Ngọc Lan Hương cứ quan niệm gọi anh bằng anh, mà rồi anh cũng gọi Ngọc Lan Hương bằng em. Trước khi anh đem em về Mỹ Trang, Ngọc Lan Hương thường vào ra trong ngôi nhà lớn của anh, cho nên một hôm em đã về đó mà Ngọc Lan Hương vẫn tự do vào phòng em làm em lo sợ. Đó, câu chuyện của Ngọc Lan Hương sự thật chỉ có thế. Còn anh Hữu Thanh sau này muốn cưới vợ khác mới âm mưu xé bỏ trang sổ bộ có ghi ngày làm hôn thê hôn thú của anh với Ngọc Lan Hương. Anh Hữu Thanh phụ Ngọc Lan Hương nhưng nghe đâu cuộc tình duyên với người vợ sau này, anh ấy đã phải chịu đau đớn ê chề chứ không hề được hưởng một chút hạnh phúc gia đình.

Bích Ngọc âu yếm nhìn huyện Tích:

- Tấm lòng quý hóa của anh với một người đàn bà bị phụ bạc như Ngọc Lan Hương thật có thể cảm động đến đất trời, nên cái tội anh đã làm đau khổ Phi Yến cũng nhờ đó mà giảm đi nhiều, anh ạ.

Giờ đây anh có thể cho em hỏi điều này, điều mà em thắc mắc nhiều hơn câu chuyện bí mật của Ngọc Lan Hương.

- Việc gì, em cứ hỏi.

- Tại sao sau ngày cưới của em, anh lại hờ hững với em? Thái độ lạ lùng của anh đã làm cho em đau khổ không sao kể xiết.

- Em cứ hỏi chị Mỹ Kim tức khắc em sẽ hiểu. Em khổ bằng anh hay sao? Lạnh lùng với em, anh cũng đã từng chết từng đoạn ruột. Thôi, để anh nói nốt cho em nghe. Số là em còn nhớ cái hôm mưa gió anh đến Lầu Tỉnh Mộng để đợi câu trả lời định đoạt đời anh, em có bảo với anh là trước khi gặp anh, em yêu tha thiết và thầm kín một người. Em chưa tỏ tình yêu với người ấy, người ấy cũng chưa có dịp xin cưới em và đã bỏ em mà đi...

Trong lúc yêu em, anh không biết con người mà em đã có bụng yêu trước kia là ai. Trước sự thành thật của em, anh đã quên tất cả để chỉ biết yêu em, làm em sung sướng. Nhưng đến hôm cưới em, vô tình chị Mỹ Kim đã làm anh nghi oan em. Chị Mỹ Kim bảo với anh khi chúc chị nhiều may mắn trong tình trường. “Tôi chớ có phải Bích Ngọc đâu. Tôi mà chịu kết hôn là khi nào tôi yêu cầu thật sự.” Câu nói ấy đã làm anh nghi em, nghi vì hai lẽ: lẽ thứ nhất em chịu kết hôn cùng anh để cứu gia đình em ra khỏi cảnh nghèo túng, vì em thấy anh giàu, anh sẵn sàng giúp đỡ mẹ, chị em của em. Đồng

thời cũng biết được tờ di chúc của ông nội để lại. Lễ thứ hai là anh bỗng nhớ đến mối tình lãng mạn của em trước kia khi em chưa gặp anh. Anh lục xét trong trí nhớ của anh, thử ai là người mà em đã yêu. Anh nhớ đến Âm Mạnh. Âm Mạnh là người quen của anh Tùng, trước kia Âm Mạnh thường lui tới nhà em. Rồi cái đêm mà anh đang ký giấy mua đất trong nhà với mẹ em và chị Mỹ Kim, thì Âm Mạnh bỏ ra vườn. Lúc về về mặt Âm Mạnh bơ phờ như người mất hồn, giọng nói lại cảm động như một gã si tình. Đích là Âm Mạnh đã gặp em trong vườn, đã cảm động vì em. Rồi bỗng sau ngày ấy Âm Mạnh bỏ đi Pháp, như thế có phải cái người mà em đã yêu là Âm Mạnh không? Anh nghi như thế nên anh buồn, anh hờ hững với em. Và chỉ một tí nữa, một tí nữa thôi là anh lại tái phạm vào cái tội cũ, tôi bỏ rơi một người yêu anh như Phi Yến trước kia. May mà em là người đức hạnh, trước sự hờ hững của anh, em vẫn một lòng yêu anh, hiểu anh, săn sóc anh chu đáo. Em vẫn không vì sự hờ hững của anh mà bỏ bê phận sự làm vợ. Trong lúc anh lạnh lùng với em đó, Âm Mạnh lại trở về cố lấy cái tình xưa dèm pha anh, cố làm cho em bỏ anh để theo nó, thế mà em vẫn một lòng thủy chung như nhứt. Trong lúc người ta nghi anh cưới em là vì tờ di chúc bí mật, em vẫn đưa hết của hồi môn của em cho anh, đưa không cần nghĩ đến anh có thể lừa gạt em. Bao đức tánh cao thượng quý hóa của em đã làm cho anh tỉnh ngộ. Và lại tuy anh nghi em và buồn, nhưng mà không sao không yêu em được. Cái tình anh yêu em nó chiếm người anh trước kia không thể trong chốc lát xóa bỏ đi được. Thành ra anh yêu một cách thất vọng đó thôi. Nhưng bây giờ thì không còn đám mây mù bao phủ tình yêu đôi ta nữa... Bây giờ em là của anh hoàn toàn, em là hạnh phúc của đời anh, em có thể nào bảo anh thế nào anh cũng vâng theo một cách mù quáng. Em là bà hoàng của anh đó, Bích Ngọc ạ!

Bích Ngọc sung sướng nói:

- Gớm, chỉ có thế mà làm cho người ta khổ một năm trời. Cái mặt thế mà ác.

Huyện Tích cười:

- Người ta đã biết lỗi rồi mà lại.

Hai vợ chồng cùng cười.

Lâu Tinh Mộng

Chương 12

NHỮNG NGÀY QUA

Ngày giờ thấm thoát, mới đó mà Tùng ở Pháp đã về. Bà Hoàng sung sướng thấy con đẹp hơn trước, tuấn tú đẹp trai trông thấy.

- Con đã về ấy à? Thế con định làm gì bây giờ? Chuyến này con để cho mẹ cưới vợ cho con đấy nhé!

Tùng tươi cười:

- Vâng, lần này thì con xin chịu lòng mẹ, nhưng mẹ phải lựa một người dâu vừa đẹp vừa có học, lại vừa biết cư xử với nhà chồng, mẹ nhé!

Bà Hoàng cũng cười:

- Thì mẹ sẽ lựa kỹ mà. Mẹ cũng dư hiểu là các cô em chồng có vừa đâu, và lại Mỹ Kim thì ai mềm mỏng lắm thì mới ở chung với nó được.

Tùng nói:

- Về vấn đề em chồng thì con xin mẹ thế này. Chúng con phải ở riêng.

Bà Hoàng không vui:

- Chỉ mình con là con trai, mà con đi ở riêng thì còn nghĩa lý gì nữa? Người ta sẽ chê cười mẹ.

Tùng vội nói:

- Con nói vậy, chớ tới đâu hay đó. Con cũng chưa có ý định gì về gia đình mà. Nay mai có lẽ con sẽ được bổ việc về Sở Công chánh. Nhưng cái chí nguyện của con là mở một xưởng đồ sành sứ. Nước ta nền kỹ nghệ chưa được phát đạt. Những thanh niên du học cứ theo đuổi về y học, luật học hay văn chương mà ít người nghĩ đến cái học thực dụng, vì thế mà mãi đến hôm nay nước ta vẫn chưa có các xưởng chế tạo máy móc, khuếch trương công nghệ.

Bà Hoàng chỉ muốn cho Tùng làm quan, vì theo bà chỉ có làm quan là sung sướng, là ăn trên ngồi trước, là được mọi người kính nể, nghe Tùng nói đến chuyện mở xưởng chế tạo đồ sứ, bà không khỏi lấy làm lạ.

Bà nói:

- Nếu con định mở một xưởng chế tạo đồ sành đồ sứ thì trước kia ở nhà mà mở chẳng hơn, chuyện gì lại phải đi Tây đi Tàu cho tốn kém, rồi trở về mới mở.

Tùng cười:

- Chính nhờ xuất dương mà giờ đây con mới dám đứng ra mở cuộc làm ăn này đó, mẹ ạ. Mẹ xem, huyện Tích em rể con đó. Trước kia nó làm tri huyện, theo như người khác theo đuổi quan trường thì giờ đây ít lắm nó cũng làm đến tỉnh trưởng chứ? Thế mà nó từ quan bỏ đi Pháp học chế tạo đồ nhôm. Bây giờ mở một xưởng chế tạo đồ nhôm ở Đà Nẵng, nó đã sắp thành triệu phú rồi đó. Mà Tích vẫn sung sướng chẳng kém gì ai.

Bà Hoàng phải công nhận lời Tùng nói là phải, bà nói:

- Huyện Tích thì sung sướng rồi.

Tùng chụp cơ hội ấy liền nói:

- Đó, mẹ còn ép con xin vào làm việc ở Sở Công chánh làm gì?

Bà Hoàng nói:

- Thì tùy ý con. Miễn là con chịu cưới vợ cho mẹ có cháu nội ẵm là được.

Tùng nói:

- Bộ cháu ngoại không phải là cháu sao? Con của Bích Ngọc có thường về đây không mẹ?

Bà Hoàng nói:

- Cháu nào cũng là cháu, có điều chúng thỉnh thoảng mới về đây thăm mình chứ có ở đây đâu. Thằng Phúc con của Bích Ngọc đẹp lắm. Vợ chồng nó cung như cung trướng.

Câu chuyện đến đây thì Mỹ Kim, Lan Chi, Bích Diệp ở ngoài bước vào nói:

- Anh Tùng nói chuyện với mẹ mà chúng con lại tưởng là mẹ có khách lạ chứ.

Tùng nhìn Lan Chi và hỏi:

- Thế còn cô và Ấm Mạnh bao giờ thì mới dám cưới?

Lan Chi nhìn anh kinh ngạc:

- Ai bảo anh như thế? Ấm Mạnh với em làm sao hợp nhau được? Em đã từ chối lời yêu cầu của Ấm Mạnh ngay lúc anh còn ở nhà kia mà. Vợ chồng muốn ăn đời ở kiếp với nhau phải có sự kính nể lẫn nhau. Đằng này em khinh Ấm Mạnh thì có bao giờ em chịu làm vợ một con người như thế đâu.

- Thế giờ đây Ấm Mạnh ở đâu và làm gì?

- Em đâu có biết và cũng chẳng muốn biết làm gì.

Mỹ Kim nói:

- Ấm Mạnh bảo với người ta rằng anh ta yêu Lan Chi lắm. Trong đời chàng, chàng chưa từng yêu ai bằng yêu Lan Chi, và chàng ta thất vọng về tình lại còn đau khổ hơn món của hồi môn của Lan Chi.

Tùng nói:

- Lan Chi khinh Ấm Mạnh cũng có lý, nhưng kể ra thì lần này Ấm Mạnh đã yêu thật sự đấy chứ.

Mỹ Kim nói:

- Ai biểu tính toán cho lắm. Nghe đâu Ấm Mạnh đã đi khỏi Huế, và rồi anh ta thề ở vậy suốt đời để thờ tình yêu của chàng như cái anh chàng thi sĩ Pháp nào đó, nổi danh vì mối tình thất vọng ấy mà.

Bích Diệp xen vào:

- Đòi, chị Lan Chi thế mà hay thật. Chị đã làm cho hai thanh niên thất vọng vì đã quá yêu chị. Một anh Lê Cần xin đổi lên rừng thiêng nước độc, để quên người yêu, giờ đây đến Ấm Mạnh.

Lan Chi thở ra và nói:

- Chị có muốn những việc rắc rối ấy đâu. Mình thật không có ý làm khổ người ta bao giờ, họ muốn đeo cái khổ vào họ, mình biết nói sao bây giờ?

Tùng hỏi:

- Thế bao giờ em và Mỹ Kim mới chịu lập gia đình để anh làm chủ cái biệt

thực của ông để lại theo tờ di chúc? Các em nên nhớ rằng bao giờ các em lấy chồng thì anh và mẹ mới được làm chủ cái biệt thự riêng đấy nhé.

Bích Diệp nói:

- Thế thì không bao giờ anh làm chủ cái biệt thự của anh được vì em nhất định không lấy chồng.

Tùng nhìn Bích Diệp tươi đẹp với đôi má phúng phính rồi nói:

- Có cô gái nào vỗ ngực bảo là chịu đi lấy chồng đâu, nhưng rồi cô nào cũng: “Vai mang khăn gói sang sông – Mẹ lạy mẹ, thương chồng con phải đi”.

Tùng lại hỏi Mỹ Kim và Lan Chi:

- Kìa hai em chưa đáp câu hỏi của anh?

Mỹ Kim nói:

- Anh không biết Lan Chi đã có người đi hỏi sao?

Tùng hỏi:

- Bao giờ? Thế sao các em không viết thư báo tin mừng ấy cho anh biết?

Bà Hoàng liền đem chuyện Lan Chi giúp cho Thiện du học, bà nhấn mạnh về tính tình đáng quý của Thiện.

Tùng nói:

- Ừ, biết dùng đồng tiền như em Lan Chi cũng đáng khen đấy. Biết bao thanh niên hiếu học vì không tiền mà phải bỏ sự học dở dang. Thế bao giờ Thiện về đây?

Lan Chi nói:

- Cũng sắp về rồi anh ạ. Mới ba năm nay mà Thiện đã đậu bằng kỹ sư về nghề in và nghề chế tạo giấy ảnh nữa.

Mỹ Kim ngồi hút thuốc, nhìn theo làn khói và có vẻ buồn rầu. Mỹ Kim năm nay đã ba mươi tuổi rồi...

Thấy các em đã sung sướng hạnh phúc, Mỹ Kim cũng hơi buồn rầu cho thân phận muộn màng.

Bà Hoàng nhìn Mỹ Kim ái ngại nói với Tùng:

- Mỹ Kim có nhiều nơi hỏi lắm, nhưng chỗ nào nó cũng chê cả.

Nghe đến đây Mỹ Kim bỏ đi ra vì nàng không muốn động đến nỗi buồn của nàng.

Người ta đến hỏi nàng cũng nhiều nhưng hoặc là góa vợ, hoặc là li dị vợ.

Phải, vì với cái tuổi ba mươi, người ta đã liệt Mỹ Kim vào cái hạng gái lỡ thời rồi, thanh niên trai trẻ không bao giờ chịu nghĩ đến nàng mặc dù nàng giàu và nàng vẫn đẹp. Thế mới biết thời gian đã làm hại cho nhân duyên không ít.

Mỹ Kim đi ra rồi, Tùng liền nói với bà Hoàng :

- Tánh tình Mỹ Kim khó chịu quá, lúc còn nghèo mà nó điệu bộ không ai chịu nổi, thì giờ đây nó giàu thì ai mà chịu cho được.

Bích Diệp nói:

- Chị Mỹ Kim chẳng những ý mình giàu và đẹp mà thôi, chị còn có tánh ganh tị, chị không muốn thấy ai sung sướng hạnh phúc hơn chị cả. Đến chị Bích Ngọc có hạnh phúc mà chị cũng ghen ghét nữa là ai. Chị suýt nữa đã làm gia đình chị Bích Ngọc phải điêu đứng vì câu nói không đầu của chị đó. Em là phận em, em không dám phê bình chị Mỹ Kim nhiều, nhưng sự thật chị ấy khổ vì chị ấy muốn khổ mà thôi.

Bà Hoàng thở ra.

Tùng hỏi Bích Diệp:

- Còn cái bệnh viện của em ra thế nào?

Bích Diệp nói:

- Bệnh viện của em đông khách lắm. Không phải em mở cái bệnh viện này ra để làm giàu. Em chỉ có ý giúp đỡ những chị em nghèo nàn, những trẻ thơ đau ốm. Với những người giàu có thì em lấy tiền, nhưng với những ai nghèo khó thì em giúp được là em giúp. Hiện giờ ở bệnh viện em, em nuôi cả chục đứa bé gái mồ côi hoặc bị cha mẹ bỏ rơi. Rồi đây, nếu có thể em còn nuôi thêm nữa, em sẽ nuôi chúng cho đến lớn khôn, gây dựng cho chúng. Em thấy công việc của em làm rất hợp thời. Mỗi ngày với chiếc xe hơi nhỏ mà em tự lái lấy, em dùng những giờ rảnh để đi thăm các vùng quê, chữa bệnh và cho thuốc đồng bào. em sung sướng thấy em đi đến đâu được mọi người tiếp đón tử tế.

Tùng nói:

- Anh không ngờ em lại có được tấm lòng từ thiện quý hóa như vậy. Nhưng sao anh nghe mẹ bảo là bác sĩ Phùng và ông Tham Hành đi nói em mà em không nhận lời?

Bích Diệp nói:

- Em được thiên hạ vì yêu quý nể nhiều quá nên tình yêu của Phùng, hay của Hành đối với em không làm cho em quý được. Em nghĩ để thì giờ phụng sự nhiều người vào phụng sự một người, em không thể làm được. Tình yêu của em chia cho trăm ngàn người không tốt đẹp hơn là cho một người mà người ấy không có em vẫn sung sướng. Chớ trăm ngàn đứa bé thơ, trăm ngàn gia đình nghèo, thiếu sự giúp đỡ của em sẽ thiếu thốn nhiều.

Lan Chi nói:

- Em Bích Diệp muốn sống cho công việc từ thiện thật đáng khen. Em hiểu được ý muốn của Bích Diệp nên em không khuyên Bích Diệp lập gia đình. Bích Diệp có cả một gia đình rồi, cái gia đình của Bích Diệp gồm những đứa bé mồ côi đó mà.

- Phải chị Mỹ Kim hợp tác với Bích Diệp trong công cuộc từ thiện này thì đời nó sẽ vui hơn và cuộc sống ừ ý nghĩa hơn, Lan Chi nhỉ?

Lan Chi nhìn lên trần nhà mà không đáp, vì Lan Chi hiểu là Mỹ Kim không

bao giờ chịu hạ mình để làm những công việc như thế.
Sau những ngày cực khổ nghèo túng, bà Hoàng giờ đây sống yên tĩnh bên con bên cháu. Những ngày già của bà thật hạnh phúc.
Nhìn vào các con bà thật hài lòng và thâm cảm ơn ông cha chồng đã cho bà và các con một bài học rèn luyện tâm tính.
Bích Ngọc yên cảnh gia đình . Tùng thì đã có cơ sở vững vàng và đã nghe lời mẹ cưới vợ.
Rồi Thiện ở Pháp về cưới Lan Chi Đôi bạn trẻ này đã hưởng những ngày sung sướng nhất.
Bà Hoàng lại thầm khen Bích Diệp, đã làm được một việc từ thiện ít người làm được. Bà hãnh diện được làm mẹ của một cô con gái như thế.
Bà chỉ hơi buồn về Mỹ Kim, nhưng Mỹ Kim đã ở riêng và đang dốc chí tu hành.

Hết

Nguồn: dactung.com

Người đăng: Thành Viên VNthuquan

Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA